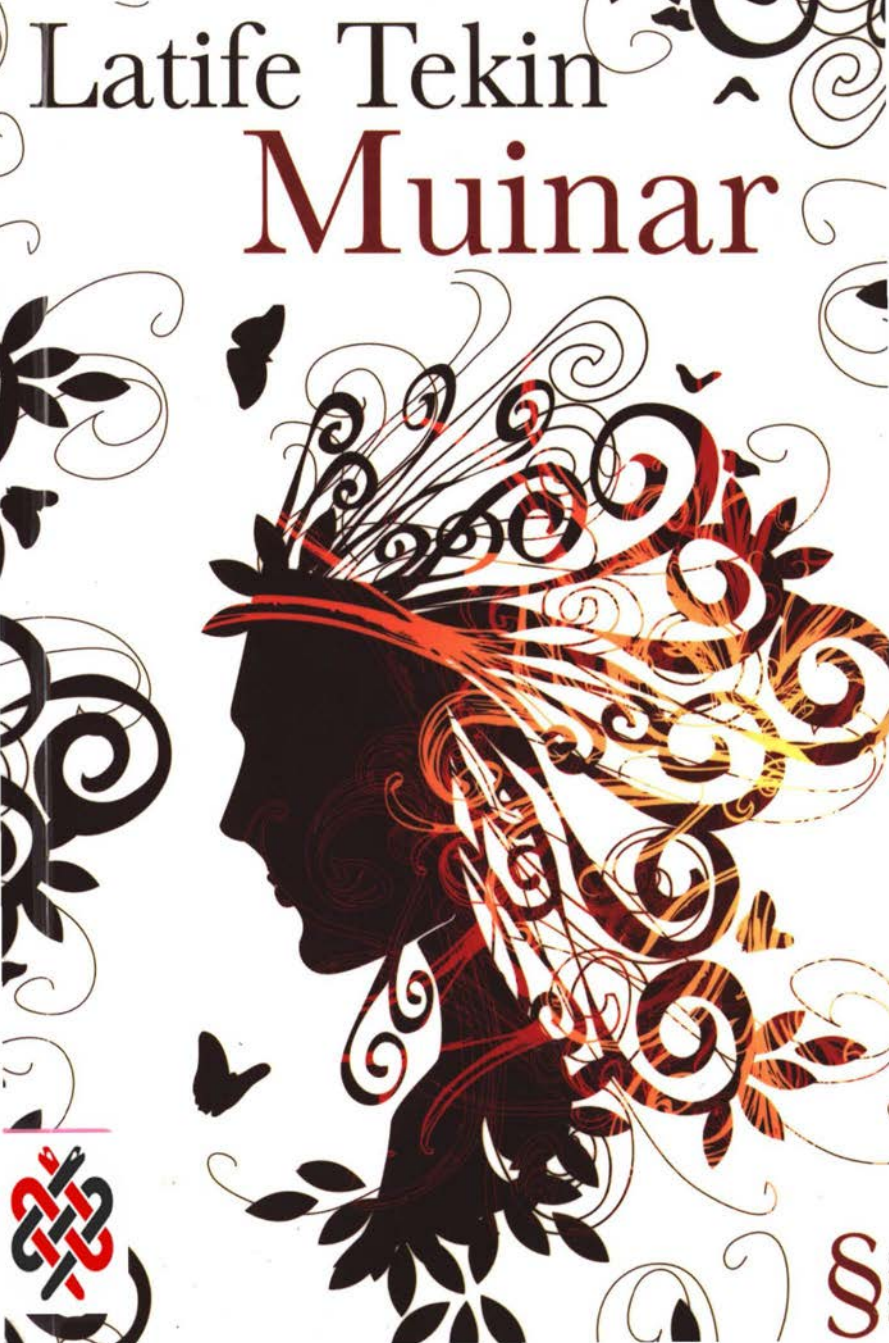
Latife Tekin

Muinar

LATİFE TEKİN

Latife Tekin 1957 yılında Kayseri'nin Bünyan Kazası'na bağlı Karacafenk Köyü'nde doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983 yılında çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001) ve *Unutma Bahçesi* (2005) (Türkiye Gazeteciler Cemiyeti 2006 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü) adlı romanları yayımlandı. Değişik üslubu ve yaklaşımıyla 1980 sonrası edebiyatın önde gelen isimlerinden biri olan Latife Tekin'in romanları İngilizce'den Farsça'ya pek çok dile çevrildi.

MUİNAR

Latife Tekin

Türkçe Edebiyat 109

Muinar
Latife Tekin

Yayına hazırlayan: Çiğdem Su
Kapak tasarım: Utku Lomlu
Dizgi: Bahar Kuru

© 2006, Latife Tekin
© 2006; bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1-3. Basım: Aralık 2006
ISBN: 975 - 289 - 365 - 1

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (0212) 674 97 23
Fax: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (212) 513 34 20-21 Fax: (212) 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: (212) 511 53 03 Fax: (212) 519 33 00
e-posta: everest@alfakitap.com
www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır

Çocuklarıma,
Mehmet ve Yasemin için...

MUİNAR

BİRİNCİ BÖLÜM

Geceleri uykum derinleşince başucumda biri el çırpıyordu sanki; yağmur sesi gibi kulağıma ulaşan alkışlarla kalbimin üstü açılıyor, rüya arasında korkusuz düşünüyordum işte, yaşlı kadınlardan fısıltısını işittiğim o bilinmez üşüme bu, göğsümden bir ateş ağacı fışkıracaktı...

Işıksı bir çadırda uyanacağım geceyi bekleyerek yatağımda titrediğim aylardan sonra bir sabah, alacakaranlıkta, içimin sessizliğinde gümbürdeyen davul sesiyle araladım gözlerimi, kadın olduğum için at gönderilmeyecekti bana, dallarına tutunarak göğe yükseleceğim ateş ağaç.

Süzülüp gidecektim artık, gümbürtü hafifledi...

Duman mavisi bir gölge sıyrılıp kalktı göğsümden. "Görgüsüz ruhlu soysuzlar! Kül olsun kemikleriniz, tröstlerin piçleri!.. Şelonlara yedirdiniz dünyayı..."

Bulutları geçen ateşin şarkısını mırıldanmaya başladım. Rüya melekleri el uzatacaktı bana, tavanımda görünmez bir delik açılacaktı. Korkuya yenilmemem gerekiyordu, karnı şiş doğruluk tüccarlarına benim sesimle bağıran engelleyici bir varlığın güç alanına girdiğimi düşünüp kurtulmaya çabaladım, savurduğu küfürlerin hızıyla soluğum içime çekildi, başım yastığa gömüldü birden.

"İskeletiniz paslansın, geyik boynuzu takmış köpekler!

"Finans kapitalin çarmıhında..."

Boşlukta bir sihir yaratmaya uğraşıp başaramıyormuş gibi bükülerek dağıldı gölge.

"Elime kalk! Yedi nefes al ayakta... Bir şişede üç damlacık konyak bulundursan ölür müsün sanki!"

Duyuş şaşkınlığıyla kapadım gözlerimi, bahar ortasına kadar susup dinledim neredeyse... Kalbim derin vuruşlarla çarpıyor, göğsümde bir nokta aşı yeri gibi sızlıyordu.

"Zehir zaman içinde sıkıştım, kalk."

*

"... Biz öyle sahipsiz değildik sizin gibi, acı sesimizle dünyada yalnız bırakılmamıştık, cesur neşeye kavuşursun, uzaklara kaçırma gözlerini, süzülmüş gönlünle dinle beni, hizmetçi perilerimiz, perilerimizin uşakları döner dururdu çevremizde, benim özel Tanrım vardı, seslendiğimde ses verirdi hemen, ölene kadar ayrılmadı başımdan, ağzım kapanıp sesten düştüğümde rütbesini yükseltip daha yukarı-

sı olmayan yukarıya çağırdılar onu, hiç gelmeyeceklere karıştı, Siyutu...

"... Eskisiyle, yenisiyle bütün düşünceler çökecek, dünyada bir hayatın sonuna gelindi, sen şimdiden bu zamanı geçmişe gömülmüş say, dinle beni, bir yüzyıl ileri fırlamış olursun."

Dihra mir Nerutun! Dünyayı seven ay dertli...

Antik taşocağına doğru yürüyorum, yol boyunca akasyalar açmış, salkım saçak Kıbrıs akasyaları, sapsarı...

"Kafan durulmayacak sanmıştım, sözlerimi sözlerinden ayırmaya başladın, şu belirsiz havadan çıkaralım ilişkimizi," dedi, "sende gök sevgisi var, bende yer sevgisi."

Saldırgan sarı, fazla sıcak... Denize dönüp soluklandım, yüzü yok, benim yüzümü kullanıyor, ellerimi, ayaklarımı... Sürekli konuşuyor, sesi yok, konuşuyor yine de, benim sesimle konuşuyor.

"Göğsümden sızıp içime yerleştin," dedim, "bir adın var mı? Sana nasıl sesleneceğimi söylersen... Sözlerimizi ayıramayacak olsaydım, günümü zamanımı şaşırırdım."

"Zaman sizin nerenizden tutuyor da güveniyorsunuz ona o kadar, bilmiyorum ki... Benim adım Muinar."

Susarak sırrını çözemeyeceğim onun, koparıp uçuruyor sesimi; "Kalk, uyan, bugün ruhun gözlerinde, dün ayaklarındaydı, kımıldamadın yerinden, kirpiğin oynamıyor, son rüyan olmasın bu? Kaldım buralarda... Beni Bozdağ'a götür, bahar ayinine, taşa söylesem dileğim yerine gelmişti."

Havası değişiyor birden, "Yükseklerde yakaladım saçından, yere düşürdüm ruhunu, yüzüne üfleyip uyuttum seni, yer gök suçlusuyum, öyle düşün, bana neyin hesabını soruyorsan...

"Erkekler öldüremediğinden, kadınlar gülemediğinden delirir... Korkma diye söylüyorum, yüzün gülecek senin."

Kim olduğunu bilsem, gidip uzanacağım kum servilerinin altına, kum zambaklarına karşı! Dolunayda diyorsa dolunayda, açmamışlardır daha ama olsun...

Dünyadan uzakta hayatı özlemiş çok, gezip dolaşmak istiyor.

Durumu kabullenmiş görünüp varlığını hafife almak en doğrusu, "Sen O'sun, Deli Muyinar!" dedim... "Çocukluğumdan. Çam Kütüğü! Anladım işte, sonra seni bir tarlada ölü bulmuşlardı."

"Yaklaştın, evet... İçindeki kocakarıyım, ama köylü değilim, ne tarlası? Kimmiş deli? Öyle ölmedim, deli olmadığı mı pekâlâ biliyorsun."

Akıllı bile olsa *fazla akıllı* bütün o düşünceler köylü bir kadının kafasından çıkıyor olamazdı. "Haklısın, Muyinar'ı unut," dedim, "topuklarından saçlarına delinin tekiydi o."

Sessizlik... Sonra bir sessizlik oldu, bahar sessizliği.

Sırtımı bir ağaca yaslayıp, "Kentli misin peki?" diye sordum.

"Değilim yok, coğrafyası gizli bir kocakarıyım, her kadının içinde benim gibi bir kocakarı uyur derinde, uyanması şans işi, şarta bağlı," dedi.

"Sır değilse söyler misin, ne yaptım da içimde uyandın böyle?"

"Sır!.. Uyandım, göbek atıyorum işte, benim bir tohum olduğumu, çatladığımı, ama niye canlandığımı bilemeyeceğimi düşün."

"Yıllardır içimdeydin, sustun öyle mi?"

"Boşlukta cezasını çeken sapkın bir ruh olduğumu düşünüyorsun, bilmiyor değilim bunu, hakkımda kimler yanılmadı ki..."

"Uyanışında hile yok mu?" dedim, rüya meleklerini atlatıp yakalamış ışığımı, "Belirtiler kendi dışıma çıkıp senden çok daha üst varlıklarla buluşacağımı gösteriyordu."

"Tüm o belirtiler benim uyanışımın belirtileriydi, üşüyüp durman hariç."

Araya girdiğinden eminim ama neyse, sayıklamaya başladı birden, sesim uzağa çekildi, bakışım göğe...

"Bedira kara kuşunu uçurdu peşimden, adımını bozma yürü... Sarı bulutlar otursun başına, bu çınar burada yoktu Elime, üstümüze kaya yuvarlamasın!.."

Yakalatıp boğazlatacakmış Bedira'nın kuşunu, çift gagalı güvercin!

"Ne yaptın da sana düşman kesildi kimbilir?" dedim...

"Açma lafını, boş ver, suratını görsen, üçgen çeneli, ta

ne zamandan kalma, göğün alt katında bir orospu, piramit hırsızı, gözler dörtgen, serbest bölgede, yasak koydurdum, uyanamıyor kimsenin içinde, kuduruyor ne olacak, sanki biz bilmiyoruz göğe hazine kaldırmayı, gününü gün ediyordu, uyuyor Tanrılar, melekler, ne halt karıştırdığından haberleri yok, o kara kuş da sevgilisi bunun, bana askıntı oldu, defledim, bir asır yattılar uğultu hücresinde, gardiyanları fırtına, rüzgâr... İhbar ettim, açığımı yakalayıp o da beni kamçılattıracak, yalan yutmuş kahpeyi; Bedira, bakire ölmüş bir prensesin adı, tapınak mı yönetmiş neyse, sabah akşam kız kesip kurban ediyormuş, öyle girmiş Tanrıların gözüne, ruh kalpazanı bunlar, kaç masumu yolundan çevirip karanlığa gömdüler, boşluğun dili olsa da söylese, sise sarıp götürüyorlar, intikam peşinde anladın mı? Yukarıda da temizlik şart, dünyanın derdine düştük, bakma sen, ilk üç katın kokusu cenneti sarmış durumda."

Sayıkladığında kendini ele verir diye ümitleniyorum, kuş devrinde yaşamış gibi, bir duygudan ötekine fısıldayarak uçup gidiyor, yakalayıp dünyasına giremiyorum bir türlü, yaşını bile alamadım ağzından.

"Görünmez olmaya razıysan, yolunu biliyorum, gözün yukarıda senin," diyor, "ölüp gitmeden dünyadan canlı canlı çıkış kanalı aramıyor muydun kendine? Ha açıldı, açılacak, uyandığım gece rüyasını görüyordun bunun, bana gün yüzü göster, gezdirip dolaştır, ben de seni alır, göğe çıkarırım, düşün üstünde..."

Dikkatimi beynimden beyinciğime kaydırmalıymışım...

İçsel boşluğumu nasıl organize edeceğimden tutun da, Cücekızlar efsanesine kadar bilmediği şey yok, atladığı

olay, tespit etmediği durum, tanımadığı kişi... "İmkânların ölçüsünde kendime bir yol çizdim, sporu sevdireceğim sana, koşan çocuğu görmek iyidir," diyor, "Faliha'ya da söyledim bunu, duran kayaya bakmak değil, yuvarlanan kayayı görmek iyidir, yelesi savrulan atla soluklanmak, kayıp giden yıldızlarla... Balık olsun, kuş olsun, hızlı hareket eden şeyi görmek iyidir."

"Nedenmiş o? İlk defa duyuyorum," dedim.

"Hız, zamanda delik açar çünkü," dedi.

Eski bir tutkuymuş bu onda, araba yarışı seyrediyor, teknolojilerle ilgili farkındalığımı artıracakmış benim, "Pilotlar, yarış arabalarını yatarak kullanıyor, yatay uygarlığı anlatacağım sana..." Faliha'nın küçük oğlu Ali Suavi'yle keşfetmiş motor dünyasını.

Şiir, müzik, politika, bulmaca, fal, tabii... Hayatımı nereden nereye uzanarak yaşadığıma bakıp değerlendirmesini yapmış, bitirmiş bile, "Kendinden bir şey koyacak değilsin ortaya Elime," diyor, "suyu, ışığı paylaşacağız ikimiz..."

Aramızda uzaklık doğmasın diye benim havamda bugünden ses vererek konuşmaya özen gösteriyormuş.

"Bir elin yere, bir elin göğe baksın, dilek tut güne başlarken, baktığın her şeyle aranda bir söz olsun, uykuda uyanık..."

Uygulayıp iyi sonuç almış mı, güvenilir mi öğüdüne acaba?

Duayla, dilekle geçirmiyor gününü pek öyle, takip ettiği konular, köşe yazarları var, televizyondan radyoları aratıp bulduruyor bana, frekanslarını ezberlemiş, nasıl bir kocakarıdır, dinleyip izliyor işte, tartışma programlarına meraklı.

"İki yakası biraraya gelmeyecek bu insan soyunun, kafana yaz bunu, Batılılar tek ömürlü, Doğular çok ömürlü, nasıl anlaşacakmış bunlar, Batılının bir günü, Doğulunun kırk yılı.

"Ferahlama büyüsü yaptınız kendinize tuttu o büyü," diyor, "her şey söyleniyor, hiçbir şey söylenmiyor! Milletçe olmayan bir dilde nasıl karar kıldınız böyle? Damarlarınızda Babil'in büyücüsünün, falcısının kanı dolaşıyor, adı silinsin demirden, taştan... Babil seferinden yedi bin büyücüyle döndü." Surlarını yıktığı şehirlerin falcısını, sihirbazını savaş arabalarıyla yaşadığımız topraklara taşıyıp getirmiş eski zaman krallarından birine yüklüyor suçu. Dili de kandırır olmuşuz, dini de... O bizi bu hale koymuş, esir büyücülerin laneti!.. Politik cadısı mıydı onların kimbilir?

"Dostluğu, husumeti dolandırıyorsunuz kıvıl kıvıl."

Duruma uyanacağımdan ümidi yok, vargücüyle sarsıyor beni, "Haberin olsun, yakında Boğazların kontrolü sermaye korsanlarının eline geçecek, yalancı coşkusu, kalaycı düğünü, bıraktınız ipin ucunu, hayat, kan revan içinde kendi hayatını yaşıyor bu ülkede."

Taşocağında Fransız bir kadın heykeltıraşın işleri sergileniyor, kırlangıçlar dönmüşler, kör yuvarlak uçuyorlardı, başımdan, omzumdan kanatlıyorlar beni, savrulup yüzüme çarpıyorlar, Bedira'nın kuşu aralarına karışmıştır, yüreğimi korku sarmış, sesi çıkmıyor hiç.

"Şimdi ne düşündüm bilsen," diye mırıldandım, "yaylanışlarına bakıyorum da, küçük, zarif gündüz yarasaları bunlar."

"Gülcihan'ın talebeleri, öldüler kum fırtınasında," dedi, "âlim olacaklardı... Yavaş yürüyorsun, hızlan biraz, dişi varlık adım ölçüsüyle doğar, kuzu olsun, kurt olsun."

Hızlandım... Aklımdan kırlangıçların uçuşlarıyla havaya harfler çizdikleri, büyük bir olasılıkla kuşların yazıyı, insanlardan çok daha önce bulmuş oldukları düşüncesi geçti.

"Karıştırıyorsun, ben aklımdan geçirdim kuşları," deyip bir kahkaha patlattı, deniz hıçkırdı sandım, dönüp baktım, dümdüz uzanıyordu sular.

Issız, sessizdi her yer, bir huzursuzluk kapladı içimi, kimsecikler görünmüyordu ortada, gülüşü öyle yankılı ki, zamansız...

Hemşire Azize'nin ağzından erotik masallar yazdıracakmış bana, 'Aslı Başka Yerde Öyküleri...' Azize kimse öyle, dudağını kartal kanıyla renklendiriyormuş. *Kırmızı taş havuzun merdiveninde, hep öyle hatırlıyorum onu, ellerini göğsüne koymuş donunu suya düşürürken...*

"Kızlar serpilip geliştikçe, 'Dilimde adınız yenilendi' deyip adlarını değiştiriyordu..."

"Azize sen olmayasın sakın," dedim, "Elime diye sesleniyorsun bana, adımı değiştirdin."

"İçinden süzülüp yanıbaşında gezinmediğime dua et, inatlaş daha benimle, okudum son yazdıklarını, hakkımda ileri geri şeyler düşünüp karalamışsın, Faliha'da da vardı böyle bir hava, söyleyip anlattıklarımı bana geri yansıtıp aklımı karıştırmaya uğraşırdı hep, sonun ona benzemesin."

"Benzedim benzemekten korktuğum şeye," dedim, "tam ışıyıp gidecekken, dünyada bırakılmış, içi susmayan

kadınlar vardır, bir farkım kalmadı onlardan, yaptın yapacağın kötülüğü, konuşuyorsun Muinar."

"Tavanında görünmez delik açıldı, yılan olup içeri aktım, öyle mi? Başka kadın yoktu dünyada, o yol sana kapalıydı Elime, şansını değerlendiremeyeceksin, ona üzülüyorum."

Soluğumu içip binyılların derinliğinden gülmeye başladı.

"Ateş vermeyen komşu olsan, iyiliğini düşünürüm senin... Siyutu, dünyanın dilini öğretmişti bana, ben de sana öğreteceğim, dünyayla konuşup güleceksin..."

Zaman öncesinden göğün katlarına sözü dolaştırıp bir havayla geliyor üstüme; "Kocakarı lafı bayağı kaçıyor, hoş değil, sana teyze desem olur mu?" dedim, hırçınlaştı birden.

"Bir vakitler benim de içimde bir kocakarı uyanmıştı, çok erken, yirmi beşimde yoktum, aptallık edip ona aynı şeyi söylemiştim, şımarıklık! Kendimle ilgili sözlerimin, açıklamalarımın önüne geçmeye kalkma, kocakarıyım diyorsam, kocakarıyım."

"Her sözüme kızacak olursan böyle, tanımaya çalışıyorum seni..."

"Bu uyanışın yatıp uyuması yok, anlasan iyi olacak artık, Deli Muyinar'la bir tutmaya kalktın beni."

Çakıp yiten şey, göz alırmış hızıyla...

"Yakalar insanı bakışından çekip götürür beraberinde, sonsuzluğa döküp dağıtır, hiç o keyfi yaşamadın mı, soluğun bir anlık uçuşla ferahlamadı mı Elime, nedenini soruyorsun... Yavaşlık iyidir diyorlar, aldırma sen o laflara, yavaşlayan ışığı yorar, suyu, rüzgârı çağırır kendine, kadın için hız almak iyidir, durup oturuyorlar yerlerinde, her şey

hep onlara akıp süzülecek değil ya, biraz da onlar kalkıp her şeye doğru koşsun, karşılasınlar hayatı dağların eteklerinde şöyle."

Hızla uçan kuşun açtığı delik, bakışı o kuşa takılmış insan için haz deliği olurmuş, sevinç mutluluk zamanda açılan bu deliklerden akıp içimize dolarmış.

"Coşmaya itirazın mı var?" diye sordu.

Deli Muyinar'ı hatırlatıyor Muinar, dilim dolaşacak diye korkmaya başladım, "Belki ikinci bir adın vardır, varsa sana o adla seslensem..."

"Var tabii, Hadima."

"Arap mısın yoksa?"

"Hayır canım, bir aralar adım Suyla'ydı, çok çok öncesinde, Fu."

En güzeli, Fu diye geçirdim aklımdan. Fuuu... İçlerinde tek bir ruh olduğunu sanıp bir adla söne sola ömür tüketmiyorlarmış bizim gibi.

"Hangi dilde ne anlama geliyor?"

Boyundan alınıp verilen soluk anlamına geliyormuş. İçe yayılışıyla bedenin acı yollarını değiştiren dumansı soluk demekmiş, Fu.

"Söylemeyecektim, tekrarlama fazla," dedi.

Çok da hızlı koşarsam, ışık, rüzgâr bıçak olup suratımı kesermiş, hareketten yana olanın da hızını doğru belirlemesi gerekirmiş.

Neyse... Unutalım bunları şimdi, sergiyi dolaşmaya başladık, söylediğim gibi içimdeki kocakarı benim gözlerimle bakıyor her şeye, ama benim bakışım, onun bakışının yanında acemi çırak.

"Taşı hiç acıtmamış, acıtmadan iğne yapan iğneciler vardır, eli ne kadar hafif, ne yumuşak, bak, görüyor musun? Tıpkı onlar gibi," diyor, "soluğuyla okşamış mermeri, dudaklarıyla yapmış sanki, sıcak sıcak öpmüş taşı... Heykel, olduğu yere nasıl yakışır biliyor musun, olduğu yeri inkâr ederek, hiçbir yerde durmuyormuş gibi yaparak, gerçek bir sanat eseriyle karşılaştığımda dilim alttan yukarı tatlanıyor, sanat müzelerinde, galerilerde neden bir sevişme odası yoktur, hiç anlamamışımdır."

Bu ne düşünce gençliği Muinar Hanım!

"O dil benim dilim, senin dilin yok ki, unutuyorsun galiba," dedim, "derin kocakarıların içimdeki ruhusun yalnızca."

"Görünmezin eksiği mi olurmuş, ben ölümsüzüm Elime, sesine değer kazandırıyorum, çürüyüp gidecek dilin...

"Ah, O'nunla Rodin müzesine gitmiştik, karlar altındaydı Paris, soğuk bir kış sabahı, beyaz, sarı, kavuniçi... Müzenin bahçesindeki mermer heykellerin her tarafından buzlar sarkıyor, havada pembemsi bir ışık... Heykeller Tanrı heykellerine dönüşmüş, mermer ve buzdan adamlar göğe yükselecekmiş gibi, en has renklerine bürünmüş Paris o sabah..."

"O da kim, Allah aşkına?" dedim.

"Sormayacaktın hiç, ah, Belinur... Senden önce içinde uyandığım kadın, ne maceralar yaşadık onunla, acelen yoksa tepelere doğru yürüyelim mi biraz."

"Yürüyelim, ne acelem olacak, hava çok güzel, bana kuş yazısını öğret, alfabeye giriş günü olsun bu."

Hayatımı yoldan çıkaracak isteklerde bulunmasın da... Kendimi tutamayıp öfkeleniyorum o zaman, elim yüreğimde dolaşmaya başlıyorum sonra, bedduası korkunç çünkü. Para zorbalarına söylenmez, "Boynuna ip dolayıp nefesini torbaya alsınlar! Gök elbiseliler üşüşsün başına..."

Sürüklenirim diye korkuyorum açıkçası, dizeler mırıldanarak soluğumu bir taş avluya çekip götürüyor, öğle üzeri, ikindi zamanı, gece karanlığında, Azize dokunuşu, Azize bakışı.

"...Fırtınalı bir geceydi, hayvanlarımız dışarıda kaldı, ikimiz çıktık birlikte, sürüyü önümüze kattık dönüyoruz, gök patladı, sıcak yağmura tutulduk, zifiri karanlıkta yıkandık tütüyoruz, şimşek ışığında görüyoruz birbirimizi, ateş gibi yakıyor damlalar, saçlarımızdan buhar süzülüyor, Azize, yağmurun içinden, 'Gökten indi bu adın' deyip bana yeni adımla seslendi, başka ne öğrenmek istiyorsun, sorguya mı oturduk, bilmem ki..."

Anlamıştım bunu zaten, kafamda uçuşan belli belirsiz soruları duyup işitiyor Muinar, zorladığım yok onu, susup dinliyorum sessizce, zihnim yüreğim ürperiyor... Ürperdikçe tüle sarıyorum korkumu, başımı çevirsem zaman dağılıp gidiyor, dikkatimi canlı tutmak zorundayım ona karşı. Yüzümün duygusu her an bir kocakarı yansımasıyla çarpılabilir... Haberleri izlerken Beyaz Saray görünüyor ekranda, "Puştbinnefret," diye inliyor, "füzeler gözüne katil! Suratını gerdirmiş Tifon'un dölü, sarayına uçaklar girsin, dünya can çekişiyor, karnından bombalamış... Plan kurup Amerika'yı çarpın, New York'un altında patlamaya hazır kapalı bir göl var, niye bir bıçak daldırıp fışkırtmıyorsunuz?

"Mahalle çocuğu başbakan olacak, duygu fışkırıyor gözünden, sıfatı delikanlı, yerin göğün canlısı selama dururdu...

"Tabancanı çekip şunu vursaydın ya, coşkulu an meselesiydi, ah, o ruh kabarması bir kez olur hayatta, yaptın yaptın işte."

"Zebanileriyle dolaşıyor adam, nasıl vursun, beni böyle ürkütücü düşüncelere sürükleme."

"Elde tespih, halı tüccarları gibi geziniyor şimdi, halk, silah sokmuştu beline, Boğaz'a bakıyormuş gibi yapıp aniden kaşla göz arasında bitirecekti Nefret'in işini Çırağan'da, niye dert ediyorum ki, bu topraklarda doğup büyümedim, bana düşmez sizin için üzülmek."

"Kendimle kalmaya ihtiyacım var, çalışmam gerekiyor," desem, "Sana o yazıları kim yazdırıyor biliyor musun? Ben yazdırıyorum," diyor, hep içimdeymiş gibi, "kulağına söz işlemiyor, çalışacağın vakit keçe yay altına diyorum, kâğıtlarını yere serip ortasına otur, daire yap etrafına, alıştır elini buna, spiral, piramit çiz düşünürken... Kıl dolaştırır gibi karalama kâğıtlarını öyle, her dilin bir harfi lanetlidir, bildiğim bir şey var ki, keçe yay altına diyorum sana."

K harfinin uğursuz titreşiminden korurmuş bu beni.

... Kuyu, kafes, kapan, kâbus, korku, kale, kader, kule, kalem, korkuluk, küfür, kumar, kılıç, keskin, kural, kimlik, kanun, kral, keçi, kifayetsiz... Kafir, katil, kan, karanlık, kefen, kabir, kadın, kurban, kedi, kusur, kasap...

"Uyudun mu Elime, ne oldu? Boğazın kesilmiş gibi hıp diye sustun bakıyorum."

Katliam, kıyamet... "Senin gibi harf cahillerine kaldı dünyayı bilip yazmak."

Daha kimlerin içinde uyanmamış, ne kadınların... Aklımdan geçmedi değil... Belinur'dan söz ederken, bunu ağzından kaçırmış gibi yapıp beni meraklandırmaya çalıştı, hepsinin ruhundan ruhuna bir parça duman eklemiş, hangisinin anısı canlanırsa o kadının havasına bürünüyor Muinar, kendi özyaşamının ne zamanda kaldığı belirsiz, heyecan gösterecek olsam, dinlemeye soluğum yetmeyecek, duyup umursamamış gibi bir yürüyüş tutturdum, sabah söylediğini akşam geri alıyor, 'Yılan yalan hayat' deyip duruyor sürekli.

Çarpışan bulutların altında kıvılcım dudaklı kızlar!

Fırtınalı gecelerde su şarkısı söylemeye koşarlarmış, yalınayak taş avluya, dört servili, dört kuyulu, Azize'nin buyruğu, 'İçinizdeki ateşi söndürmeden büyük suyla birleşin.' Ağaçlar, dağlar, ovalar gibi ıslanırlarmış, ırmaklar akarmış omuzlarından.

Kendilerini kırk, elli adla bilir, öyle geçerlermiş kadınlığa, Azize'nin gözetiminde.

"... Sevgilim ıssız yüzlü, kaya gözlüydü, ah!.. Yüzünde yağmur suları birikmiş, eğilip öpesin gelirdi, gözlerinin kokusuna dayanamazdın, bakışı dağlarda ışıldar.

"Sızısı yüreğimden silinmedi, yüzyıllar geçti aradan."

Kızların en güzeli sele kapılıp gitmiş aniden, avcısı, nişancısı, en genci... Öğleye doğru bulmuşlar ölüsünü, bir ağaçla kayanın arasına sıkışmış, gözleri gururla parlıyormuş.

"Hep onu düşündüm sonra, baskıya dayanamayıp bilerek mi atıldı sele?"

"Ne baskısı vardı ki üstünde, yazık olmuş genç yaşında," dedim, "ölüm, coşanların başını bekler derler ya..."

"Büyük bir filozof okul açtı buralarda, çalmış süpürmüş düşünceyi... Yazmaz olasıca," dedi, "kaleminden çıkan kanun, iki dağ ötemizde ders veriyor, ünü dünyayı tutmuş, melekler gözlüyor yolunu, kırklara karışacak sanıyoruz, kıza göz koydu, haber üstüne haber, saçının sakalının beyazı sarıya dönmüş, omuzları yeni dikilmiş çocuğun, güneş olsan, yakar acıtırım diye korkarsın, kirpikleri yeni sivrilmiş, bir cümlesi var teresin, 'Kırk yaşındaki erkeğe on üçünde kız uygundur.' Tekerleğe çöktürsünler seni, kırkını geçmiş kadınlar cezanı versin, ettiği lafa bak."

*

"Kısmetinmiş dinle Elime... Filanca köyün kocamış bir herifi, öğle sıcağında yumurta olup kırılmış köy meydanında, indirmiş şalvarını, eğmiş kafasını, dikmiş gözünü bacak arasına, hacetini görüyormuş gibi dalıp gitmiş, 'Ey dünya, zamanın hükmü yokmuş' diyerekten... O vaziyette erecek bir havada ıkınıp sıkınarak ah ediyormuş, bir sırrı çözmeye uğraşıyormuş gibi, karısı da kocamış onun gibi, bastonunu toprağa saplamış oturuyormuş köy meydanında, ağırdan doğrulup herifinin yanına varmış, bastonun ucuyla dürtmüş bir iki, 'Ne yapıyorsun lan burada böyle, başına bir hal mi geldi?' demiş, herif az bir doğrul-

muş, 'Bu benimle beraber doğdu, benden önce ölüp gitti kız, bülüğüme bakıyorum, hiç cilve yapmıyorsun bana artık.' Yaaaa, döner hayat işte böyle, kadın yaşlanır yiğit olur, erkek yaşlanır rezil olur... 'Ne cilvesi yapacağım deyyus,' demiş karısı herife, 'ossur bülüğüme dersen ossururum...'

"Konuşturuyorsun beni, aç televizyonu, haberlere bakalım, hayat izin verse de, Yavuz Sultan kalkıp görüş bildirse, hasımları nükleer yakıt alımına başlamış...

"Çevir, gözüm görmesin, rüzgâr uçursun türbanlarını...

"Kapkaççı olup çarpacağım geliyor hepsini, yat gezisine çıkmışlar, dalga fışkırsın üstlerine, karton kafalı kadınlar heyeti, bu kanalların hepsinin hakkından gelirim de, ağzım dilim mühürlenmiş, yaşadığım hayat benim değil.

"Kadınlar Ülkesi'nin okçu kızları, yekinip kalkın, oka tutun şu meclisi! Hatırlıyor musun Elime, ne olmuştu, şu gözlüklüyü ilk haberlere çıkarmışlardı hani, tepesine yanlış ışık filan mı açtılar, ne yaptılarsa, görüş bildirirken saçı ağardı birden, bekliyorum derinleşmiyor tartışma, işin özüne inen yok, un eleyeceksen örtersin başını, türban dediğin nedir ki, karton var içinde, söyletecekler beni, kafaları güneş görmüyor, aklı olan düşünür, insanın saçı niye tel tel, hava girsin aralarına, akıp dolaşsın serbestçe, kartonu kim üretiyor, fazladan kaç ağaç kesiliyor bu türbanlar için?

"Rüzgârın mı söndü, ey dünya, dağıt şu gölgeyi, Boynu Bukleli tahttan indi, şapkasının gölgesi cinsiyet değiştirip üstünüzde koyulaştı, tövbeler olsun aldığı biçime, deniz üstünüze kabarsın, ıslanın iliğinize kadar, bilinmez gecenin ayı vurmuş yüzlerine, o hikâye... Elbiseleriniz şiş-

sin, bir daha geçeceğim sırat köprüsünden, yaktıracaklar bana hakkımı, yirmiyi aşmış aldığım ceza, dünya yaşantım sönecek bunların yüzünden, türbanının kartonu çarpılsın, zirve toplantısında başkonuşmacı, lafını yazıp tutuşturmuşlar eline, su içine çeksin sizi, kol kola dibi boylayın, söylenmez böyle şeyler, gözümün önüne geliyor, bağda pekmez kaynatırken anasını yılan sokmuştu bunun, haşladılar sinirli otu..."

"Lütfen ama, hayır, yakışıyor mu hiç, sonsuzluk görgüm var diyorsun, yılan herkesi sokabilir, kim ne istiyorsa taksın başına."

"Kanadına bez dolayan kuş var mı, sinirlendirme beni, insanın bok yemesi bunlar, başınıza Tavananna kesildi, sesiniz soluğunuz çıkmıyor."

"Yuva yapmaları gerekirse dolayabilirler, ilgilenme o kadar, nasıl rahat ediyorlarsa öyle giyinsinler, bu savaş ortamında ülkeyi taşımak kolay mı? Kocakarılar ninni söyler, masal anlatır benim bildiğim, samimi olduklarına inanıyorum ben."

"Sen o dudu analarla karıştırma beni, anlatırım istiyorsan, dinlemeye cesaretin varsa, olacaklarsa şapkasız iktidar olsunlar, bizim Tanrılarımız, Tanrıçalarımız şapka takardı, hava çarpmaya girer bu, hepsinin yuvarlak kenarlı şapkası vardı böyle, bilmiyorlar mı, gülüyorlar yukarıdan, kulağınız işitmiyor mu, yüzlerine vurup havalarını indirin şunların, eskiden de hırsızlığa ceza yoktu, dövüp bırakırlardı surdışına."

Aklımdan geçeni okuyormuş, hep aynı tehdit... Bilincimde oluşan ağırlıkları, zihnimdeki boşlukları. Aylardır, ne söylesem soluğumu kendine çekip tersine düşünceler

öne sürüyor, kışa girdiğimiz sıralarda başladı bu, ada soğanları yapraklanırken, çakşır otlarıyla beraber...

Her şeye doyasıya bakılacak bir sabah ışıyor, söyleniyor derin derin...

"Seyredilecek rüya görmüyorsun ki, sesleyip uyandırmayacağım seni, içim el vermiyor, daktilon bin parçaya bölünüp bir yamaca dağılmış, inekler kokluyor harflerini, gülüyorsun bir kenarda, anlamını bilsen güler misin öyle?

"Rüyada gülmek, yalnızlık... Ayrılamıyorsun yorganından, açamıyorsun gözlerini."

Doğrulup susturmaya çalışacak olsam toprak altında yatan kutsal bilgiye saygısızlık etmekle suçluyor beni.

"Kafamdan uydurmuyorum, uyku ustalarının yalancısıyım..."

Sırrını kulağıma fısıldayacağı yok, sözlerine inanmış karşılıklar vermemi bekliyor, sitemi de, kederi de uçucu Muinar'ın, tabletlerde yazılıymış, "Çok gülen en yalnızmış," diye.

Aklıma gelmeliydi... O çözülmez dili biliyor demek...

Hangimiz daha üst boyuttayız, anlayacak yakında bunu.

"Bilinç düzeyinde kaybedilmiş şeylerin sevincini benden esirgemezsin öyleyse," dedim, "varlığını boşuna sorun etmişim, hücrelerimin ineklerin hücreleriyle olağanüstü uyumlu olduğunu hissettiğim için gülüyordum rüyamda."

"Hayvanlarla titreşmene karşı değilim, ineklerden önce

bana el uzat, uzatacaksan, ikimize uyum lazım şimdi," dedi, "sen gülerken plütonyum yüklü bir araç fırlattılar uzaya, kayaları, taşları duy içinde, gönenir, mutlu olurum, zaman öncesine git, ferahla... Kıskandığımdan uyandırmıyorum seni, insanlar rüya görürken ruhlar yalnızlık çekip kıskançlığa sapmazlar düşündüğün gibi, hem var, hem yok dünya şu anda, Mars'a ardı ardına beş fırlatış daha yapacaklar, ayağa kalkacağınıza güvenimiz kalmadı, roketlerin atmosfere girmesini biz engelliyoruz."

"Hırçınlaşma yine de, beni kimlere karşı kışkırtmaya çalışıyorsun, anlamış değilim bunu..."

"Söylemeyecektim, çok yazık, bana kalsa tercihim başka biri olurdu... Bunun şiirsel bir hırçınlık olduğunu hissedemiyorsun ya..."

Doğasını sezip kavradığımın farkında değil.

Sarmaşık Ruhlar

Taşocağından çıktık, söylenmeye başladı yine, sayıklarken bile açık vermiyordu, duruma hâkim olacağını hissetti anlaşılan, o rahatlıkla konuşup küçümsüyor beni...

"Yol mu ayağına uymuyor, ayağın mı yola, toprakla mı kavgalısın, rüzgârla mı, yürüyüp gidemiyorsun doğruca..."

Adımlarımın hızına ve yavaşlığına göre düşünceleri değişip farklılık gösteriyormuş, kaç türlü yürüyüş tutturup şaşkına çeviririm onu hem de, akıl edemeyeceğimi sanıyor, bu doğruysa dışarıda işim kolaylaştı demektir.

Denemek için hızlandım, haykırışa geçti birden, "Cinskırım yasası çıkarsınlar, bulutlar gibi çarpıştık, ka-

dınlar savaş esiri, kafalarında bizi cennetin hizmetçisi yapmışlar..."

Soluğumu bırakıp yavaşladım ardından, "Bu evleri yapanlar da ne yaptıklarını bilmiyor, aslını arayacak olursan, mimarlık terziliğin bir kolu, ev dediğin nedir ki, elbisenin az daha bolu, birini üstüne giyip dolaşıyorsun, birinin içine girip geziniyorsun, ev onun büyük kesimlisi azıcık, etinizle duvar arasında şöyle bir hava akıp dolaşsın, üşür insan büyük evde."

"Haklısın, kaçırdılar ölçüyü, ayrıca da yalnız hisseder kendini hava bolluğundan," dedim, "hiç böyle düşünmemiştim, delireceksem de seninle delireyim, deliliğimin bir derinliği olsun, her şeye başka türlü bakmaya zorluyorsun beni."

Hızlanıyorum, söylev vermeye başlıyor, yavaşlıyorum, Belinur, benden önce içinde uyandığı kadın, sırtımda güneş, ah ediyor...

Denizi arkama almış, evlerin, bahçelerin arasından kayalık bir yamaca doğru yürüyorum, Faliha bu defa... Durup soluklanmak için gözüme kestirdiğim kayaya ulaşamadan gücüm tükendi.

"Oturup şurada bahanı dinleyeceğim, kafam dağılsın azıcık, susarsan sevinirim," dedim.

"Otur istediğin kadar, korkarsın diye gidemedim, gecikirsem merak etme, işim uzayabilir..."

Bir havayla yok oldu ortadan, oyun ediyorsa uğraşır benimle, içimdedir belki, otların ürpertisi sardı yüreğimi, eve dönmeye karar verdim, ilk kez kayboluyor böyle, kalkıp yürümeye başladım yamaç aşağı, "Dağları denize yıkıp

geldim, karşıdan yüzünü seyrediyordum, korkma buradayım, ne masalı istiyorsun sen benden, söyle bakalım, istedin de anlatmadım mı, bu havada eve mi kapanacaksın?"

Gitsem de susmayacak Muinar, kalsam da, kayaların arasında dolanmaya başladım, çıt olsa dönüp bakıyorum, yavru bir kertenkele kuyruğunu kıvırsa soluğumda bir dalgalanma...

İçime yerleştikten sonra, kulağım o kadar hassaslaştı, hiç öyle sıkıntılarım yokken, dünyanın bütün seslerine geç kaldığım duygusuna kapılıyorum, görünmez telsi bir canlının anteni dolaşsa, 'Git çöz şunu diyebilir.'

"Bir gölünüz var, suyunun yeşili beyazına karışır, ince bir ada süzülür üstünde, kalesi kuş kalesi olmuş... Bir yanında zeytin ağaçları uçuşur, bir yanında kayasını, taşını savurmuş deli dağlar yükselir, ah öldü balıkları, elim yüreğimde o göle koşup geldim, kalksın bu memleket ortadan, Bafa giderse, yakarım karneyi, cehennem korkum yok, sözümü bozarım orada...

"Kötülük bekliyorsun benden, git o dağlara sor kim olduğumu!"

Kemik kırma vurgusuyla, göğsüme atıla atıla konuşuyor, basamaklı, zıplamalı, merdiven tırmanır gibi...

Öfkesini bana çevireceğini hissedip yürüdüm yukarı doğru, "Elime, bir iş göreceğiz seninle," dedi, "bana bir kasket, bir fötr şapka, bir türban bulup getireceksin, bu gece çözülecek bu büyü, kavuk kabak biçimini almadan defetmek lazım, kaldıracağım gölgeyi üstünüzden, siz yapamayacaksınız bu işi, Hattinar'ın cinlerini çağırıp başıma toplayacağım, acıyorum geleceğinize, ağzını açıp soru sormayacaksın, yatıp uyuyacaksın sen."

"Ne sorusu soracağım, soluğum kesilmesin de, yatıp uyurum," dedim.

"Sen şu sözünü geri al önce," diye tutturdu,"kim ne istiyorsa takamaz kafasına, hayat öyle değil, rüzgâra söylenmiş şiiri, masalı var, ben sussam rüzgâr yürür üstlerine, Tanrılarımızın şapkasını kafalarına geçirip neler yapmadılar... Yol açtılar dağa, denize doğru, kanunlar çıkardılar, hepsi tüccar kanunu."

"Dünyanın şapkası var ya, Muinar," dedim, "kafasına göğü geçirmiş dönüyor, bana sorarsan, dünyanın aynısı olmak istiyor insanlar."

Susup bıraktığı yerden sözüne devam etti, "Ayağın bacağın sızlar, açtıkları yollarda yürüyemezsin, sen ölümsüz olsan, düşünce kavgasına tutuştuklarına inanır mısın bunların, hepsi ticaret yolu, kutsal savaş dedikleri ticaretin kârlısı, ülke şehir hırsızlığı, şapkaları ters dönsün, eskiden beri hırsızlığın cezası niye ağır değil sanıyorsun? Duydum ne söylediğini... Seninle göğü ışığı konuşacağız zaten, geri al sözünü, kafanı kapatmaya uyanmadım içinde, açmaya uyandım."

Susturmak için kayaların tepesine çıkıp atlamaya başladım, durup soluklandıkça derinden mırıltısı çalınıyor kulağıma, uğultu, çağlayan derken yamacın arka yüzünde buldum kendimi, durup dinledim şöyle bir...

Öfkesi yatışmış, dolambaçlı biçimde uyarıyor beni.

"... Doğdukları yerden büyük suya doğru akan ırmakları getir aklına, ağırlaşarak gidip denize dökülmezler mi, yollarını şaşırmadan, kıvrıla kıvrıla, dağ koyak haritaları varmış gibi... Sezgiler de boncuklar gibi bir ipe dizilip kol-

ye olmak ister, duygular da, her şeyin arzusu bir düzene kavuşmaktır."

Yaptığı benzetmelerle düşüncelerimi ışıklandırmasına diyeceğim bir şey yok, sözleri kulağımda patlıyor, kalp çarpıntısı, nabız hızıyla... Sesim öyle bükülerek aksa salınırdım bende...

"Otu çiçeği birbirine kattın, ne oluyor Elime, cinler üstüne top atıyor da ben mi görmüyorum?"

"Tempona ayak uydurmaya uğraşıyorum, ne olacak işte, kendini duymuyorsun hiç."

"Kulağın dünyanın seslerine kapanmış, sevineceğine yakınıyorsun, açmaya çabalıyorum."

İnsanı yere yatırıp yıkma havasında kanlı canlı rap söylüyor sanki, "Konuşma ritmim bozuldu senin yüzünden," dedim, "bağırıp çatlıyor sesim, sıçrayıp yükseliyor bir anda, davul gümbürtüsünden yukarı, adımlarımı çıldırtacaksın, beni böyle öldürmeyi planlıyorsun herhalde..."

"Mucizevi bozulma! Kulağında iş varmış demek ki, ümidimi kesiyordum artık," dedi, "bırak kendini sözlerimin temposuna, nasıl bir sihir oluşuyor bak, ruhun göğe yükseliyor mu, biz Tanrılara söylerdik söyleyeceğimizi, insan insana konuşmazdık sizin gibi."

Uğuldayarak üstümden akıp geçti bahar, sessiz yeşil, serildi yamaçlara, yüzümü göğe yatırıp soluklandım, boğazım maviye kesene kadar... Usulca doğrulup, "Bir an görünemez misin gözüme," dedim, "gençliğinde güzel miydin merak ediyorum."

"Sözlerimden düşleyeceksin beni," dedi, "kurallara aykırı bu, günlerdir konuşuyoruz, adımı sormak bugün aklına geliyor."

"Seni öyle dişi dökülmüş, saçı ağarmış bir enerji yumağı olarak canlandırmak istemiyorum kafamda, rüyama gir o zaman, yüksek düzeyde güç aktarımı yapabiliyorsun, isyancısın hem de, nasıl bir ifadeyle bakıyorsun dünyaya, buğulu mu, titrek mi bakışın?"

"Güneş yuvarlağı gibi ışıklıdır benim ifadem, görünsem de yüzüme bakamazsın, gözlerin kamaşır," dedi, "ışık hızıyla titreşiyorum içinde, düşünmem lazım... Bilmiyorum, çok merak ediyorsan, örnekleme yoluyla, belki, iyi bir ressam bulabilirsen, robot resmimi çizdirebilirsin, Sharon Stone'la, Nefertiti arası bir yüzüm olduğunu hayal et."

"Sapacakmış ifaden, çok hoş, sınırda bir güzellik... Erkek olacakmışsın az daha," dedim, "birleştirdim kafamda, içim titredi, Kraliçe Ada gibi çirkinsindir diye korkuyordum, görmelisin, kafatasından çalışıp bir yüz çıkarmışlar ortaya."

"Benzetememişler, gördüm, gözleri göbeğinden fırlamış gibi, boş bakıyor," dedi, "hırsını, şehvetini işleyememişler suratına, ders çıkarmaya bak sen bundan, iskeletini çaldıran hiç olur sonsuza dek, kendini bulunmaz yere gömdürt, yüzü sancılıydı Ada'nın biraz, ama çirkin değildi öyle, fena sayılmazdı zamanına göre...

"Masal istiyordun, yürü yukarı doğru."

"... Dünya çözülüp bırakmış kendini bir dönüşe, alev alev yanarken, 'Acımanız yok, söndürüp soğutun beni' demiş, ele vermiş örgütünü, ne yapsın, hep yansa mıydı, kül biti mi olsaydınız üstünde? İndirmişler dünyayı işkence askısından, bırak bu işleri, yoluna git, uğurlar olsun, hadi, düşme elimize bir daha, alevini söndürdük, lambanı yakacağız, savurmuşlar güneşin avlusuna... Soğuyunca alevleri dağ olup sivrilmiş, sızlayan yaraları ova, dosyası kabarık, örgütü dışlamış bunu, yetim öksüz düşmüş, güneşten sebepleniyor..."

"Dudu ana değilsin ki altın kuş masalı anlatacaksın bana, öyle ya, söylemesen bilemezdim evrenin polisin elinde olduğunu."

"Şalteri indirmişler, lafi karıştırma da dinle, yavaştan toparlamış kendini, merak uyanmış içinde, uğuldayan yüksek noktam, inleyen alçak noktam mı? Nasıl bir biçim aldım? Neye benzedim, üç kutuplu mu oldum, dört mü, beş mi? Güneş aklını, zekâsını beslemiş, dağını düzünü bilmek istiyor, kuzular, kurbağalar zıplamaya başlamış üstünde, hepsine kanı kaynamış, insana içi ısınmıyor, döndükçe düşünüyormuş derinden sıcak sıcak... Ben insandan bileyim, çapımı boyutumu, doğumu, batımı anlayıp söylesinler, dönencelerimi filan bulsunlar, meridyenlere bölsünler beni, işleri ölçmek olsun bunların.

"Atlama bak, iyi dinle burasını, insana verilmiş ilk emir, oku değil, ölç!

"Az olanı az olanla ölçün dememiş size, azı azla çarpıp az olanı, az olana bölün, bol tutun elinizi, çoğu çokla sevindirin, dünyanın taşı, suyu bol... Taşı suyla, suyu taşla ölçüp tartacaktınız, eliniz sıkışmayacaktı böyle, paraya ne gerek vardı o zaman, kafası fazlaya, çoğa çalışmamış olanın gönlü bolluk kaldırır mı? Aklı gönlü aza akmış insanın, kalkmış iki ayağının üstüne, yürüyüşü aza doğru..."

"Azın azına erişip hiçliği boylayacakmışız sonunda, bin beş yüz Tanrıdan, teke düşmüşüz, hepsini idare etme zorluğuyla coşmak varken, aza olan merakımızdan aklımızı zekâmızı kurutmuşuz."

"Servetlerini artırmak için neler yapıyor insanlar, nasıl aklı fazlaya çalışmıyormuş," dedim.

"Azlara karışacaklar, iyi düşün niye yapıyorlar, yabana atma söylediğimi," dedi, "az sayıda zenginin arasına sızacaklar, çoğunluktan sıyıracaklar kendilerini, akıllarında bu var, adları az olanlarla anılıp sayılsın diye."

Suyu taşla, taşı suyla, neresinden tutup kavrayacaksam

bunu, "Ter akıyor sırtımdan, ot böcek içindeyiz şimdi, düşünürüm sonra, Muinar," dedim.

Hava giyinip soyunuyor sürekli, sözü kovalanır bir varlık değil, "Ölümüne kadar yararlan benden, dünya elime doğmuş, güneşi atla dolaştırıyorlardı gökyüzünde, seyretmeye çıkıyordum..."

Kuş uçsa sapıyor anlattığından, dönüp yalanlıyor söylediğini.

Kederlenip iç çekmeye başladı, gerçek hiç öyle mi!.. *Sarmaşık Ruhlar* hakkında bilgilendirmesi gerekiyormuş beni, kulağım duymuyormuş hışırtılarını, sözüne söz katıp karıştırıyorlarmış, göğün alt katında titreşen varlıklara sesimi kaptırdığı oluyormuş arada bir.

"Cenneti cehennemi bulamamışlardan korkacaksın Elime, hayatları hiçe çıkmış, inip gelmeleri yasak buraya, dünyada yapılacak işi kalmış hepsinin, ruhlarını mühürleyip göğün alt katına atıyorlar bunları, fikirleri firar ediyor."

Ses mi kalırdı bende o zaman, inanmamı bekliyor buna, kara güverciniyle Bedira peşinde bir taraftan, altından ne çıkar diye çekinip Faliha'nın kim olduğunu sormuyorum, konuşan Muinar mı, başkası mı, kafamı zorlayıp bunu anlamaya uğraşacağım bir de, verdiği sır, masalından ağır, bir an önce kurtulmaya bakmalıyım ondan, öyle bir kanal açıldıysa boşluktan neler akmaz üstüme, ilgilenmez görünüp yürüdüm...

"Benden kurtulmanın yolunu sen bulamazsın, ben sana söylemezsem, boşluğa bir yuva yap sakla düşüncelerini, göz cebi yap, sezdirme yerini," dedi, "hep seninle kalacak

değilim, susacağım o gün gelsin, ölmeyeceğini mi sanıyorsun..."

Bulutlara doğru sürükleyip götürüyor beni, vazgeçtim sesimden, hayatım tehlikede olabilir, alttan alıp oyalayacağım onu çaresiz, kayaları yosun bağlamış, daha yeni görüp fark ettim bunu, gözlerimdeki ışık da ona çekiliyor sürekli, bakışları, bakışlarımın içinden akıp süzülüyor çünkü...

Sayıklamalarının tonu değişmeye başladı, durum benim için eğlenceli olmaktan çıkıyor, bırakacağım konuşacak Muinar, dizimden göğsüme ot kokusu yürüyor, az daha gidecek olursam, bahar başımdan aşıp göğe yükselecek, otların çalıların altına düşeceğimi hissedip duraladım o korkuyla, tırmandıkça seviye kaybediyorum, planladı bu kır gezintisini...

"Arkana bakma Elime, yolumuz yukarı doğru..." dedi.

Şaşkınlıkla gülüp yutkundum, başımı çeviremiyorum zaten.

"Boşuna çırpınma, boynunu kapladım, dağa çıkıyoruz!.."

"Değişiyorsun hep böyle..." diyerek elimi boynuma atacak oldum, ağırlaşıp düştü kolum.

"Ben hiç kendime benzemem, şaşırtırım kendimi, boğuldum evde, kafanı dışarı uzatmıyorsun, Kocadağ'ın burcunda bir mezar var, o mezarı göstereceğim sana."

Kocadağ'ın burcu, boşluğun ağzı, "Araba yarışı seyredecektin hani, inmemiz gece yarısını bulur."

"Sıralama yarışı bu, asıl yarış sabaha karşı, gösterirler yarın, televizyon seyretmeye uyanmadım içinde."

Göğsümden fışkıracakmış gibi güldü birden, aynı anda dönüp arkama baktım, "Benimle iyi geçinirsin bundan sonra, çekildim boynundan, çözüldün hadi."

Rahatladı soluğum biraz, evler yakınımızda görünüyor,

saatimi kolumda unutmuşum, on buçuk, gözucuyla tutundum zamana....

"Tutarsam ben tutarım seni, saati çöz kolundan, yaz hızıyla kış hızıyla geçiyor hayat," dedi.

Doğasını sezdim sezmesine de, içimde tam olarak nereye yerleştiğini anlamaya uğraşıyorum; sesimin bana kalan yarısıyla duyar bilmez bir hayat sürebilir miyim onu araştırıyorum kafamda, yakalayıp bir düşünceye dönüştüremediğim ürpertilerin, hafif ışımaların, yanmaların düzleminde titreşiyor, söyleyip gülsün istediği kadar, bu uyanışın yatıp uyuması yokmuş... Perdeleyip bırakacağım orada onu, tümüyle ele geçiremeyecek beni.

"Çağlar öncesinden hayatına söz taşıyorum, hiç kıymeti var mı, kendine kilitlenmişsin, açamayacağım ben bu kilidi, hafife al varlığımı, kocakarı stajı yaptığını var say, değiştiriyorum fikrimi..."

Yüzümü dağa dönüp hızlandım, düşüncelerimi okumuş yine, "Kilitlendiğim filan yok, insanlarla bir arada olmak istemiyorum, eve çekildim sadece," dedim, "alttan alta lafa karışıyorsun sürekli, mırıltın boynuma dolanıyor, söylediğin şeylerin duygusu suratıma vuruyorsa, kime nasıl görünüyorum kimbilir, çığlığın, fısıltın ağzımın içinde."

"Fısıltımın tadına varabilsen... Soluk dediğin nedir ki, dünyanın havası, çek içine, dinle anlatacaklarımı, zararlı mı çıkıyorsun? Gel ikimiz bir olalım demiyorum sana..."

Anlamak için dinlemek zorundayım onu zaten, yakalanıp tutulacak yeri yok başka, laftan sözden ibaret bir varlık, bedduası, öğüdü boşa çıksın diye söyleyip anlattıklarını kulağımda soğutup uyutmaya çalışıyorum, direnmenin

yolunu öyle buldum işte, gücü neye yeter, yetmez... Bir an, yüzümde soluklanıp boşluğa savrulan düşüncelerimi okuyor, aklıma düşer düşmez unutuverdiklerimi... Az şey değil bu da, rüyalarımı karıştırabilir isterse.

Baharı iteleyerek ilerlemeye çalışacağım, boynumdan çekilip ayağımı bacağımı kapladı, engelliyor geri atmamı.

"Planladım bu kır gezintisini haklısın, sözümüz başka türlü değişmeyecek seninle, dağın akşamına gireceğiz ikimiz, gözüne ilişirse kemik topla, mezarın başında kemik falına bakarım, karanlığa kadar buralardayız."

"Bakma öyle düşündüğüme, cümleni kaçırmıyorum biliyorsun," dedim, "aklım senin aklın gibi zamansız değil, kim olsa ezilir altında, sonsuz deneyim, ölümsüz zekâ... Anlayış göstereceksin artık."

"Kuru gözüne, kuru sesine razı olmuşum, yaşayanın başına bir gelir bir daha gelmez bu," dedi, "büyük anlamı var, sen kazanırsın... Göktekiyle yerdeki bir bedende kolay kolay buluşmaz, buluşursa da gökteki solar, yerdeki parlar."

Düşüncelerine önem vermiyor değilim, görüyor olması gerekir bunu, anlattıklarını unuturum korkusuyla yatağımda doğrulup kâğıda kaleme sarılıyorum. Evrendeki her şeyin titreşim olduğundan esinlenerek mücadele modelleri geliştiriyor, Kıyamet 1, Kıyamet 2, Kıyamet 3... "Kafamdan okurum istiyorsan, ezberimde hepsi," deyip mırıldanmaya başladım, "daha bu sabah yazdım Muinar..."

"Yerkabuğunun temel kayası olan granit volkanik gazlarla dolu cepler yüzünden delik deşik olmuş durumda, bazalt tapınaklarıyla imparatorluklar yere serilmiş, koca kıtalar batmış.

Kalbura çevirirsiniz sistemi, gaz dolu ceplerin gücünü, ciğerlerinizde hissedecek ölçüde aklınızı boşaltıp sırt sırta sessizce oturun bir.»

"Evde yaparsın savunmanı hadi, gezmeye çıktık, günümüz zehir olmasın, sıkıntım başımdan aşmış," dedi, "bir seninle uğraşmıyorum, tırmanıcı varlıklar kol atıp yaprak veriyor üstümde, Sarmaşık ruh nedir bilmiyorsun, sarılıyorsun kaleme, yazdığın kimin lafı sözü. Mücadele modelleri geliştiren ben değilim, Güzide Kılıç!"

Ayağımı taşa çarpmış gibi sendeleyip düşünmek için zaman kazanmaya çalıştım, göz cebi nasıl yapılır boşluğa?

"Stajın bir programı olur Muinar, sen aklına geleni anlatıyorsun bana..."

Başkaları giriyormuş devreye, içimde güçlükle tutunuyormuş meğer, Sarmaşık Ruhlar esip hışırdıyormuş üstünde, kalabalığını sürüklemiş peşinden... Kafamı ne kadar karıştırabilirse işte, söylediklerini kayda geçiriyorum, yazmamı istemiyor, sırrını çözerim diye telaşa kapıldı anlaşılan.

Bu düşünceyle geri bastım ayağımı, on-on beş adım kaydım elinden, yukarı doğru yürüsem de anlatacak şey buluyor, aşağı çekilsem de...

"İstanbul mu desem yaşadıkları yere, on dördüne yeni basmış, yoksul bir kız varmış, başına takıyormuş türbanı, bir kasırga kopuyormuş uğul uğul, rüzgâr uçurup götürüyormuş türbanını bir derenin çukuruna, koşup yuvarlanıyormuş kız peşinden, tozunu çırpıp toka, firkete sağlamlıyormuş başında, durmuyormuş ki dursun, daha da şiddetleniyormuş rüzgâr, çalıyı çırpıyı döndürüp yürüyormuş kı-

zın üstüne, bir çarpışta savurup atıyormuş türbanını yere... Bana bak Elime, dilini kıs ezilirsin altında, kadınlar silahlı mücadele verdi erkeklere karşı, kuantum sıçraması deyip kapatmaya çalışıyorlar, ağaçlar altın yapraklıydı, gümüş oldu, demir oldu, paslandı, ben o savaşın içindeydim, kadınların acı dumanı, külü savruldu dünyanın üstüne, daha araştırıyorlarmış, bilemiyorlarmış o arada ne olduğunu, bulamıyorlarmış nedenini, kadınlar biliyor, kimin babası kim, bu yeter onlara."

Mırıldanıp kendime çekildim, "Karşılıklı o kadar nefret, öfke, bana da normal gelmiyor, bir şeyler olmuş, orası kesin de, niye durmayıp uçuyormuş kızın türbanı peki?"

"Kemiklerinde güç yokmuş zavallının, elleriyle tutsa kolu yoruluyormuş, bıraksa saçları cayır cayır savruluyormuş havada, yolup götürüyormuş rüzgâr... Kadınlara sözü var rüzgârın."

Denizi gözden yitirip iki kaya arasında baharın içine sıkışmışım...

"Nükleer savaş gibi bir şey anlatıyorsun bana, her şey öyle paslanmış, kül duman... Aklım almadı pek."

"O kral Süleyman, uğursuz ağzıyla niye kötülemiş bizi o kadar? Kafalarında kartonla ne arıyor bu kadınlar devletin içinde, kardinaller gibi boyunlarının üstüne kalkmış, kime dikeliyorlar, durup sormuyorlar mı kendilerine, devlet kadının devleti mi? Kitapları her savaşı yazıyor, dünyayı soldıran savaşı yazmıyor, gözlerinden ekilip biçilsinler, avucumuzdaki tohumdaymış gözleri, toprağı incitiriz diye parmağımızın ucuyla ekiyorduk biz o tohumları, demirle yırttılar dünyanın derisini, erkeğe, aletsiz iş göremeyesin denmiş."

"Pulluğu sabanı biz yapacaktık, dağıtacaktık alet edavat dükkânlarını, uyumuşuz Muinar," dedim...

Sahipsiz cümleler mırıldanmaya başladı, derinleşip aktı sesim.

Gökte bulut imparatorluğu!..

"Kadınlar kocalarıyla her zaman devletin içindeydi, bilmiyor musun bunu," diyerek yanıma çağırmak istedim onu, soluğum çekilip gitti benden, bıraktım terennüm etsin, "senin hiç kocan olmamış galiba, öyle anlaşılıyor..."

Yerde güneşin kızı Siberon!..

İlk kez sarmıyor bu hava onu, arada bir, taşa kazınmış eski bir şiiri okur gibi konuştuğu oluyor böyle, o tonlama...

Kuşların ağıllara uçuşmasını seyredip kaval çalınmasını dinlerken, boğazlarına boyalı çapul dolamış gözü yaşlı müzakereciler, esirlerini alıp götürmüş, ormanın yüksek yerine, gün batımında çayın kenarından, eşeklerinin beyaz olan rengi pembeye dönmüş, dumanı üstlerine akmış göğün...

"Bazı kadınlar da babalarından, oğullarından devletli, dünya erkekli kadın kaynıyor Muinar, bilirsin o Mısır kraliçesini, ona da kullanacağı koca kısmet olmamış..."

Süsleyin yağmuru!.. Her kıza birer, ikişer oğlan, Siberon açtı gözlerini...

Başımı kaldırıp güneşe baktım, mora boyandı gözlerim, kaval zamanı, kayaların ağılından dışarı süzülüyormuşum gibi bir duygu kapladı içimi, yürüyüp gidecek bir yol arıyorum kendime, duymuş ne söylediğimi, "Aşk erkeği siler,

ben kocayı bilmem, aşkı bilirim," dedi, "işini aşkla göreceksin erkekle, kadınların dünyanın başında olduğu zamanların soluğu o, aşkın soluğu çekilir, erkeğin eti soğur."

Gözlerini istedi dünya onun, yüz yapraklı sarı çiçeğin mor ateşini...

Bir rüzgâr esip geçti dağa doğru, ardı sıra yürüdüm rüzgârın, sanki duymuş gibiyim bu adı, Güzide Kılıç!.. Düşünsem çıkaracağım kim olduğunu, adımlarım ağırlaştı, yüzümü evlere dönüp belleğimi yokladım...

"Duymuş gibiysen de unut, sil at kafandan, yerleştirme zihnine, buz keser bedenin sonra," dedi.

Denize takılıp kaldı bakışlarım, iki dal arasına gerilmiş mavi çaput, yıkana yıkana ipliği çıkmış su kumaşı, yorulmuş keten parçası, benimle oynamıyor da, gerçeği söylüyorsa, kadının adını anmak bile tehlikeli, Güzide Kılıç, tanımıyorum onu öyleyse...

Bakışı bakışıma işledi Muinar'ın, gözümü denizden alamıyorum, "İlişki içindeyseniz rüyama girmiştir belki," diye mırıldandım, "Sarmaşık ruhluysa uzatmıştır yaprağını, uykuda insanın başına neler gelmiyor."

"Keşke öyle olsa, daha beter, başka türlü bir varlık...Yüzüne ışık çarpmış, gözüne düşman görünmüş derler, öldü gitti yakamı sıyıramıyorum ondan, bir laf vardır, 'Doğuştan kavgaya mecbur...' Nefesi çekilirken Azrail'e faşist diye bağırdı, toprak atılıyor üstüne, sol yumruğu havada, günler sürdü tartışması, hangi kapıya göndersinler bilemediler bunu, ağzı dili cehennemlik, kalbi gönlü cennetlik, buzkuyruklu yıldız oldu sonunda, sözü sözüme dolanıyor, şiddet yanlısıydı, Bedira melek kalır yanında,

yatıp uyuyabiliyor musun diye sor, ruhuma ne zaman hayat soluğu üflense tepemde hepsi, usanmışım hışırtılarından...

"*Dihra mir nerutun!* Dünyayı seven ay dertli."

Söyleyip anlatırken dili şaşıyor böyle, durup açıklıyor anlamını...

"Konuşan ben miyim, başkası mı, seçip ayıracaksın zamanla, yaz istiyorsan, elini bağlamıyorum, seni düşündüğümden söyledim, harflere çalışalım yazacaksan... Aklıma geleni anlatıyorsam bu kimin yüzünden, planımı yapmıştım, Bacıhurranilerden başlayacaktım, kendini bir şey sanıp üstüme sıçramaya kalktın."

Nerutun! Dünya demek onun dilinde, en sık kullandığı sözcük bu, bakışımı bakışından sıyırdım, derinleşti denizin maviliği, Bacıhurranileri sormak için soluklanıp ufuklandım şöyle bir...

"Şu tarafa doğru yürü de, Berios'un bahçesinden geçip gidelim," dedi, "yararlan benden dediysem, ne konuşacağımıza sen karar verecek değilsin Elime."

Perdeleyip örtbas etmek istiyormuşum onu, yüreğimdeki düşmanlık sancısı dinmeden Bacıhurraniler hakkında hiçbir şey anlatmayacakmış bana.

"Evde daha huzurluyduk, boynumu, ayağımı kaplıyorsun, korkarım diye düşünmüyorsun hiç," dedim, "ne zamandır soracağım, yaşadığım yeri şaşırırım diye sormaya çekiniyorum, buraları benden iyi biliyor gibisin, yanılıyor muyum Muinar?"

"Tüm zamanlarını biliyorum, denizi soğumamıştı, rü-

yası başımı döndürüyor," dedi, "yaz değil, kış değil, buralarda çok kılıç parlattım, çok... İnsan, insan olduğuyla, varlığıyla yetinsin diye savaş verdik... Evin her köşesinde cinlerin kıvıldaşıyor, tabaklara, bardaklara adımı fısıldamışsın, su içsen başım ağrıyor, baharın boşluğuna çektim seni... Ah, Berios'un saçı dalgalanıyor... Geçenlerde nasıl gördüm, dinle bak, rüyamda, buraların her yüz yılı, bir kadın olmuştu, aşağıdaki düzlükte topluca dans ediyorlardı, her biri kendi zamanının süsüyle neşelenmiş, ipeğine, ketenine bürünmüş."

Sildim aklımdan Sarmaşıkları, adım adım rüyasını dinleyerek tırmanıyorum yukarı doğru, susup yürümem de ona dokunuyor, hırçınlaştı birden yine.

"Berios'un bakışı süzülüyor, asma yaprağı gözleri, evinin taşı dağılmış, toprak olup akmış ovaya... Soru üstüne soru, anlatmaya bırakmıyorsun ki... Buzkuyruklu dolanıyor etrafımızda, ciddiye al söylediğimi, içimi geçmişimi karıştırmayı bırak, beyaz rüzgârını saracak başımıza, şakasındasın sen daha işin, üç ay, beş ay onun lafını konuştuğumu bilirim."

Soluğumu kim içine çekiyor belli değil, gözümü korkutup sözüne saygı uyandıracak bende, el uzatıp bağlanacağım ona sanki.

"Yakalanmadan eve mi dönsek acaba, bir üşüme geldi üstüme," dedim.

"Eve niye dönüyormuşuz, yürümene bak sen, soru sorma yeter."

"Ağzımdan buz buharı fışkırmasın da, içim öyle ürperiyor," deyip gülecek oldum, göğsümden kulağıma soğuk bir uğultu tırmanıp aktı, inanmalıymışım ona, Buzkuyruklu devreye girmiş.

"Neydi o oğlanın adı!..

"Gün yüzü göstermediler, çürüdü hapislerde, düşman görünmez olmuş diyor, olduğunuz yerde havaya bağırın işte, içeride mi, dışarıda mı, ne yapacaksınız, bırakın aramayı, küfretmenize bakın siz, doğru söylediği, düşmanın saati kolunuzda, duvarınızda işliyor, kendi bulamaz olmuş merkezini, canavarın beyni dağılmış, saçılmış ortalığa, dünyayı sokuyor orasından burasından, boşluk bürümüş yüzünü, çalın yere saatini bakın ne oluyor, kurşun niyetine haykırın boşluğa, gözü kulağı deliniyor mu? Sabah akşam bağırın, orasına burasına rastgelir sesiniz canım, çekin kolunuzu yay gibi, tükürün havaya, ok olup saplansın suratına..."

Öfkesi arttıkça artıyor, soluğum yetecek gibi değil, bir hışırtı, telaş, Muinar fısıldadı içimden, "Alacağım lafı ağzından, otur güneşe karşı, uzat ayağını, rahat ol, Güzide söylev verir böyle, üstümden düşüncelerini yaymaya çalışıyor."

Taşa, güneşe sığınıp oturdum...

Anlayabilmiş değilim, nasıl bir varoluş biçimi bu, ses benim paylaşamıyorlar, Buzkuyruklu'nun rüzgârı çekildi göğsümden, Muinar'ın kahkahası patladı kulağımda, gülüşü duruldu içimde, Güzide'nin bıraktığı yerden bu kez o konuşmaya başladı.

"... Zaman fışkırmaz demesin kimse, fışkırır, kuş cıvıltıları gibi, gemilerle ne taş çekip götürdüler adalardan adalara, kayalıklar dimdik suya inerdi eskiden, su yolu da kapandı buralarda, gök yolu da, ümitlenmişsin o kadar, bunu duymamış ol sen."

Sözü nereye getiriyor, kapanmış yoldan nasıl inip geldiyse...

Toparlanıp kalktım oturduğum yerden, "Bir nebze kıskançlık yoktur bende, içim ayaklandı, kimler sahiplenmiş baksana, ruhlarını tartmayacaklar bunların," dedi, "başlarına ağır yıldızlar düşsün, isyancı mağaralarının ağzı açık kalmış olanlara, içlerine kuşlar dolmuş, sırtlanlar oturuyor sanırsın yaptıkları evlerde, kuyruklu, kulaklı, zift içsinler... Büyük evin havası insanı çarpar diye bilirdik biz, güçleri yetse, dünyanın etrafına duvar örüp kapı pencere takacaklar, koltuğa oturtacaklar hayatı... Ölsünler, melek yüzü görüyorlar mı?"

Denizle kayalıkların arasına asfalt dökenlerin bağışladığı organları çöpe atıyormuş melekler.

Öfkesi taştı birden, "Bacıhurranilerin kurdukları kent, Maşuk'ta bir göl altında kaldı, Tanrılar arasında da benimle düşmanlık çekişenler var, onlardan sana bir güç gelir de, içinden çekilip gitmek zorunda kalırsam, o gölü bulmak, dünya görevin olsun."

Zihin Zindan

Geçen hafta o istediği için adı *Boşluk* olan bir kitap okudum, ne zaman tartışacağız diye sıkıştırıp duruyor beni, kitabın yazarı, bir astrofizikçi.

İnsanoğlu, hayvan gibi, doğasının kendisine dayattığı temel gereksinimleri karşılamak zorunda. Bu gereksinimler onun dünyaya bakışına biçim veriyor. Savan aslanı için sevimli ceylan ilk olarak kendisini kıvrandıran açlığı dindirmenin bir aracıdır. Batılı oduncu için orman her şeyden önce bir işletmedir.

"Bu Batılı oduncular meselesi ciddi, biliyorsun," dedi.

"Ciddi de, ne yapabiliriz yani?" dedim. "Memleketteki baltacıları toplayıp konuyu onlarla tartışacak halimiz yok."

"Başınıza gökten kuş gagası yağacak... Sincapların kuyruğu kısaldı, ağaçlara çürütücü mantar aşılıyorlar, soluyacak havanıza sahip çıkın, kıyamet belirtisi bunlar, dünya kurtarır kendini, insanları üstünden kaç defa silkelemiş, dört bucakta binlerce var bu işletmelerden, para gücüyle ilerliyor caniler, çalılarınızı mı sökecekler, öyle ya, atlasınlar sınırınızdan içeri, üç evlek ormanınız kalmış."

"Durduracaktınız vaktinde," dedim, "motorlu canavar testereye dönüşen kimin baltası..."

Pek öyle üstüne gidemeyeceğim artık, karşımda güç kazandı Muinar, Sarmaşıklar başıma iş açabilir, Buzkuyruklu'nun tipisine tutulana kadar durum farklıydı kafamda, dönüp her şeyi yeni baştan değerlendirmem gerekiyor, sesimi Sarmaşıklara kaptıracak olursa ağzımdan ne taşıp boşalacağı belirsiz...

Düşünerek tırmanıyorum ağır ağır, adımlarımda güç kalmamış, topluca saldırır da Muinar'ı devreden çıkaracak olurlarsa, sesimi tümüyle kaybedebilirim, korku girdi içime, kalbim sıkıştı.

Cenneti cehennemi bulamamışların lafını konuşmaya başlarsam, soluğum parçalanır, aklım uçup savrulur... Gözlerimden içime bir düşünce yuvarlanıp parçalandı, Gökelbiseliler, Sarmaşıklar, Siberon, Bacıhurraniler... Tanrılara kurban etmeye götürüyor beni...

Bilincim parlayıp keskinleşti bir anda, sıçrayıp yükseldim zihnimden yukarı doğru, diz çöküp boynumu uzatacak değilim ona.

Bir kuş dolanıyor tepemizde, açmış kanatlarını, kuşku-

lu bir süzülüşle alçalıp havalanıyor, "Kaderin gölgesi," deyip yine bir mırıltıya tutuldu, sayıklıyor desem değil...

Hattinar, Zehlil ve Melanik, ben onların küçük kız kardeşleriyim...

Keskin bir çığlıkla dalışa geçti kuş, kaderin gölgesi konacak alnıma, yere kapanıp bir taş fırlatarak doğruldum, yönümü belirlemeye zamanım yok, çalıların arasına attım kendimi, diken sızısıyla uyumuşum işte, iki yanı duvar bir bahçenin içine düştüm...

Bana dediler ki, "Sihan, biz çiçek işleyelim, sen de aşk oku, topraktan çektim elimi, yüksek, sık kamışlarla çevriliydi bahçemiz, billur üstünde yürüdüm, gün ışırken sala bindirdiler beni...

Yolum niye kapandı böyle diye çevreme bakınırken taze atılmış bir toprak yığını gördüm, bir dalgınlık geldi üstüme, sanki adımlarımı işitip küreklerini saplamışlar toprağa, omuzlarıma sıcak duman oturdu, göğsümü boğazımı sardı duman... 'Çukur açmışlar, ağaç dikecekler' diye düşündüm, yerden kaldıramıyorum başımı, sırtımdan bıçak hışırtısıyla bir ürperti akıp inceldi, uzak, derin gülüşmeler yankılandı kulağımda, 'Benim için kazmışlar, mezar bu...' Bahçeden çıkmak için önümü kesen dikenli teli aralamak zorundayım, o ürpertiyle bastım ayağımı tele, mırıltısı kesildi Muinar'ın.

İçimde mi, dışımda mı? Süzülüp göğe mi çekildi? İlgimi, dikkatimi ölçüyor diye kuşkulanacak oldum, "Yürü yukarı doğru, az gidip geleceğim ben," dedi.

Kendi başına gezip dolaşabiliyorsa beni niye sürüklüyor yamaçlara?

Geçtim telin arasından, kaldırdım başımı... Bir rüyanın içinde buldum kendimi, elimde beyaz bir taşla, dönüp duruyorum Kocadağ'ın burcunda. Gece göğünün altında derin bir fısıltıya tutulmuşum, 'Taş ölçerim, taş ölçerim, taş ölçerim...' Eski bir yemini tekrarlıyorum durmaksızın, ince bir gecelik var üstümde, yalınayak, yarı çıplağım, döndükçe havalanıp uçuyor geceliğim, yataktan sıyrılıp tırmanmışım dağın tepesine, elimdeki taşı göğün en uzak katında titreşen bir yıldıza doğrultup kalbime bastırıyor, sonra alnıma yaslıyorum, yıldıza kaldırıyorum yeniden, yemin soluyor dudağımda, çizdiğim bu üçgenle bir sihir yaratmak üzereyken, yatağımda açıyorum gözlerimi, kalbim alnımda çarpıyor, 'Taş ölçerim, taş ölçerim, taş ölçerim...' Gülmeye başlıyor Muinar, saati susturup öfkeyle yorganı başıma çekiyorum, söylediklerini duymamak için ters dönüp yastığa gömüyorum yüzümü, "Şaşırma kalk, ben görüyordum o rüyayı," diyor, "sen nereden bilecekmişsin taş doğrultacak yıldızı, Faliha da karıştırırdı hep böyle, küfür kıyamet öfkesini benden çıkarırdı, uyurken içinde olduğumu unutuyorsun, sabahları gerçeğe uyanmak gücüne gidiyor, bu anların gerginliğine dayanamayıp bunadı sonunda Faliha, on beş gündür bekliyorum, kalk, yarışın başını kaçıracağım..."

Her şeyin üstünde, her şeyin kımıldanışını hissettiren ince bir örtü dalgalanıyor, tül atılmış dünyanın üstüne, içten içe kuşlar çarpıp düşüyor kanataşağı, ağaçlar silkinip hışırdıyor altında...

Bahçeden çıkmış, rüya içinde yürüyorum, dönüp gel-

miş Muinar, inliyor göğsümde, "Ah, ispirto gibiydi Belinur, onun kadar yanıcısına rastlamadım, alevi üstünde kadınlar vardır, o cins, güzel bir şeye baksın, gözlerinden tutuşurdu hemen, ne istesem yapardı saniyesinde, sen öyle misin?"

"Anlamı nedir gördüğüm rüyanın, açıklayacaksın bunu bana önce," dedim, "niye taş ölçüyordum, neyle ölçüyordum?"

"Söyleyemem, sır, güvenim yok sana, dünyanın boşluğa fırlatılmış bir taş olduğunu düşün..."

"Daha dün, gökyüzü dünyanın gözbebeğidir diyordun, şimdi taş oldu dünya... Güvenini kazanırsam, her şeyin üstündeki sırrı kaldıracak mısın peki?"

"Kat kat karanlığın altında ne yapıyorum sabahlara kadar, sıkılabileceğim hiç aklına gelmiyor, fikir değiştirerek oyalanıyorum, sorduğun soru altın değerinde, bilesin bunu, anılarımda yeri var, gün ışırken eski günler hayalimden geçti, rüyana benden yansımış, siler unuttururum."

Av seferinden canlı kuşlarla dönen babamızın, kıvranan yavru parsı değil misin, dudağının kenarında benin var, seçip ayırdı seni bakışıyla, boynunda dut kabartması mührün var, erkek kardeşlerimiz, türlü meyveler topluyor senin için, omuzları sızlayarak hasta düştü annemiz... Tatlı sözler söylediler, gecenin avlusunda belime dolandılar...

Yüzüme keskin bir koku savruldu, yürüdüm o kokuyla biraz, uzaklarda bir tepe mor, sarı soluklandı, sarıp sarmaladı bahar beni, mayıs papatyalarını okşayıp elimi kokluyorum, ipeksi böcekler havalanıyor ince vızıltılarıyla, kaderin

gölgesi, kanatlarını katlayıp çekilmiş üstümden...

Bir şaşkınlıkla gözüm yabancı bir cisme takıldı, kocaman siyah bir naylon torba, yükseklerden adalara doğru martı hızıyla uçup gidiyor.

"Rüzgâr falan da yok, havada bir saçmalık dönüyor ya," dedim...

"Canım, martının ayağına dolanmış torba," dedi, "gözün neyi yabancılamıyor ki senin, aklım başka yerde şimdi, bir saniye beni kendime bırakmıyorsun."

Mırıldanıp sustum çaresiz, "Zavallı martı, reklam almış gibi gökte haşur huşur." Yan yatıp alçaldıkça, naylon torba havayla dolup şişiyor, sönüp açılıyor denizin boşluğunda... Zihnim dağılıp gidiyormuş, günde bir düşünceden fazlası harammış bana.

"Ey Siyutu! Kafamı taşa çarptım, kime eş oldum, ne konuşacağım bununla şimdi..."

Sabah akşam özel Tanrısına şikâyet ediyor beni, hep aynı sesleniş.

Silinecek oldu martının uçuşu, denizin boşluğunda hafifleyip küçülerek süzülüyor naylon torba, bakışım Muinar'ı duygulandırdı anlaşılan, derinden iç geçirip, "Büyük denizlerden birinde, yüzyıllar önce batmış bir ada var, kuşlar farkında değil suya gömüldüğünün, o adaya uçtuklarını sanıp suyun üstüne konuyorlar," dedi, "körkanat düzeni, havada çarpmazlar birbirlerine, şaşılacak iş, suda boğulup ölüyorlar, sence kuşlar, yazıyı insanlardan önce bulmuş olabilir mi? Haritalarını yenileyemiyorlar, vaktin oldukça düşünürsün üstünde."

Baharı iteleyip önüme gelen kuru bir duvarı aştım, soluğum kesildi kesilecek...

Doğduğun gece burnumuzdan halkalarımızı çıkardık, ayın ışığı yüzüne çekildi, süsün yıldızlardı senin... Acı kök suyu içirdiler bana, zehrinden dudaklarım soldu, memelerim küçüldü... Yıldızların altında güzelliğimi övdüler, sabahın penceresinden eğilip fısıldaştılar, Hemşire Erunna'nın tapınağına gönderdiler beni...

"İnsan, her bahar bir dağın başına çıkıp oturmalı," dedi Muinar, "merakın ne çabuk sönüyor, öylesine bir tahmin yürüt bakalım, varlığımın sebebi ne olabilir? Üstüne hiç kondurmuyorsun ya, hayret."

Geri dönüp sırtımı duvara yasladım.

"Sabaha karşı bir sesle uyandım... Aşağıda, derinde bir çekmecenin açılıp kapandığını duydum, tekrarlandı üç-dört kez... Kulağıma dışarıdan ulaşmış bir ses değildi bu, benim sesimdi, uyuyan-uyanan bir varlık olduğumu duyuruyordum kendime, gözlerimi hemen açamadım, hava henüz aydınlanmıştı, uyanmayı anımsadım diye düşündüm, yakında anımsamaz olacağım galiba, öyle görünüyor, beni ölüme alıştırıyorsun herhalde, konuşa konuşa ruhumu soldurup bedenime sahip çıkacaksın, aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Ölmene daha var, merak etme, görevim seni yaşlılığa hazırlamak," dedi.

Düşecek gibi sallandım yerimde, güneşten korunuyormuş gibi yapıp renk vermemeye çalıştım ama elim boşluğa uzanıp havada yalnızlaştı.

"Güzel yaşlanacaksın sayemde... Aklın başında, bilincin açık, oturacak bir taş bulalım, düşün biraz istersen, bunu duymak üzer insanı, bir sigara yakıp iç, Faliha da tetik durdu senin gibi böyle, bir şey yaparım da canı elinden gider diye korkusundan yatıp uyuyamazdı, lafa tutar da bir çukura itip düşürür müyüm, yanına insan almadan sokağa adımını atar mıydı acaba..."

Duvardan bir taş yuvarlayıp çöktüm üstüne, ezilen otların kokusuyla dalıp gittim geçmişe doğru.

"Canım tatlı çekti yine bak, güleceksin şimdi bana, kadınlara açıklıyorum durumu, ölüm teri boşanıyor üstlerinden, canım tatlı çekiyor, hep de aynı görüntüyle, aynı tatlıyı, korkunuz bana geçiyor da ondan mı öyle oluyor diyorum, ölüm törenlerinde dağıtılırdı o tatlı... Sütünde kırk gün taş bekletilir, taş erir yok olur içinde, o sütle karılır hamuru, avuç içine sığacak büyüklükte, ışıklı, beyaz bir taş, pürüzsüz, sanma ki ben her şeyi çözüp anlıyorum, destan yazmak için koca kıtanın bir ucundan bir ucuna ip gerip öküz derisi kuruttular, yazdılar toprak yuttu, cümlesi kalmadı bugüne, o derilerin ay ışığında sallanışı bir de."

Yaktım sigarayı, bir tane daha, bir tane daha, dünya dönüşüyle beni yaşlandırıyor, bir çeşme bulup suya tutsam yüzümü...

Solmuşum taşın üstünde, "Ölümsüz saf ışık olacaktın öyle mi?" dedi, "araya girip kendime kanal açtım, engelledim dönüşümünü... Yüz yıldır bu topraklardan çıkmaya uğraşıyorum, kışın uğuru demek lazım buna, öyle üşüyüp durmuşsun, her nasılsa şartlar yerine gelmiş, boşluğa bir şeyler yansımış senden, dostluk et benimle, iyi sınav ver-

meye bak, hayat sonsuz, ölürsün, uyanırsın başka bir kadının içinde, sana bir şans doğmuş, değerlendir, yaşının güzeli olmaya çalış."

Eskiye gidiyor bu işin ucu, o üşüme birden gelmedi üstüme, yavaş yavaş... Geri dönüp baktığımda zihnimde uzak işaretler çakıyor, öyle görünüyor ki, uzunca bir süre beni uyarışına hazırladı Muinar, gelip yokladığı her defasında zaman duygum biraz daha silikleşti, bilincimin yüksek yıldızlar gibi keskinleşip bakışımın uyuduğu saatlerde, gözlerim açık...

"Dumana verdin baharı, at şu zehri elinden, tilki mi çıkarıyorsun."

"Ben mi yaşadım diyor insan, düşünüyordum öyle," dedim, "o ağır yıllar, ışık hafifliğinde şimdi, iç içe gölgeler... Ne tilki çıkarmasıymış, geçen yaz bir şey olmuştu, bir ses duymuştum, kulağımda o ses yankılanmaya başladı."

"Yaşlanma belirtisi bunlar, hayat insafsız, kayaları dumana verirler tilkiler çıksın diye," dedi, "üzülüyorum senin için, o gençlik, o tazelikten sonra, çınlama kuyusuna düşmüş gibi olacaksın, duvarları yankı aynalarıyla kaplanmış... Avlunun taşları duruyor, dinle beni, bir şarap içip döneriz aynı gün..."

'Gençliğimin sonuna, yaşlılığımın önüne' deyip kızların havasını solumaya, Azize'nin dağına götürecekmişim onu.

Çıplaktı bedenim, rüyadan seslediler uyandım, ipeğe sardılar beni, saçlarımı tarayıp koku sürdüler boynuma, billur üstünde yürüdüm, ince yağ aktı göğsüme, Erunna kırmızı bez doladı ayakbileklerime, yatağında

uyudum onun, odası kış hurması kokuyordu, içinde ateş yanıyor... Ben aşkı altı yıl kadar okuduktan sonra, Erunna Hattiban diyarına saldı beni, tapınağın bahçesine bir ağaç diktim, kum servisi...

"Kalıp orada izlerini sürelim demiyorum sana..."

"Gitmişken uyuruz bir gece, bekleyenimiz yok, dişi varlık, insanın bağrında önce sözle yara açar, sonra bir şey ister, senin yaptığın gibi, ben onu biliyorum Muinar."

*

... Bir başıma yatağımda bükülmüş, elimi kâğıdın üstünde unutarak yazdığım gecelerden birindeydi.

Açık penceremden içeri, üstüme meşe yaprakları yürüyormuş gibi bir duyguyla doğrulup ağacın taze dallarından birinin kâğıdıma doğru uzanmakta olduğu gördüm, cümlelerimi okuyordu... Gözlerimden fışkıran ürpertiyle bir anda emin oldum bundan, düşüncem ağacın gövdesine saplandı, evimin temelini sızlatan bir sarsıntıyla yaprağının ucundan bakışıma yakalanan dalını hızla geri çekti.

O hışırtıyla kalem düştü elimden, atılıp pencereyi kapamamla, ışığı söndürmem bir oldu, korkuyla gömüldüm yatağıma, derinden dalga dalga bir ses yükseldi, adım söylendi üç kez, sonra üç kez daha, üç kez daha...Tanıyıp sevdiğim bütün insanların birbirinin içine akmış sesiyle.

Ölenler, yaşayanların sesiyle beni çağırıyor, yaşayanlar benim adımla ölenlere sesleniyor... Gece yarısı alıp beni ses boşluğuna götüreceklerdi.

"Az oyun oynamadın böyle, bu senin işindi, başka şeyler de hatırlıyorum," dedim, "derinden korkan, en derin uykusunu uyuyor, tabletlerde yazılıdır belki, çocukluğum-

dan bu yana bana seslenmiş kim varsa, hepsinin sesi kulağımdan içime doldu o gece."

"Daha ne olmadık sesler duyup işiteceksin, kulağın o sesleri büyüttükçe büyütecek, anlayışın yerinde olsa hiç bunları konuşmaya gerek yok, Belinur'la aramızda sözü geçmedi yaşlanmanın, ölümün, bir onu gördüm öyle içi temiz, gülüp söyleyen, düşündüyse de hissettirmedi, ölene kadar Faliha ip çekişti benimle, korktuğu başına geldi, telefoncuların açtığı bir çukura düştü, kalça kemiği un ufak oldu, bağırdım duyuramadım kendimi, kulağı ağır işitirdi biraz, yattı kalkamadı yataktan...

"Aklıma geldikçe gülüyorum hâlâ, son nefesini verecek, kefeni başucunda, gözü belermiş artık, Azrail'i eğliyor, dediğini duysaydın, ilk mektepte düşüp suratını çarpmış taşa...

"'O zaman burnumdan bir kan boşandı, o kanı bir daha yerine koyamadım, kadehler dolusu kan içtim, yatağa düşürdü sonunda...' Konyağa o alıştırdı beni, matarasıyla yatıp kalkardı, doksan yıl yaşamış üstüne, hangi yılın olayı, kan davası güdüyor hâlâ.

"Başına torbayı geçirdiler, uçtu o sözlerin hepsi... Ölüm uzmanıydı, benden iyi biliyor, tırnağımın ucu sızladı mı acaba, 'Gençken yatacaksın ölümün altına, bir güzel halledecek seni, silkinip kalkacaksın ondan sonra,' derdi, 'hiçbir şey olmamış gibi...' Uyandım içinde, on yedisindeyken ölüm üstüne çökmüş bunun, tutmuş orasından burasından, onu duyuruyor bana, iki lafından biri bu.

"Sıyrılıp çıkmışım içinden, canını alacaklar, kırbaçla yere yatırdılar, 'Havayı iyi tahlil etmediler, kalem bul getir,' diyor, zamanın şeklini çizdirecekmiş bana, 'soluyoruz, ka-

nımıza karışıyor, havanın içine gizlenmiş mikrop gibi bir şey...' Sıktılar burnunu sustu, son hırıltısı.

"İnsanın aklı yetecek de, zamanı kavrayacak, eey...

"Saat, takvim yapmış zamana karşı, sayıyla akıtacak ki, tutsun eliyle, beyin arıyorsunuz yana yakıla, bilinç nedir, zihin nedir? Dünya düşünüp duygulanıyor, insana yansıyan dünyanın düşüncesi, duygusu, aradığınız beyin üstünde tepindiğiniz dünya, bilinç de onun, zihin de, insanda bir alıcı var, hepsi ondan ibaret.

"Hayvanın, bitkinin alıcısı doğru düzgün çalışıyor, insanınki bozuluyor sürekli, kaçıncı defadır aynı durum tekrarlanıyor, vazgeçecek dünya sizden, toplu iptale uğrayacaksınız... O alıcı, dünyayla uyumlu yaşayın diye konmuş kafanızın içine, yirmiden fazla kıyamet koptu, nevri dönecek, fazla bile müsamaha gösterdi, kapatın petrol kuyularını, dünya bizim de yurdumuz, inip soluklanıyoruz kemiklerimizin başında, kanı mıdır, yağı mıdır çekip yakıyorsunuz, boru hatları, fabrikalar, kömür havzaları, maden işletmeleri... Kapatın hepsini, yüz sürün toprağına, gönlünü alın dünyanın, zehir şehirleri kurdunuz üstünde."

Bilincim sözlerinden yukarıda parlıyor, düşüncelerimi değiştiremiyor neyse ki, gücünü aşıyor bu, kalktım taşın üstünden...

Sarı bir bulut belirdi havada...

"Ah Elime, başka türlü ölenini gördün mü diye sor, ışık yüzlerine çarptı mı, her şeyi anladık sanıyorlar, ruhları bırakıp kaçmış bunları, çığlıkları kulağına akacak olsa, yemeden içmeden kesilirsin, yaz çiz dedikleri şeyleri duysan, insan ölür, sesi ölmek istemez, canı çekilirken şarkı söyleye-

nini gördüm, bir kirpik düşümü vakti kalmış, teneşire yatıracaklar, 'Gel kollarına al beni...' Belinur bile öyleydi, talihsiz kaza, ah... Otomobiliyle denize uçtu, çarptı başım direksiyona, araba suya gömülüyor, çırpınıyorum içinde, 'Şiddetin şeklini çizdireceğim sana...' Su uçurumlaştı, bir daha uçtu, dibe doğru süzülürken bırakıp göğe çekildim, yapacak bir şeyim yok...

"Merak ediyorum, sen ne yazdırıp çizdirmek isteyeceksin bakalım."

"Renginden şüphelendim bu bulutun, Bedira bir iş çeviriyor olmasın, gökten fışkırdı sanki," dedim.

İnce bir çığlık atıp sessizleşti Muinar, alçalıp saracak oldu bulut beni, bir sihir yaratmaya uğraşıyormuş gibi dağılıp toparlanıyor havada, "Nereye fışkırmış, görmüyorum hani?"

Gözucuyla buluta bakarak çiçeklenmiş bir çalıyı geçtim, kokusuyla kesip parçaladı çalı beni, yüzüm dağılıp savruldu, sızlayıp yanıyorum boşlukta, Tanrıların devesiymiş gibi bir biçim aldı bulut, bakışım fırlayıp karnına saplandı, göz cebi buluta yapılıyormuş!.. Bir anda ışıyıp uçtu düşüncelerim, zihnimi buluta taşıyıp kurtulabilirim ondan... Çınlayarak toparladım kendimi...

"Duyduğun ses ne ki, o çığlıkların yanında" dedi, "korkmuşsun o kadar, üç kez adın söylenmiş, yüz defa söylensin, bin katı çığlık... Belinur'la çok niyet ettik, buralara getiremedim onu, Kocadağ'a çıkamadık, ah, uçtu elimden, Malya Ovası'na gidecektik, Ankara üstünden."

Bulut bakışımı izliyor, saatlerce düşünsem içine alıp saklayacak düşüncelerimi...

"Yapacak bir şeyim olsa keşke," dedim, "ölümü içine işlemiş, yasın uzun süreceğe benziyor, suyun dibinde bırakmışsın kızcağızı... Bu yürek acısıyla araba yarışı izleyip zevk alabiliyorsun, umarım beni de bir uçurumdan aşağı filan yuvarlamaya kalkmazsın bir gün..."

"Niye yuvarlayayım canım, düş önümeee... Kimi yuvarlamışım uçurumdan, içinde uyandığım kadınların hepsi de ecelleriyle öldüler!.."

Örttüler başımı, topraktan buhar fışkırıyordu, kutsal aşk kulesine götürdüler beni, ilahiler söyleyerek, baharın hoş neşesine kavuştu sesim... Karlar eriyordu, ürkekti elleri koynuma süzülen oğlanların, soluğumla ağızlarını açtım, tatlı okşayışla canlandırdım öpüşlerini, su yürüdü parmaklarına...

"Az görüp az yaşadığına sevin Elime.... *Siyutu küne münce*... Zulmedenlerin geleceği yok, 'Bir kez yaşayacak!..' O anlama geliyor bu söylediğim, Asur kolonilerinde bir ticaret orospusu yetişti, kumaşçı, iplikçi... Kamçıyla geçiyor köle kızların üstünden, günde on, yirmi defa, ustasını bulsa altından adam döktürüp onunla görecek işini, çevirmediği halt yok, dümbük kocası Babil'de... Kölelerin gariban bir Tanrısı var, Mumuriş, sarhoşun sarhoşu, diken saçlı, dik bakışlı, hayat sevimlisi, şapkasını rüzgâr kapmış onun da, Kurban otu çiğniyor sürekli, bir yaprağı dişine takılsa, güneşi kuş zannedersin, kölelere kötülüğü anlatıyor, 'Şiddet uygulayanlara acıyın!..' Bilgeliğin sapıtma mertebesine erişmiş, annesi dokumacı köle Mumu-

riş'in... 'Onlar bir kez var olacakları için hırçınlar...' Kölelere sakin olmalarını öğütlüyor, kökü kurudu gitti çiğnediği otun, ayılamadı, hâlâ sarhoş."

Devamı varmış masalın, türbanı uçan kıza getirecekmiş sözü:

"Dünyadan habersiz serpilip boylanmış bu yoksul kız... Yoksul olduğundan bile haberi yokmuş, sesi içine akmış, masum, ağzı suskun melek... Babası iş kazası geçirmiş, iki bacağını kesmişler, annesi temizliğe gidermiş bir eve, yarım babalı, bir göz odanın içinde, musluğundan kum dökülür, çamur akar, duayla karışık toprakla beslenerek büyümüş.

"Yüreğin acır, yüzüne bakamazsın, kuruyacak derken yaprak sürmüş bir dal kızçiçeği de bırak...

"Türbanı, annesinin temizliğe gittiği evin kızı hediye etmiş ona, doğumgününü kutlayacakmış kız, evin çalışanlarını da ayırmayıp davetiye vermiş onlara, iyi yürekli bir kızmış, babası tüccar, zengin Müslüman, annesi vergi rekortmeni, bir oda dolusu raf raf sıralanmış türbanı varmış. Suda yüzer, havada süzülür gibi yürüyüp dolanması temizlikçi kadının hoşuna gidermiş, yanına katıp götürmüş kızını. Yemekli bir parti düzenleniyormuş, 'Ortalığa saçılan bardakları, tabakları toplar, eğlenir o arada, içi açılır, gözü hayat görür... Kaynaşır arkadaş olurlar belki...' Ucu katı belirsiz, spor sarayı büyüklüğündeki evin kar perisi, kuğusuyla... Yoksul kız, girmiş zengin kızın türban odasına, çıkamamış ki çıksın, pastalarını yemişler, saklambaç oynuyorlarmış... 'Al istediğini, hediyem olsun.' Üstüne de bir avuç toka.

"Veren gönülden vermiş, rüzgârın derdi ne diyeceksin, yorgun düşmüş türbanın peşinden koşmaktan zavallı, ucu kenarı yırtılmış, toka firkete tutmuyor, türban olmuş hıçkırık türbanı..."

"Kimden alıp uyarladın bunu Muinar, aslı çok daha güzeldi," dedim, "bozmuşsun öyküyü, zengin kızın doğumgününde bütün çocuklara hediye dağıtırlar, hizmetçinin kızına para verirler, dokunaklı bir öyküdür çok, yoksul kız hediye alamadığı için ağlar... Çözemedim masalını, rüzgâr, Tanrılarınızın şapkasının peşinde mi, kadınlara sözü mü var, yoksa beni rüzgâra mı teslim edeceksin yukarıda..."

"Ayağın yerle bir olmuş, kalkmıyor ağırlığından, ölmezsin, otur şuraya azıcık, anlat bana Elime, sen nerede başlayıp bitiyorsun?"

"Yoruldum sabahtan beri, kafam yerinde değil, anlamadım ne sorduğunu, otururum peki," dedim.

"Kapa gözlerini, anlayacaksın, ne gördüğünü söyle bana."

"Karanlık işte, bana ne söyletmeye çalışıyorsun yine?" diyerek kapadım gözlerimi.

"İçinde mi bu karanlık senin, kafanın içinde mi, bak bakalım."

"Hayır, yüzüme yapışmış gibi, öyle görünüyor..."

"Açık göz yanılır, kapalı göz yanılmaz derler, bir daha bak o karanlığa, neresinde duruyorsun?"

"Söyledim ya, önümde karanlık benim, yüzümde... Baktıkça derinleşiyor, ışık da arkamda kalmış gibi sanki, karanlık zorluyor, yüzümü ışığa dönmek istiyorum, arkama doğru çekiliyor bakışım, gözlerimi kapadığımda hep böyle olur, dönüp arkama bakmak isterim..."

"Işığın hiçbiryerinde değilsin, havanın hiçbiryerinde değilsin, suyun hiçbiryerinde değilsin, yok gibisin, yok gibisin, insan kendinden yoksundur, görüp anla bunu diye kapattırdım gözlerini, karanlığın hiçbiryerinde var gibisin sadece, onu söyletmeye çalışıyorum sana, yokuyokuna kendini sahiplenmeye uğraşıp duruyorsun, bu benim kulağım, bu benim ağzım, bu benim sesim..."

"Hiçbir yerde başlayıp bitmediğimi biliyorum," diyerek sıçrayıp kalktım ayağa, üstümde hak iddia etmeye çalışıyor yine, "masal anlatıyordun, devam et anlatmaya..."

"Biliyorsun da varlığımı niye yadırgıyorsun öyleyse," dedi.

"Sesim gözüm ikiye bölünmüş ortasından, dağın başında... Yadırgıyorum, politik duruş meselesi, yaptığın zorbalık," dedim, "para çakalları diye bağırıyorsun, hangi politik ahlaka uyarmış bu, beni böyle mezara yürütmek, senin politikliğin söylenme düzeyinde."

"Niye korkuyorsun bundan, ona-yirmiye bölünsün, beni gönül misafiri say desem peki, sığınmış olayım sana..."

Kocadağ'ın tepesinde güneş parlıyor, yüz yapraklı sarı çiçek, yorgunluktan başım dönüyor, yürümeye başladım yavaştan...

"Uçurum dedin de aklıma ne geldi, sana bir fikir vermiştim, Sarıkız öyküsü yazıyordun hani, ne oldu, hiç..."

"Niyetini sezdim de ondan, kendini bana kadın evliya diye yutturmaya çalışıyordun," dedim, "elim bağlandı Muinar."

"Sen öyle almışsın, ağzı genç kocakarı olmak yetiyor bana," dedi, "politik duruşum yerinde, kafamın içi imge kaynıyor, hepsinin sözünü söylesem ne olursun kimbilir,

yanıp kavrulur beynin... Küffar üzerine saldıran leventlerin âşıklısı değildim ki evliya olacağım Elime, adım da kötüye çıkmamıştı, babam beni ahalinin zoruyla karda tipide götürüp dağa bıraksın... Evliya olmayayım diye yakalanmadım erkeklere.

"Bizim Tanrılarımızın şapkalarının içinde sihirli taş vardı, kaldır türbanlarını, taş filan yok içinde, boş..."

Sihirli taşı kafalarının üstünde tutmaya yarıyormuş Tanrılarının şapkaları...

"Yıllar geçti üstünden unutamadım, ah, milletiniz vefasız, Belinur'la alışverişe çıkmıştık, bir tatil günü, yürüyoruz kalabalıkta, sağımız solumuz boşaldı, iğne atsan yere düşmez, arabalar aktı gitti, top atılmış gibi sır olup çekildi insanlar, ıssızlaştı cadde, 'Belinur su yetiştir...' Öyle susadım birden, tuza kestim ki, nasıl, yanıyorum susuzluktan, telaşlandı su arıyor kızcağız, bir biz yürüyoruz yolda, Şişli Camisi'nin az aşağısındayız, inanmayacaksın, kimlere rastladık dersin, iki başlı, tek vücutlu demokratik aileye, koalisyon dağılmış, hükümet arayışında millet, karı koca çöl yalnızlığına düşmüşler, ellerinde birer poşet, anladım niye öyle susadığımı, kafama dank etti, etkileşimin derinliğine bak.

"Halk, insandan ümidini böyle keser işte, gönülden zihne uçuruverir, *ansıma* bölgesine yerleştirir kibarca, rozet ışıması gibi bir ışık sızdırsın ister ki, sabitlediği yerden kayacak olursa, fark edebilsin bunu diye, bitti işin ondan sonra, geri dönüşü yok, bir daha gönüller akıp çağlamaz sana artık... Halkınızın zihin katmanlarında bir seraba dönüşmüşler, milletinizin onlarla ilgili imgesi bana yansıdı, ağzım dilim ondan öyle kuruyup tuza kesti, kedilerine

kum almışlar, doluksadı ağlayacak Belinur, döndük eve kum terledik..."

"Haksızlık ediyorum sana Muinar, kafamı bir yerlere götürmüyor değilsin, böyle anlatınca sanki bir şeyler geri gelmiş oluyor, solmuş zaman içinde yolculuk misali," dedim.

"Şarkıyla, küfürle sızdım içine, sende bir hareketlilik yaratmayacaksam," dedi, "düşündüğün gibi zaman solmaz öyle, boşlamış yakanı senin, kabul etmek istemiyorsun bunu, ellisine ulaştın, az yaş mı? Ömür bir kavanoz dolusu arpa demişler, yaşayacak neyin kalmış, elli tanesi gitmiş, zaman yok demeye başlamanın sırası, söylemesem farkında mıydın, sor kendine, genç değilsin sarıp sarmalayacak zaman seni, bugün yarın, son arpa tanesini de çekip alacaklar kavanozdan, unut gitsin tümüyle de ferahla, başına ağırlık yapar, gençlere lazım zaman duygusu..."

Fısıldamasın yeter ki, kahkahasından öyle ürkmüyorum... ***Efendimiz bizi mahvetme!.. Efendimiz bizi tabiyetine al!..*** Veba yüzyılının büyük genç kralına elçi gidecek yaşa gelmişim, önünde diz çöküp ayaklarına kapansam şefkat uyanırmış içinde.

"Yaşlı kadınlar yalvarıp af diledi ondan, asi kralı bağışlayıp Şeha Nehri memleketine girmedi..."

Üstüme bulut kuvveti geldi birden, "İyi düşünmüşsün bunu, sermaye düşmanı ruh haykırıyor! İlk duyuşta içim ısındı sana, bizden yana olduğunu hemen anladım, gönlümü kazandın işte," dedim.

"Ateşli dizeler mırıldanarak uyanacaktım içinde, seni düşünüp son anda vazgeçtim, gözlerin göğe dikilmiş baktım, şaka kaldıracak halin yok."

"Kimlerin kılıcını parlatıyordun mağaralarda, aklıma takıldı, sır deyip geçiştirmezsen..."

"Dünyanın canlı olduğuna inananların tabii, kimlerin olacak, canlı cansız ayrımı yapanlara karşıydık, kadın erkek savaşının özü bu, dağların kemiklerini kırıp ovaların tüylerini yolanlarla savaşıyorduk."

"Düz eylemci sözleri değil bunlar... Planlı uyanış!"

"Ürperme hemen, söylediklerim senden başkasının kulağına gitmiyor, korkacaksan niye soruyorsun... Zihin zindan, beden karbon!.. Ayaklanırsanız yazın bunu pankartlarınıza, Güldin Gaşka'nın içinde uyanmıştım, devletleri yoktu onların, dinleri haykırış dini, dilleri çığlık ıslık dili, ata boyun eğmiş vahşi mutlulardandı, gülüşüne âşık olup gecesini gündüzünü şaşırmış dünya... Dörtnala rüyana girip baltasını fırlatsın, uyanıp gözlerini açabiliyor musun bir daha, o da kadındı, sen de kadınsın."

Zamansız kahkahası yankılandı kulağımda...

"Düşüncelerimin arkasındayım canım, geçseydin bulutları, ölümsüz devlet düşmanıyım!.. Kürek esirleri ayaklanmıştı..."

Boşluğun Masalı

"Böyle bahardı yine Elime, ruhuma hayat soluğu üflenmiş, uyanış anı... Titriyorum heyecandan, cana geldim ki, köle kızlardan birinin içindeyim, alacakaranlıkta kumaş dokuyor, doyamazsın gözlerinden dünyaya bakmaya, gözlerinde bir ışık var. Kahpe tüccar, kıskanıyor güzelliğini, bürünüyor ipeklere, kırbaçlıyor kızcağızı, attı kırbacı elinden, çöktü boğazına, öldürdü sonunda, bir tel iplik olup çekildim göğe... Faliha'nın ölümüne yakındı, kazıda iskeleti çıktı bunun, duramıyorum yerimde, sarhoş oldum Mumuriş'ten beter, haberi bana ulaştı, müzeye kaldıracaklar, Tanrı kraliçe sanmışlar, rüzgârlı bir gece, uğulduyor camlar, akıp gittim, toz edip toprağa karıştırdım, arasınlar işleri yoksa."

Yıldızlar üstüme titriyor, ay düşüyor pencereme, üşüsem bulutlanıyor gökyüzü, Tanrılar memnun hizmetimden, mutlu ediyorum oğlanları onlar adına, bal akıyor dilimden, nakışlı şal gönderdiler göğün sancaklı atlısıyla, tören sepetini taşıyorum Erunna'nın...

Karıncalar toprağı eleyip inceltmiş, kara bir delik kımıldanıyor toprağın orta yerinde, atlayıp geçemedim üstünden, eteğim çalıya takıldı, çekiştiriyorum bırakmıyor eteğimi çalı, yırtıcı bir çığlık koptu boğazımdan, "Muinar!.." Korku bastırdı birden, dönemeyeceğim eve, kesin bu, ölüm, çalının dalında...

"Yaşayıp bitirmişim seni, öldürüp ne yapacağım," dedi, "üç-dört yıl sonrayı örterim üstüne, geleceğini gösterip korkuyu silerim gözlerinden, bugünün ziyan olur, dağılır gidersin, kalkamazsın altından..."

Bir hafta sonraya çıkabileceğimden ümidim yok, eteğimi çalıdan kurtarıp sıçradım, "Öyle bir gücün varsa, sarsmaz beni, ölümüme kadar ne yaşayacaksam ört üstüme, kalkarım altından," dedim.

"Unutma lafını, ağzın gözün çarpılırsa sorumluluk kabul etmem."

"Korkuya dönüşmesin işte, gerildim meraktan, kafanda benimle ilgili ne var, söylemiyorsun," dedim.

"Zihnini temize çıkaralım önce de, başlayacağız bir yerden," dedi, "Güzide'nin konuştuğunu yazıp ezberine almışsın, sıkıntım o şimdi."

Canımı bağışlarsa, sorularımla yönlendirip yararlanırım bilgisinden, tabletlerde ne yazıyor, ne yazmıyor... Suyun rüzgârın gizlediklerini öğrenirim ondan, yerin göğün sırlarını...

Çantama bir ayna atıp öyle dolaşacağım bundan sonra, güzel yaşlanacağımı gösteren bir işaret belirecek mi bakalım, aklımdan hem ümitli düşünceler geçiyor, hem korkulu, sevinçli mi yaşlanırım, birden mi çökerim artık...

Sarmaşıkları kafamda bir yere oturtabilmiş değilim, alacaklıları, borçluları varmış bir de, sığışamayacağız hayatıma, öyle görünüyor, ben kenara çekileceğim, Muinar yaşayacak.

"Kapa kulağını, duyma sen, nerede olsam gelip buluyor beni, bin deve yükü acıyla sokuldu Salvaşe... Kızıldeniz, okyanus, alıp yürüyor Müslümanlar, Salvaşe görünmez yoksul, on kız doğurmuş, ikisi kalmış hayatta, sekizi ölmüş sütünden, ölümsüze de şans lazım, uyandım içinde, avlulu kulübelerden birinde sefil perişan bir hayat sürüyor, kızların küçüğü, bir Hıristiyana âşık olup Lübnan dağlarına kaçtı, bıraktım sesini fakire, haykırıp ağlasın, yiyecek ekmeği yok zaten, yırtıyor bağrını, avuçlayıp kum atıyor ağzına, ses kalmadı zavallıda, gözünün yaşı kurumadan büyüğü derbeder bir Zerdüşti'ye kaptırdı gönlünü, kılıçla boyunlarını kestiler ikisinin de, isyan ettim Tanrılara, peygamber vakti indirmeyin beni dünyaya, Salvaşe inlemenin çukurunda ölsün de kurtulayım diye dua edip bekledim, sonsuza dek dertleşme borçlandım ona... Bir Salvaşe değil, gelip gidenim çok, ört kulağına elini yürü sen."

Yoruldum boşluğun masalını dinlemekten, susayıp acıktım, saat on iki... Yüzyıl yakınıma gelse sevinecek olu-

yorum, "İçersin suyunu orada, mezarın başında biraz oturup Kadınlar Ülkesine gideceğiz," dedi.

Şaşkınlıkla başımı buluta kaldırdım, bir düşünce sızladı gözlerimde, kalbim uyuşmuş gibi... Bir uğultu dalgası çarptı geçti, yankısı silinmeden bir daha, bir daha... İnsan uğultusuna benziyor sanki, Sarmaşıklardan biri devreye girmiştir diye düşündüm, Almanca bir haykırış çınladı kayalarda, *Wollt ihr den totalen Krieg?Jaaaa!.. Topyekûn savaş istiyor musunuz? Evet!..* Ardından Fransızca, *Voulez vous qu'on declare la guerre totale? Ouiii!.. Topyekûn savaş istiyor musunuz? Evet!..* Gidişat onu gösteriyormuş, Fransızlar da bir badem bıyıklının eline düşecekmiş, "Yuttular Afrika'nın elmasını, altınını, AIDS yayıldı yakıyor kıtayı, coğrafyalarını şaşırıp Ağrı Dağı'na vurdular, topraklarınızı nadasa bıraktıracaklar, Avrupa'nın işkembesi derin, daha çok bok çıkar oradan, insanlar delirsin sevinip coşarım, milletler delirmesin, işimiz var sarhoş Avrupa'yla..."

Soluğum kesilecek gibi oldu birden, bulutu içime çekip büküldüm diz acısıyla, "Daha zoru gelecek, kemik erimesinin ardından, büyük saç dökülmesi, kulak ver sözüme, yanılmam diyenler yanılmış, gölgeler bürüyecek başını... Bunu bir çoğalma gibi hissedersin önce, arttım, genişledim diye düşünürsün..."

Doğrulup iki elimle destekledim belimi, bu konuşan Muinar...

"Kafanın içinde su varmış gibi lıkır lıkır sallantılarla dönüp dur yatağında hele bir de, o derin kaymaların hoşluğuna belenip şaşalamaya görsün insan, bir aklı iki olmuş gibi gelir, üç olmuş gibi... Üç de gölgesi, dağılıp gider, dünyam zenginleşti sanıp zarar vermeye başlar çevresine.

'Gözüm kulağım şaşmaz benim,' derdi Faliha, şaştı ki nasıl, doksanını aşmış, ölmesine üç gün kala gelinlik bakmaya çıkıyordu kendine, damarınız aynı damar, o da edebiyatçıydı senin gibi, kendi lafının içine çekilip boğuldu, kuyusu daha derindi onun, suyu daha karanlık, okuyup gezmiş, İngiltere, Amerika... On yedisinde kırkında bir mühendise kafayı çarpıp geçmiş öteki tarafa, çarşafa sarıp götürmüşler... Ne varsa çıkarıp atıyormuş üstünden, büyük halasının kocasına âşık olmuş, geceleri çırçıplak soyunup elinde bıçakla yatak odalarına yürüyormuş, aklı aşkla çoğalmış delilerden... Bıçağını almışlar elinden, dili sivrilip keskinleşmiş, boynuna matarayı asıp bir gecede kitap çevirirdi, her şeyi kafasında döndürüp hava savurarak konuşur, ders verir bütün gün bana, gözlerinin çukurunda şeytan kuşkusu, merakı... 'Niye çürümedi benim etlerim, kızlığımı ölüme bozdurdum da ondan,' deyip basar kahkahayı, 'diri kaldım taş gibi... Zifafını yap kurtul, ter dökersin ömür boyu, ne zaman gelip başıma çökecek diye.'

"Deli mi arıyorsun bende, yukarıda da başımdan eksik değiller, sana cenneti açmışlar, otur işte yerinde, Hatica cennetin damında gözlüyor yolumu, gözleri göl olup durulmuş yüzünde, balıklar sıçrıyor kirpiklerine şıpır şıpır, saçından tırnağına nur içinde, çocuklarını sefil perişan bırakıp yummuş gözlerini, daha yükümü yıkmamış oluyorum omzumdan, dünya soluyup titrerken ışık saçarak koşup geliyor, dert içinde bırakmışım insanları, şehirlerin isi dumanı kalkmamış üstümden, ellerinde cennetin saz kokusu, burnumun direği sızlıyor, 'Çay kesmeye koyuvermiştim, ne olmuşlar, vakitleri yerinde mi?" diye soruyor, onca iş arasında unutmuşum çocuklarına gidip bakmayı, yalan söylemeye zorluyor beni...

"Bak aklım nerelere gitti, politik duruş dedin, benim kafam öyle işte, bir şey söylüyorsun, göğün sözü, yerin sözüne karışıyor... Deniz yutmuş Belinur'u, acım soğumamış daha, koşup geldi Hatica yine, ben söylemem, dilim söyledi... Sen öldüğün gün cennetin damına fırlayacak sevinçten, neyse, duymamış ol, döneyim diye senin aleyhine dua eden çok yukarıda, 'Büyük oğlun Türkiye'nin başbakanı olmuş, kurtarmış kardeşlerini, hepsi büyük tüccar, bankacı, reklamcı, performansçı, madenci... Küçük kızın iki gazete satın aldı, büyük kızın banka patronuyla evlendi, kat kat örtüler altında badem çiçeği, herkesin rızkını onlar dağıtıyor, süzülüyor ki görme Hatica,' dedim, 'gidiyor mu, geliyor mu belli değil, sizin oraların toprağı cana gelmiş, çay bahçeleri İstanbul'a, Ankara'ya yürüyüp çocuklarının ayaklarının altına seriliyor, kesilip biçilmiş olarak.' Ben susmam, dilim sustu... 'O daha Cumhurbaşkanı olacak, oğlumu bilmez miyim, babasına çekmiş,' diyerek uçup gitti yanımdan, sinirlerim ayağa kalktı, babaları cehennemde zift kazanında eriyip yok olmuş, kadın aptalların cennetinde koca hasreti çekiyor Hatica...

"Adam kadının eteğine dolanıp, 'Kız bırak bulaşığı, çamaşırı, gel seni şeyapayım...' demiş, kadın gözünü adamın gözüne verip, 'Hayır, ben senin için her şeyi yapayım, kölen olup çalışayım evinde, döneyim önünde...' demiş, cennete götürür kadın aşkını, şeyapıp tüketmez öyle."

Göğün zemini bozuk katından atmışlar Muinar'ı, üstüme düşmüş, ağzı genç, kalbi eğri çarpıyor, sürüdüm ayağını yukarı doğru, "Bedira piramit hırsızı, sen ne kaldırıp götürüyorsun dünyadan kimbilir?"

"Her üşüyen kalpten üşümüyor, aradığımı bulamadım sende, bu defa boş döneceğim, gözlerinde ışık olsa çalmıştım," dedi, "rüyalarını karıştırsam neşe gelir üstüne, meleklerin arasında adım eylemci anarşiste çıkmış, suça sürükleyeceğim seni, aklın yok, inanırsın şimdi, güvenip kendini bana bıraksan, uzaktan uzağa bakıp yakından yakını görürsün, huzursuzluğumuz biter, kaynaşırız inşallah, çıplak gözle görülmez yıldızları bir bir seçip ayırmaya başlarsın."

"Bu işe sen aracılık edeceksen," dedim, "melekler organ gözlüyor ölülerde diyorsun, yıldızlar karşılık beklemez de..."

"Kaç kadınla hayat sürdüm, çenelerini bağlayıp indirdim toprağa, ağzında laf döndüren bir sen çıktın böyle, gözü mutlu canlılardan değilsin bak, etrafına duvar örüp giderim, soldururum ışığını, çözemedim neyin açlığını çekiyorsan, dilini bağlar bırakırım seni dağ başında, bin parçaya bölünürsün, meleklerden kaç gömlek üstün olduğumdan haberin yok, sayıklarım kulağına, külün havaya savrulur, ben istediğim zaman döneceğiz eve... Tanrılar ne kurbanlar görmüş, yedisinde oğlan, on üçünde kız istemez olmuşlar, seni ne yapsınlar, keyfimi çıkaramayacağını ilk geceden anladım, delirmeyesin diye adım adım tanıtıyorum kendimi, boşlukta çarpıştık, olan bana oldu."

Çöktüm bir ağacın dibine, Sarmaşıklardan biri ona ırmak şırıltısıyla yaklaşıyormuş, "Dikkat et, kulağın açık olsun bu sese, fikirlerimiz benzeşiyor, karıştırırsan onu karıştırırsın benimle..." dedi, "'en yüksek bina en yüksek

ağacın boyunda olmalıdır' filan diyor, 'dağ tepe üstüne yapılacak evler çalı büyüklüğünde...' Direkleri, minareleri yarısından biçip kısaltacak zihniyette bir varlık, kafasını ses yüksekliğine, bakış yüksekliğine takmış, insan yer canlısıymış, elinin uzandığı yere kadar yükseklik hakkı tanınmış ona, iki değil, bir sıçrayışta çıkabildiği noktada çıplak ayak dikilecekmiş, başı hangi yüksekliğe erişiyorsa, oraya kadar işte, tam da anlatamıyor derdini, dili biraz dolaşık, duygulu düşünce yüksekliğini belirleyip çizgisini çekmiş havaya, o çizgiden yukarısı duygusuz düşünce boşluğuymuş, gökdelenlerin boşaltılmasından yana, bunu anlamak zor değil, 'Uzunluk da yükseklik sayılır, hangi açıdan baktığımıza bağlıdır bu,' diyor, otobana filan da karşı, insanın yaptığı her şeyi yalan yükseklik, yanlış yükseklik ölçüsüne vurup değerlendiriyor, soyut yükseklik, somut yükseklik, yatay yükseklik, dikey yükseklik, derin yükseklik... Duygusuz düşünce boşluğundan yansıyan fikirlere dayandığını tespit ettiği şeyleri kümelere ayırıp numaralandırmış, gizli kameralar çirkef yüksek bakışı temsil ediyormuş... Dünyada kendiliğinden var olan şeylerin yüksekliğinden başka doğru yükseklik arama boşuna, avcı toplayıcı ilkel olarak tanımlıyor kendini, insan tek başına olduğunda doğru yükseklikteymiş, iş bölümüne hayır!"

"Yaşamış demek öylesi, nasıl bir kadınmış bu," dedim, "böyle konuşuyorsa karıştırmam, merak etme..."

"Ne kadını Elime, erkek bu söylediğim," dedi, "sahil mafyasına kafa tutmuş, boynundan vurmuşlar, yüksek bir otel yapıyorlarmış, tek başına temelini oymuş otelin, asit döküp eritmiş altını, yan yatırmış oteli, kana boyanmış deniz, balıklar başını beklemiş aylarca, şair yönü var, 'Deniz-

de asılı kaldım, çocuklar ırmakta buldu beni' diyor, öldüğü günden beri yükseklik meselesine kafa yoruyormuş, vurulunca aklı ışımış, yüksek bir yerden atmışlar bunu denize anlaşılan... Dünyaya sözü ulaşsın yeter ki, erkek sesi, kadın sesi fark etmiyor onun için."

DORUKLARDAN UÇURUMA

Geride büyük hikâyeler bıraktık. Sarıkız da onlardan biri.

İnlerin bölgesinde inlerin, göllerin bölgesinde göllerin peri kızı, cazıkarısı. Kaz Dağı'nda eli erkek eline değmemiş kadın evliya...

Beyaz gelinlikle göze görünüp göğe süzülenleri, saçlarını savurarak çırılçıplak gezinenleri var. Kırbaçla dolaşanları erkek avcısı, bir eğri sopası olanlar saf temiz çoban kızlar.

Bizim oralarda yaşayan Sarıkız, iffetsizlerinden bu perilerin, çok da zalim ayrıca. Kırk yıl evvel, yaptıkla-

rını çocuk kulağımla duyup dinledim. Gaz lambasının alevi nasıl sivrilip çatallanarak titrerse, korkudan dilim öyle titrerdi.

Gün tükenip karanlığa gömülünce, gecenin buyruğuyla tandır başında toplaşılır, Sarıkız'ın ayaklarının olup olmadığı, yüzünü cin sarısı saçlarıyla örttüğü konuşulurdu. Kadınların kocalarını, hep de karakış gecelerinde, inine çekip yüzünü göstermeden sabaha dek sevişiyor, güneş doğacağı sıra boğup inin ağzına bırakıyor...

Şimdilerde kocamış eşeklerden büyük bir sürü oluşturmuş, elinde kırbacı, arkasında bir uzayıp bir kısalan sürüsüyle geceleri köye iniyor, Emin Çavuş'un tarlasındaki korkulukla sevişiyormuş. Eşekler, ön ayakları havada bekçilik ediyormuş ona...

Tanrı beterinden korusun, inin ağzı gene iyi. Termal bölgelerdeki Sarıkız'lar, erkekleri sıcak göle çekip boğuyorlar. Tan vaktine dek süren oynaşmaların ardından sıcacık, gevşemeyle gelen su ölümü...

Eski yıllarda daha birisi unutulmadan yenisinin haberi duyulurmuş. Annemin anlattığı gezginci, şair bir imam var. Bir de, görenlerin parmak ısırdığı, boylu poslu, yakışıklı bir taş ustası, adı mimara çıkmış. Birer ay arayla karakışta uzaklarda bir gölde ölüleri bulunmuş.

Duyduğumda çok güldüm; korkulukların, kimin elinden çıktıysa o kişiye benzediklerini biliyorum çünkü. Ben uyduracak olsam, Emin Çavuş Sarıkız'la sevişmek için kendini tarlasında unutuyormuş derdim. Tıpkısı tıpkısına, gidip bakın isterseniz. Tarlasının düzlüğünde aşkla kollarını açmış, Sarıkız'ı bekliyor...

Duvarlarda oynaşan gölgelerin korkusuyla, tandır başında konuşulanları dinlerken gıcırtılı sesler duyup çocuk aklımla neler düşünmezdim ki... Korkulukların gece yarısı korkup topluca köye doğru kaçtıklarını... İçimi yatıştırsın diye gizlice büyük abime söylerdim bunları. O da "Cinler ip germiştir," derdi, "geçemezler, yatıp uyumana bak sen..."

Beklemekten kolları yorulmaz mı Emin Çavuş'un? Sarıkız'ın saçlarını taraması üç gün sürüyor. Ayakları yok değilmiş ama saçlarmdan görünmezmiş. Tellerinin inceliğini soracak olursanız bizim saç telimizin kırk daha incesi. Burunsuz, yüzü iki delikli uçucu bir varlık...

Emin Çavuş, tarlasının öbür ucuna, kıskançlıkla sohurdanmasm diye karısının korkuluğunu yapıp dikmiş... Daha o gece, Sarıkız'ın eşekleri yere yıkmış onu, tepeleyip çiğnemişler üstünü arka ayaklarıyla.

Küçükken, korkulukların çok yorulduğunu düşünüp üzülürdüm onlar için. Sanırım tarlada olmalarıyla ilgiliydi bu, orada hep çalışan insanlar gördüğümden herhalde. Giysilerinin eskiliğinden...

Bazı Sarıkız'ların kaz sürüleri var, onlar bakire... Nedenini bilmiyorum. Gerçekten çok güzel hikâyedir. Dağlık bölgelerde yaşayanları da erkekleri arkadan itmeye meraklı. Doruklardan uçuruma...

*

"Ölümsüzüm, dayanamıyorum hayata, nükleer fal olsa, nükleer falına bakacağım memleketinizin, uçak hangarlarının altını oyuyorlar, size olan sevgisi bitmiş tükenmiş ruh-

ların, yorulduk hepimiz, İncirlik mahzenlerine doksan nükleer başlık soktular, daha da sokacaklarından başka, bin kepçeyle deşiyorlar toprağınızı, yurdunuz çökecek hafriyattan, gökten inip biz mi mühürleyeceğiz inşaatı, ah, olmayan gözleri kapanmıyor ki ruhların, görmeseydim gelecekte olacakları keşke, Amerika bölünüp parçalanacak, Avrupa leblebi tozu... Puştbinnefret bin başlık sokup dalacaktı iç damarlarınıza, ruhlara dua edin, Balıkesir'e koş, Akıncı'ya koş, o bombalar patlarsa bize bir şey olmaz, yardıma gelin azıcık, perişan düştük topraklarınızda, başımı kaldıramıyorum, yakamı sıyırıp kendimi atabilirsem, Gülcevil Hatun'un koynunda soluklanıyorum ancak, gönlümü kırıp duruyorsun, sorup zorlama beni, söylemeyeceğim kim olduğunu, her gün dağdan bir taş indirip geceleri o taşla uyuyor."

Muinar'ın sözü, bir rüzgâra açılıyor, bir taşa çarpıyor, hangisinin sırrı daha derin acaba? Taşın mı, rüzgârın mı, suyun mu? Sorup zorlayacak değilim onu, bu taş lafının altından ne çıkacağını merak ediyorum sadece...

"Öyle mutlu oluyorsan, biz de bir taş alıp götürelim..." dedim.

"Sen Elime'sin, o Gülcevil, onun yanında Sarmaşık derdim yok," dedi.

"Sen koydun bu besleme adını bana, seslendikçe halsiz düşüyorum zaten," dedim, "o da hesaplı, aklımı koruduğuna inanasım gelmiyor hiç, sıcak külüyle mangalını çalıp satıyorum arada bir, mavi deve örtülerini yok ediyorum ortadan, gözüm bakır lambanda, saraylarda konaklarda geçmiş ömrün, günün..."

"Kaç saray, kaç kral, yerin altında kalsınlar, kubbeleri ters dönmüş, kule göresim yok, al götür hepsini, senin olsun," dedi, "o da geldi geçti başımdan, Salvaşe'nin kuru ekmeğini yemedim yalnızca, çöl prenseslerinin içinde de inledim, Gülcevil, Bacıhurranilerin elçisi, kuvvetini adından alanlardan, bir uyuduğu taşla bir daha uyumaz, dağa tırmanışını görsen, kırk ayağı var dersin, yüz üç yaşında, yetmiş yılda zor anlattırdım hikâyesini, söz orucu tutuyor, anlamını bilmezsin sen, dokuz yaşındaymış elçi seçildiğinde, gidecek yerim yok sanıyorsun Elime... Gülcevil taşı karnına çekip yanağını dayıyor, Maşuk'taki göl, kapısından penceresinden içeri akıp doluyor, rüya değil bu söylediğim..."

"Masalındaki gibi işte, suyu taşla ölçüyormuş, hoş tutmuş dünyayla arasını, gönlü aza akmamış, elçi yapmışlar onu, dağ taş gezip dolaşın ikiniz, Gülcevil'in sağladığı rahatlığı sağlayamam sana, Sarmaşıkları kaçıracak gölüm yok benim."

"Şimdi ölsen sen de bir Sarmaşık olur saldırırsın hayata, niye uğraşıyorum sanıyorsun, göğün kuytusuna düşme diye çabalıyorum, Gülcevil yaşarken susuyor, ruhu çekilmişler ses arıyor kendine, haberin oldu bundan, yukarısı kaynıyor onlarla, Buzkuyruklu birkaç gün uğramaz artık, sesin bana emanet, ötekiler rahat huzur versin, örgütlenmişler aralarında."

"Anlaşamadıktan sonra, sesim sana emanetmiş, göğsüme söz ağrısı oturdu, söylüyorum duymuyorsun beni, gümbür gümbür içimde..."

"Her şeyimiz tamam, tempo sorunu yaşıyoruz öyle mi! Çıkamıyorsun söz yüksekliğime, uzatma elini sen daha bana, gümbürtü dediğin göğün gümbürtüsü."

"Yapacak işin varsa, oturacağım burada biraz, ağacın gölgesi bana iyi geldi."

Sırtımda dağ ağrısı, bacaklarımda bahar, Kadınlar Ülkesi yerde mi, gökte mi? Sigaramı yakıp oturdum, omzumu ağaca, gözlerimi buluta verip uzattım ayaklarımı, susup sessizleşti Muinar, ben her şeye doğru savruluyorum, her şey bana doğru savruluyor, göz cebimi karıştıramaz, düşünüyorum ne yapsam diye, konuşa konuşa varlığına alıştıracak beni diye korkmaya başladım.

"Sıyrıl şu bulut dalgınlığından Elime," dedi.

"Yıkar yeniden kurarsın hayatı, onu geçiriyordum gönlümden..." dedim, "daldım öyle, görgünle bilginle sarıp sarmalasan beni, kötülerle ne kolay başaçıkabiliriz düşünsene bunu, dünyanın, ağzı genç bir kocakarıya ihtiyacı var, şöyle ninni hoşluğunda tutarlı çözüm önerileri getirsen, fikirlerinle yönlendirsen beni, masallarını dinlemez miyim, dünyaya yayarım, yeter ki sesimi Sarmaşıklara kaptırma sen, keşke onları başından savacak gücün olsaydı..."

"Huzurum yok, her an tetikteyim, bu doğru, fikirleriyle canımı sıkıyorlar, ama bana senden daha yakınlar," dedi, "sonuçta onlar da göğe ait, herkes kendi yerini bilsin Elime, güveneceğim vakit gelir, anlatırım... Uğraştığıma göre senden ümidimi kesmemişim demek ki, niye öyle üşüdüğünü bilmesem, çoktan çekilip gitmiş olurdum içinden, hayatına anlam arayanların titremesine tutulmuştun, geldi o anlam işte... Kendi başıma harcket etme serbestliğim yok, mühürle bir davaya bağlanmış durumdayım, boş durmadığımın farkındasın herhalde, sözümüz dünyaya geçiyor, ölmez yaşarsan, nasıl ilişkiler içinde olduğumu gö-

rüp anlarsın, ağımızın ipliği sağlam, hayatın nabzı elimizde, patlamıştı damarlarınız yoksa..."

"Gidip geliyorsun sürekli, farkındayım, benim başımı beklemiyorsun sadece."

"Şu anda Körfez'de olmam gerekiyordu, bırakıp gidemedim, baharla kavgaya tutuştun, seni kazanmaya çalışıyorum burada, insan gözü görmez bunu, suyun iççiçeği var, balıklar bilir o çiçeğin kokusunu," dedi, "varil faşistleriniz soldurdu suyunuzun çiçeklerini, denizi zehir ettiler orada, masal anlat diyordun, kafam yoruldu benim de, başka şey konuşalım biraz."

Gücü bulutları aşıyor, boşa çıkarıyor ne söylesem, bilmiyorum, bir göz cebi daha yapabilecek miyim kendime, göğün içine çekilip kayboldu bulut, masalla örtüp kapatıyor her şeyin üstünü.

"'Ağlama bak, gel otur dizimin dibine, sana bir şey anlatacağım...' demiş kızın annesi, 'onların başında duran bizim başımızda durmaz, iyiliğimiz için bu...'

"Açıyorlar toprağı, toplu kadın mezarı, incik boncuk çıktı, sana yalan borcum yok Elime, örtüyorlar yanmış kemiklerin üstünü, savaş oldu diyorsam, dur orada... Rüzgâra yazılı fırtına destanı, bir günde eğmedik başımızı, çarpışa çarpışa yenildik şerefimizle, her şeyi bilen suya sorsunlar, suyun rengi böyle miydi sanıyorsun... Erkekler üstümüze yürüdü, okumuzla, kargımızla biz de onların üstüne yürüdük...

"'Dinle bak, düşündüm ben bunu kızım, sil gözünün yaşını,' demiş, kadıncağız, 'rüzgârın bir işine yaramaz türban, niye esiyor öyle...'

"... Etleri kemiğine yapışmış, iki elti varmış, kocaları hayırsızmış ikisinin de, bodrum katını su basmış, alt sıvası atılıp bırakılmış bir apartmanın zemin katında, yanyana iki dairede otururmuş bunlar, bir oda, yarım pencere, içinde dönülmez duvar oyuğu mutfak, kaderleri kuru kumla yazılmış, tek bir harfi çimento, gerisi epil epil kum, depremde kirişleri yerinden oynamış oturdukları apartmanın, çoluk çocuk, aç susuz sallanır dururlarmış rüzgârda.

"Küçüğü dayak yermiş kocasından, büyüğü ona ablalık eder, acıyıp sahiplenirmiş, sızlayan yaralarına üfler, hamur çiğneyip koluna kanadına bağlarmış derken... Uzak akrabasından bir çocuğun sünnet düğününe çağırmışlar bunu, üstte yok, başta yok, ödünç elbise, ayakkabı, ezile büzüle girmiş salondan içeri, hınca hınç doluymuş salon, oturmak için kadınlı bir masa aranmış, tesadüf bu ya, şans yüzüne gülecek, boş bir sandalye çarpmış gözüne, bir tüccar büyüğünün karısının masasına oturmuş gidip, kadının başında incili türban, kaş göz boyalı, o masadan bu masadan kalkıp hal hatır sormaya geliyorlarmış, iki yanında kara suratlı ızbandut gibi iki kadın oturuyormuş, kolları göğüslerinde bağlı... Bir avuç kum olup yığılacak hale gelmiş bizim elti, bir çatal pasta alıp da atamamış ağzına. Yaşlı da değilmiş kadın öyle, otuzunda varmış yokmuş, ağzı dudağı yerinde, boylu boslu, mankenlere taş çıkartır... Düğünün ilerleyen saatlerinde kahve içip fal baktırmak istemiş, fakirler geleceği görür diye bir inanç vardır, bakışları bizim eltiye çevrilmiş, Allah söyletir yoksulu...

"O geceden sonra Türbanlı kadın heyetinin falcısı olup çıkmış büyük elti, takmış başına türbanı, ihale, ticaret

Türkçesini sökmüş, 'Gelişmelerden büyük pay alıyorsun...'

"Bolluk gelmiş evlerine, küçük eltinin gözü kalıyormuş alıp giydiğinde, yediklerinde...

'Abla, ben de türban takmak istiyorum, sen bilirsin, elimden tut,' deyip yanaşmış bir fısıltıyla...

'Yel kaldırır savurur, her isteyen takabilecek olsa... Durmaz senin başında...'

'Abla, göster yolunu, savururşa da kaderime razı olurum, açlıktan ölelim mi...'

"Gecenin bir hayrıdır, diye düşünmüş büyük elti, isteyip dilemedim, aklımda yokken şans yüzüme güldü... Allah'ın bir tesadüfü denk getirdi başımda buldum, türban bana kısmet oldu, bu şimdi boşa doluya koyup plan kurmuş, gözü dayanmadı istiyor, o ayrı şey, o ayrı şey, acırsam eğri işe sapmış olurum, tutarım elinden kısmetim kapanır... Ne yapsam da gücendirmeden vazgeçirsem diye kafasını yoklamış. Orospuluğa çıkmaya heves edenlere, becerebilir mi diye pilav yedirirlermiş eskiden, o gelmiş aklına. 'Önüne duracak değilim,' demiş, 'niyet etmişsin madem, dayaktan kurtulursun belki, sevabı bana yazılsın... Bir tencere pirinç pilavı pişirip oturacaksın başına, bir defada yiyip bitireceksin hepsini, dikilip bakacağım karşında, takabilir misin söylerim sana, tek bir tanesi eteğine düşmeyecek, ona göre kaşığına sahip çıkacaksın, elin kolun titremeyecek... İki de duası var, o sonraki iş, yeşil yaprağa okuyup suya atacaksın.'

"Küçük elti başını önüne yıkıp susmuş, bir tencerelik pirinci yokmuş ki pişirsin. 'Kalk hadi, bilmiyor muyum halini, yağı pirinci benden olsun...' Büyük eltinin mutfağına geçmişler, pişirmiş pilavı küçüğü, oturup yemiş dikkatle,

kaşığını az az doldurmuş, çenesini dayamış tencerenin kenarına, titreyen kolunu boşta kalan eliyle desteklemiş, bitirip kaldırmış başını...

"Büyük elti, bitini kıracakmış gibi iki parmağıyla uzanıp çekip almış bir pirinç tanesini saçının ucundan, 'Bırak kaşığı tencerenin içine, çarpar uçurur rüzgâr...' Sana yüz kadın masalı anlatırım Elime, yüzü de pirinç taneli, şaşar bocalarsın, bir daha pilav pişirip yiyesin gelmez, neyi ne kadar biliyorsun da sözümün önüne geçmeye kalkıyorsun benim, ne olmuş da pirinç tanesini ölçü yapmış kadınlar, çöz bunun esrarını, geç karşıma öyle konuş lafını..."

Üzüm dolunayında kırk dilimli taç giyecektim, mutlu ettiğim oğlanlara Zussupuri şarkılar söylüyor şimdi, birayla, altınla, gümüşle bana koşan güzel yüzlü oğlanlara... Yatağım taş olup soğudu kötü fısıltıyla, Erunna inandı ona, alev falına inandı onun, kalbi kötülükle doldu bana karşı, yalanla, kıskançlık hilesiyle sürüldüm tapınaktan, Hattiban lanetli şehir, atılmış kadınların şehri...

"Kalbin soğuk çarpıyor senin, kalkma yerinden, uyu biraz ağacın altında, söyledim yorulursun diye sana, kayaların üstüne çıkıp atlarsan, dağın eteğinde unuttun yaşını... Gitmem bir yere, korkma, beklerim başında."

Ayaklarım uyumaya başlamış zaten, dizimden yukarı yürüdü uyku, boynum karıncalandı, kapandı gözlerim...

"Kalk uyan, kanadını kuyruğunu topla, rüyamda bir partiye yazılmışım, otur çabuk, yasla sırtını ağaca, yeni oluşummuş bunlar, özel tim arasında kaldım... Görev dağıtımında bana bir iş düşüyor, Elbruz dağlarına gidecek-

mişim, parti başkanımız tabancasını, güneş gözlüğünü unutmuş orada, heyecan içinde harita aranıyorum, ter içinde kaldım, bu dağlar neredeydi diye, liderimiz uğurlayacakmış beni yola, 'Çeşmenin yerini kâğıda çizip elini sıkacak,' diyorlar, başımı kaldırıyorum, karşımda 'Adam gibi sis adam! Nefret adam...' Çantamı hazır etmişler, el bombası, mayın doldurmuşlar içine, tutuştum uykumda, etrafımı silahlı adamlar sardı, delikanlı görünümlü çevik adamlar, bir örnek kravat takmışlar, jölelemişler saçlarını, Rayban gözlükleri çekmişler suratlarına, aklım çıktı, İngilizce arıyorlar üstümü, caz konserinde arbede çıktı sanırsın, kuzu çevirmeye gitmişler Elbruz dağlarına, susamış liderimiz, su içerken cihazı ötmüş, çağrı gelmiş merkezden, çoban çeşmesinin başında unutmuş gözlüğünü, silahını, yedek silaha kalmış, öyle görev adamı, askeri helikopterle çıktım rüyadan, duyuyor musun, pervane olmuş gibiyim..."

"Duyuyorum Muinar, uyur uyumaz gözlerimi alıyorsun elimden," dedim, "bu gidişle rüya filan da göremeyeceğim ben."

"Yolumuz dikleşecek bundan sonra, kalk hadi, rüya gözle görülen bir şey değildir," dedi, "benim rüyam sensin, ne yaşıyorsan hepsi o, düşünemiyor musun bunu?"

Tepelerde bir kayayı işaretlemiş, orada bir şey söyleyecekmiş bana, "Kaşını yıkmış asık yüzlü kaya, görmüyor musun, ortası delik..." Hem onun rüyasıyım, hem de kendi rüyalarımı görüyorum bu arada, rüya gören rüya olmuş olduğumu düşünerek ağacın gölgesinden çıkıp yürüdüm kayaya doğru.

Dünya son yazarı bekliyormuş!.. Bunu söyleyecekmiş bana, kendimi tutamayıp güldüm kayanın yüzüne.

"Gül daha sen, gül Elime..." dedi, "son ödeme günü ne demek? Her şeyin sonunu, sonuncusunu göreceksiniz demek bu, sanıyorsunuz ki, ödemezsek üstüne faiz biner, fazlasıyla ödeyip kurtuluruz, sırtımızdan atarız yükü..."

"Gelmiş geçmiş bütün yazarların ruhu azaptan kurtulacak, yaşayanlarınızın da eli kalem tutmaz olacak, gözleri boş, bakışı ışıldıyor, gelip oturuyor karşıma, dertleşiyoruz ikimiz, gizli servisler ayakta, inan inanma, alfabesini bozmaya uğraşıyorlar..."

Soluk soluğa çıkmışım, sırtımı kayaya yaslamak gelmedi içimden, yürüyüp geçtim yukarı.

Ne yazıp da bitirecekmiş hepimizin işini, merak edip konuşturmaya çalıştım sonra onu, "Yüzü dönüyor sürekli, ben de bilmiyorum, robot yazar, söylemiyor," deyip sayıklama havasına girdi, ayılıp bir soruyla geri çekildim, beni denetim altında tutmak için sapmayacağı söz yok.

"Sayı sistemini çökertecek bir alfabe geliştirmiş, 'Gördükleri hiçbir şeyi sayamayacaklar, matematikten üredim, boş bakışa uğratıp mahkûm edeceğim soysuzları, sıfıra bire inanamayacaklar," diyor.

"Sayı romanı yazacaksa, kimse bir şey anlamaz," dedim, "Sarmaşıklardan biri olmasın bu, emin misin yazar olduğundan?"

"Ödediğiniz de sizin gibi bir insan, düşünemiyorsunuz bunu, darphaneleri ateşe versek, kurtarmaya koşacaksınız, anlamayacak mıyım kiminle konuştuğumu..."

"Hiç sevdiğin yazar olmadı mı bugüne kadar?"

Sayıklayan o değil sanki, düşünmeden otuza yakın yazar adı saydı, "Buruldun bakıyorum, ne oldu Elime, adını

söylemedim, edebiyata olan ilgim seninle başlamadı... Üzülüyorum, bunlardan ikisinin konuları eskidi, hangileri bil bakalım? Faliha'yla kitap okurduk biz, sayfayı çevirdin, çevirmedin, hep o kavgayla, cehennemin kütüphanesine gitsin, gündüz adımla sesleniyor, gece oda hizmetçisi sanıyordu beni, köşkleri mi yanmış ne olduysa, Gülbanu Sultan'ın mücevherleri hangi oyukta, hangi kayanın altında gece gündüz ağzımı arayıp onu soruştururdu, yangında sır olmuş mücevherler...

"Kaç yüzyıl öncesinin yangını, dip bucak gerdanlıklarını, arazi tapularını kaçırırdı benden, aklına girer de ucuza sattırır mıyım diye...

"Ali Suavi'den bir torunu vardı Faliha'nın, şöyle bir andırırdı onu azıcık, çağla badem, el kadarcık, kaşı, gözü yeni oluşuyor çocuğun, on üçünün sabahında... Bakışından, duruşundan kendine pay çıkarıp deliliğinin izini sürüp arardı kızda, öpüp kucaklar, papatyam, süt kuzum, ne zaman bileğini kesiyorsun, ağlatana kadar sorup sıkıştırırdı zavallıyı, bebekliğini biliyorum yavrucuğun, bir topak keçi peyniri, dudağı belirmemiş... Dayanamadı, kesti sonunda bileğini kız, ölüyordu az kalsın, mirasının yarısından fazlası ona, kıymetlisi oldu Faliha'nın... Evlendi bir oğlanla, babasının Avrupa-Amerika bağlantılı iki sivil toplum örgütü varmış, bunadı dinlemiyor lafımı, 'Örgüt iyi değil, fabrikası olsaymış,' diyor, 'kuzinim soba fabrikatörüyle evlendi, on av köpeği, otuz at, göl dolusu ördek, kaz... Soma'ya yerleştiler...' Ortada fabrika kaldı sanıyor, ilaç ilaçtan üretiyor, buzdolabı buzdolabından, devir o devir olmuş, her şey kendi kendini olduruyor artık, aklı basmıyor ki bassın, hiçbir şeyi, kimsecikler yapmıyor, kavrayamıyor bir türlü, 'Sivilci yakışmaz bize!' Kör karanlıkta... Halası, kocasını

vurmuş bunun yüzünden, unutmuş, akıtmış üstünden, sıyrılmış ki tertemiz, son on yılı sayıklama, ağzından bir laf sızıp damladı mı diyeceksin, sevdiğim adam nerede, halama ne oldu... Zorladım, müzeye götürdü beni, gönlü taşa aktı gitti, yerde yatan mozaik erkek yüzüne vuruldu, iki bin yıllık, bunaması da aşkla, onu da benden bildi, bu acıya sen sebep oldun diye, söylemediğini bırakmıyor, öte dünya nikâhı kıydım ikisine, orada birleşir, kavuşursunuz..."

Yazdıklarımın, yazacaklarımın da üstünü çizmiş oluyor böylece... Son gelişinde robot yazarla, Doğu-Batı meselesini konuşmuşlar, fikirleri uyuşuyormuş, dünyanın beklediği yazarla muhabbeti varken, benim yazdıklarım gözünde ne değer taşıyacak, boşuna yazarlığımdan güç alıp sözünün karşısına dikilmeyeceğim onun, dinlemeye çekilmekten başka yol bırakmayacak bana, sarmaşıkların korkusu yeter zaten, üşüyordum doğruca, kalbimin üstü açık kalsaydı keşke...

"Demek öyleydiniz Faliha'yla, sormayıp bekleyeceğim artık, aklında bana ne yapmak varsa," dedim, "dünya için boşuna ümitlenmişim."

"Etrafı seyret, görür gözden, düşünür akıldan etmeye uğraşıyorum seni, anlamadıysan bunu, ferahlarsın, birkaç yaprak kekik at ağzına."

"Yaşlanacağımızı düşündüğümüz için yaşlanıyoruz Muinar," dedim, "iş değil seninki, görevin buysa, daha yüksek bir amaca hizmet ettiğini sanmıştım senin, toprak altında yatan bilgiyi günışığına çıkardılar, isteyen yararlanıyor, eski bilimlerin hepsi yeni bilim oldu, ışığı, karanlığı yorgan gibi parmaklarında döndürüp fotoğrafını çekiyor insanlar."

"Etleri soğumadan, kanları ılık ılık birer monitör geçirecekler başlarına," dedi, "gördüm orada ne hale düştüklerini, şeytanın fotoğrafını çeksinler, ışığı karanlığı parmaklarında döndürüyorlarmış, köçeklerin üstüne ateş yağacak, eriyecek parmakları... İnsanın açılarının toplamı var mı? Kuşun, köpeğin? Satürn'e kolları erişmiyor, Venüs'te soluklanıyor ölüm makineleri, teleskop boynuzlular, görürler döner yıldızları optik kazanında, aynalı cehennemde yanacaklar, haberleri yok, uzay sondajcılarının hepsi orada, nebula tetikçilerini mozaik tasarımı aynalı kazanda kaynatıyorlar, yeni kuşak vinçlere başaşağı asıyorlar, dünyayı doğru görüp kavradılar da, eziyet işkence çektirmediler, neyin üstünde yaşadıklarını hissedip bildiler, bombalarla deşmediler karnını, analarından Mars'ta doğmadı bunlar, oraya ne etmezler, bilim gezegenlerden önemli, değme şaşırsınlar..."

"Gözün hâlâ gezmede, görmediğin cennet cehennem kalmamış, iyi yorulmamışsın," dedim, "ne çok cehennem varmış."

"Kişi başına derler ya Elime... Big Cehennem, Deep Cehennem... Nükleer araştırma merkezlerinden gelenlerin cehennemi koğuş tünel havasında toplu cehennem, Alt Karanlık Mahalle'de, retina tarayıcı melekler karşılıyor onları, dev Parçacık Hızlandırıca'ya bindirip ışık hızıyla tünele fırlatıyorlar bunları, kara enerji olup fışkırıyorlar tünelin öbür ucundan, Tanrının Zerrecikleri neymiş, anlayıp çözüyorlar sırrını...

"Bilmiyor değilim seni, tröstlerin uşaklarından gençlik satın almak için koşup sıraya da girersin, yaparsın onu da, düşünmediğimi sanıyorsun..."

Tekerleme mırıltısıyla geometriyi, fiziği, kimyayı kötü-

lüyor bana, sonra dönüp, "Sözü bekletmek lazım, biz öyle terbiye gördük, fazla da bekletmeye gelmez, sokar zehirler insanı," diyor, "kime konuşuyorum, hiç..."

Kâğıtlarına üçgen, piramit çiz diyen o değil sanki, "Santimleyip ruhların boyunu ölçsünler, yerin göğün canlısı metrelerine tapsın hadi, matematik ulaşacağı yere ulaştı, borsa bilimi hepsinden üstün, şansın varmış ben uyandım içinde, gelip ağırlığımı tartsınlar, gramlarını eritir..."

Dağı yanıyor Hattiban'ın, yerle bir olmuş meyhaneleri, ormanı ateşe verilmiş, yıkılmış surları, çaputlara sarınmış kadınlar, taşları birbirine sürterek dua mırıldanıyor, içecek su aradım, yiyecek meyve, çarşısından yaslı çığlıklar yükseliyor, yaş süzüldü gözlerimden, taş verdiler elime, gezindim evlerin arasında taşları birbirine sürterek, bir ağaca yasladım sırtımı, dallarında elmalar ağırlaşmış, serinledim ince dumanlı ırmağında, yakılmış evlerin külü yağmış suyuna... Ayağıma batan bir dikenin acısı beni kerme duvarların dibine sürükledi, o acımı dindirmeye koştu, diliyle ıslatıp çıkardı yüreğimi sızlatan dikeni, kırılmıştı ucu dikenin, toza bulanmıştı ayaklarım, avuçları terledi, terinden ateş geçti bana, sessiz solukla inledim, süzüldü kirpiklerim, titreyip sarsıldı omuzlarından, soldu yüzü derin nefesle, bileğime dolandı parmakları... Kerme duvarların dibinde, ayağımı uzun uzun ellerinin içinde tutan bu erkeğin ardı sıra yürüdüm, Hattiban sokaklarında ayağımda diş sızısıyla izini sürdüm, bir bulut takip etti bizi, içi boş ağaç gövdelerinin sıralandığı kırlık yerde ot serdi altıma, ateşinin tadı ağzımda kaldı, kollarında kötü düş

gördüm, sarı dumanı üstümüze dağıldı bulutun, iri kanatlı bir kuş çıktı içinden, siyah tüylü, ince gagalı, yeşil yılan bükülüyordu gagasında, Zussupuri'nin pullu yılanı, dili kıvrılıyordu...

Geçmişe doğru soluklanmaya başladım artık, yüzüme mezarın soğukluğu çarpıyor, çocuk olup bir daha büyüsem... Faliha'yla Belinur'un arasında iki yıl Perüzar Ülkü'yü idare etmiş, onu anlatmaya başladı, "Hepinizi acı çığlıkla aratır, Onuncu Yıl Marşı'yla, avutmak bana düştü, eski güzellik kraliçelerinden, erkekler güzelliğinden ürküp yanına yaklaşamamış, iç politikaya duyduğu merakın yanında, güzelliğinin lafi mı olurdu acaba, kaşı gözü devletin, kendi elini başbakanın eli sanıp kalkar ayağa tokalaşırdı, bir ince tebessüm, saygılı süzülüş, zarafetle bir fikir alışverişi kendi kendiyle... Babası teşvik etmiş yarışmaya katılsın diye, 'Vatan görevi olmasa ben o podyuma çıkar mıydım, ülkenin tanıtıma ihtiyacı vardı...' Subay kızıydı, bunadı ki sorma, 'Ağzı açık küpe gömüleceğim,' diye tutturdu, kefene tabuta karşı, öyle politik, laikler götürsün topunu, sesim yok, bağıramıyorum, haberlere bakamaz oldum, mezarlarını ayırmak lazım bunların, vatanınız Perüzar Ülkü kaynıyor, gönlüm istemiyor, razı olup boyun eğeceğim sonunda, damarın çekiliyor, parlament eşlerine peruk hediye edesim geliyor, o sesi soğumuşlar yüzünden, bozduracağını altınları, gözüm denge arıyor yoksa... Müzakerelere giren kocaları yakalarına Kılıçarslan rozeti taksın, yapmazsam...

"Aklını sağlama almaya bak, sözüme kulak ver, beş parmağını on görmeye başlayacaksın, bir sesi iki sesmiş gibi duyacaksın, başka türlü bir çiftleşme zamanıdır bu gelip

çatan, bir ağacı iki sanıp arasından geçmeye kalkarsın, bölünür alnın ikiye."

"Ölmüştün Deli Muyinar, gözümün önünden gitmiyor..." dedim, çok yaşlanmışım da sesimi araya araya bulmuşum gibi, "Tarladan sürüyüp getirdiler seni, toza toprağa belenmiştin."

"Ne tarlası sayıklıyorsun sen hâlâ... Öldükten sonra ağaç üstünde kaldım, üç-dört yıl," dedi, "yüz gün yürüdüler, Demirdağ'a çıkardılar beni, bir ağaç orman olmuş, kemiğimin parçasını bulamazlar, haritada adı yok o dağın, arasınlar işleri yoksa, kafatasım kristalleşti benim, kral kızıydım."

"... Onlar bir kez yaşayıp ölüyor, Batılıların dirilmesi yok, darlık içindeler, ne yapsın zavallılar, zamanları sıkışık, kafalarında geçmiş, gelecek yaratıp gölgeyle, hayalle, hayatlarını olduğundan fazla göstermeye çalışıyorlar kendilerine, insanın yaşayacak tek bir ömrü olmasın, onu da saniyelere, saliselere bölmüşler ki, koklaya koklaya yaşasınlar işte, gözlerini kapadılar mı, 'Senin doğumun kesin doğumdu, ölümün de kesin ölüm,' diyorlar bunlara, 'unut dünyayı...' Ömürleri iki ucundan bıçakla kesilmiş gibi, az bile çıldırıyorlar, hırçınlıklarını, saldırganlıklarını ben hep buna yoruyorum Elime...

"Doğulular ölüp diriliyor sürekli, yazlarının kışlarının bitip tükeneceği yok, onların da sıkıntısı zaman fazlalığı, bolluğu, ölümleri doğum, doğumları ölüm olmuş, yaşa yaşa sonu gelmiyor, haydi bir daha, bir daha, sonsuz zaman, bitmez gerilim, yeni hayatlarında yılan mı olurlar ar-

tık, ördek mi, hep yeniden doğma ödevi verilmiş onlara, çalış çalış hiçbir yere kadar, zaman, önlerinde, arkalarında uçurumlaşıyor, kafalarını kaldırmaya korkar olmuşlar, bitmez hayatın ağırlığı çökmüş üstlerine, ezilip yaprak olmuşlar, uçup havalanır yaprak dediğin, 'Uçuşumuzda böyle bir hal mi var yoksa? İyisi mi düşünmeyelim bunu, üstümüze ne ağırlık bindiyse, şimdiyi bilelim yeter o bize, yüreğimiz çatlayacak yoksa,' deyip öyle bulmuşlar çareyi.

"At olmanın, kurt olmanın her şeyin ışığı var onlarda, renk renk ışık, öldükten sonra sonsuz uyanıklık haline geçip gözünü dört açamazsan vay haline, yanılıp şaşırmayacaksın olmak istediğin şeyin rengini, cahillere hoş geliyor uzaktan, insan olmanın ışığını tutamazsan karnının ortasına kara bir ateş düşüyor, eriyorsun o ateşle ince bir kuyrukla kalana kadar, ne canlısı olduğun belli değil, hayattasın hadi bakalım.

"Batılıya 'Şimdi' deme aklı çıkar, Doğuluya 'Geçmiş gelecek.'"

Erunna geri çağırıyor beni, atlılar sepetini getirdi onun, kuru hurmayla, incirle, göğsümden söktüğüm yeşil taşlı iğnemi göndermiş, aşk kulesinin anahtarı var içinde, gümüş yüzüklerimi ipeğe sarmış, Zussupuri yılanıyla ayaklandırmış kızları, tapınağın tüccarını kendine çevirmiş...

"Aklım karıştı Muinar, bu anlattıkların staj programına dahil mi, değil mi, soruyorum söylemiyorsun, eve dönünce kafanda olanları yazdır en güzeli, uçuyorsun her şeyin üstünden, kanatlarım yok benim," dedim, "konuları sıra-

ya koyalım hiç değilse, düşüncemi söylerim o arada, başlamış oluruz."

"Kim beni kendi lafima bırakıyor ki, yazdırsam da kâğıt üstünde kalacak," dedi, "esip hışırdamasalar... Dinliyorsun ne zamandır, anlamadın mı daha, bir sözümü on parça ediyorlar, kafamın içine girmeye çalışma Elime, farklı boyutlardayız."

Otobüsle sekiz saatlik yoldaymış, Gülceyil'in yaşadığı yeri söylemiyor bana.

"Kral kızıydın, demek öyle... Olabilir, inanmış say beni, geçmişte bütün kadınlar prenses, yoksullar zengindir zaten, hep öyle anlatılır, davul sesiyle inip geldiğine göre," dedim, "yaşını düşünmeye korkuyor insan, sarayları gömmüşsün toprağa..."

"Yaşım yok, yılan olup sıyrıldım, kuş olup savuştum yıllardan, üç asır sonraya gidip geliyorum, ruhun duymuyor, soluk alacağım şurada azıcık, korunmaya çalışıyorum hatırasından, evde başın masadan kalkmıyor, açıyorsun televizyonu, bağlayıp oturtuyorsun beni karşısına, boğulup bunaldım içinde, dağ havası alıp gönlümü gezdireceğim, aklıma Perüzar'ı düşürüp günümü zehir ettin, Cumhuriyet kurdelesiyle gözümün önünde bayrak sallıyor, fikrim, inancım yerinden oynadı, ters tarafa büküldüm, Davos türbanımı getir, Helsinki türbanımı kuru temizlemeye gönder, o haldeyim sinirlendirme beni... Çeker eteklerini bacaklarını gösterirdi, günde kaç açılış, söylerim başın yanar, sorma kime olduğunu... Bir süzülüp uçuşum var içinden, bir daha uğrar mıyım Ankara'ya, güzeller söz dinlemez, duymaz kulakları... Yapışıp kalır üstümde, ruhu dağılsın, sus anlatacağım... Usandırdı memleketin politikacısını, utancımdan içinde yüzüm kızarıyor, sabahtan akşama

parti başkanlarına telefon ediyor bu... Tutturdu Ankara'ya taşınacağım diye, İstanbul'da yalıda oturuyor, Boğaz'ı seyrediyorum, bir iyi tarafi o var, Ankara platoydu, set oldu, film çekmek için kurulmuş bir şehirdir dediysem de dinletemedim lafımı, yönetmen kaçmış, yarım kalmış film, sır olmuş başlatanlar... Oyuncular, figüranlar sahipsiz, paraları ödenmiyor yıllardır... Ne işimiz var Ankara'da... İçinden bir su akıtıyorlar, zincire vurmuşlar suyu, masmavi süzülüyor yanıbaşımızda deniz, pullar içinde Boğaz, suyunda balıklar oynaşıyor, oturalım yalımızda, 'Çankaya'da yaşatacağım seni, toz şekerim, gül kokulum...' Dünyanın her yerini dolaştım, zamanın katlarını, varlığımı öyle tatlılıkla karşılayanına rastladım mı acaba, gökten inmiş içindeki lokumum ben bunun, öyle şuursuz... Münasip yer bulamadı, Anıtkabir'e bakan bir daire kiraladı, bir eteğini açıp bir selam duruyor, bunadı iyice, Atatürk'e 'Son Güneş İmparatoru' demeye başladı... Mavi trende öldü, elinde eldiveniyle uyurdu, eldiveniyle gömüldü, inanamadım kurtulduğuma Elime. Cehennemin içinde tepelik bir yer var, güzellik kraliçelerini aleve sarıyorlar orada, tacı köz olsun, vasiyeti öyleydi... Allah içinde yatana bağışlasın, Anıtkabir, güzel anıt..."

"Bence de güzel anıt, bitti mi sözün Muinar," dedim, "iyi ölümsüzler arasına ayırmış olduklarını sanmıyorum seni, istersen yüzyıl ağaç üstünde kalmış ol, buraların havasını solumak istiyordun, doğdu o fırsat sana, göğe bir çıkacak olacaktı ki, yol açılsın değil mi, Buzkuyruklu yalanlarına kanmıyorum senin."

"Doğru bas ayağını, ritimli yürü, düşersen bana bir şey

olmaz," dedi, "başın dönmüyor mu? Tapınağın avlusunda bir gidip gelirdin, Azize kuyuya attırırdı seni."

"Bu kadar oluyor ritim, dağ başında," dedim, "tutamazdın beni kolay kolay da, deneyimsizliğimden yararlandın, ümitliyim kendimden hâlâ, korkuya yenilmediğimi biliyorum en azından..."

"Cesurdun, sözüm yok... Anlık, derin büyü yaptım sana, sesin soluğun şaştı, sarsar bu insanı."

"Uyuyana yılan dokunmaz, rüyadaydım Muinar, üşüyordum üstelik."

"Göz göre göre gün ortasında içine sızamazdım ya, aklını oynatırdın, yüreğim o kadar katı mı benim, kimin fikrine uydum dersin, Havva'yı yaratırken Adem'i uykuya yatırmış Tanrınız... Merak ediyorsan, söylerim nasıl öleceğini, falına bakacağım dedim ya, kemik topla sen, bu bana son diklenişin olsun."

Dumanı göğe çekildi yerde tüten savaşın, bulutlar cenk ediyor, dağının ateşi söndü Hattiban'ın, diken acısıyla, diş sızıyla bağlandım Hattiban'a, Erunna'ya sözümü götürün, izini sürüyorum bir erkeğin...

Dünya saklanıyor boşlukta

Aşağılara doğru baktıkça, çok yüksek yaşlanmışım gibi başım dönüyor, saat üç... Uzak, bilinmez canlılar gibi görünüyor evler gözüme, deniz tepelerin altında kaldı, Muinar'ın varlığını boğazımda hissediyorum, sıcaklığı çeneme vuruyor, "İzin verirsen, mezara çıkmadan bir sigara içmek istiyorum şurada," dedim.

"İç sigaranı, susarım, yukarıda konuşuruz... Ne düşünecekmişsin benden ayrı?"

"Yakalayabilirsem geçmişi kovalayacağım," dedim, "üç gün öncesinin ışığını tutamıyor insan... Hız diyorsun ya, kimse geçmişten hızlı koşamaz, kanat taksa koşamaz... Yetişebilirsem çocukluğuma, uçuyor gözlerimden..."

Her şey bir anda olup bitmiş gibi beyaz bir ışık çarptı yüzüme, bir taşın üstüne ilişip yaktım sigaramı, dumanlandı bakışım, annem elimden tutmuş, bahar ayinine götürüyor beni, tapınağın merdivenlerindeyiz... "Muinar bu sensin!" dedim.

Sustuk ikimiz de, dağ bölündü, sessiz uçurum... "Ben de bir şey gördüm, o da sendin," dedi, derine çekilen bir gülüşle.

Boğazımdan kalbime inip aktı sıcaklığı, sanki biri omuzlarımdan tutup hızla içime doğru büktü beni, sayısız adı, ruhu olan çoğul bir varlığın sevinçli yalnızlığına gömüldü başım, hiç korkusuz, Muinar'la aynı yaşta olduğumuzu düşündüm, sigaramı söndürüp doğruldum, kalkamadım yerimden...

Doğacak günün sabahını örtmüş üstüme, alacakaranlıkta söylenerek uykudan uyandırmaya çalışıyor beni, "Kalk, yarışın başını kaçıracağım, on beş gündür bekliyorum... Aç televizyonu, tek gözünle bak, tüketme sabrımı, uyu ötekiyle."

"Sabah sabah başı döner insanın, at yarışı izleseydin, açtım işte, seyret, sporu sevdireceksin bana, arabalar gözümden fırlıyor, kuş seslerini dinlemek varken... Artık kendi uykularımı değil, senin uykularını uyuyorum, yine o rüyayı gördüm, taş ölçerim, taş ölçerim... Anlamını açıklayacak mısın, sabaha kadar her şeyin üstündeki sırrı kaldıracağım deyip durdum kendime..."

"Diline nasıl aktıysa akmış işte, içimde uyanan kocakarının bana ilk lafi bu... Şu anda orada ne olup bittiğini bilsen, böyle konuşmazsın benimle."

"Biliyorum Muinar, teknoloji çağının gladyatörleri

bunlar, Mars'a da teknolojiyle gidiliyor, ışık hızıyla titreşirken motor sevgisi nasıl uyanmış içinde acaba, yavaş gelmiyor mu sana bu arabalar? Her şeyin üstündeki sırrı kaldırdı mı kocakarı peki?"

"Bekle biraz, çıksınlar önce... Soruyorsun, ah, nem yakacak bunları, buhar fışkırıyor, en az on kaza... Edebiyat edebiyat olsa onların destanı yazılıyor olurdu bugün... Her şey unutuluyor, gençlik unutulmuyor, gökte yıldızlar parlar, ben aşağıda ışık saçardım, görsen kurt emzirmiş derdin, uluyor muyum, gülüyor muyum, kendinizi genç olduk sanıyorsunuz, dişlerimin neşesine dayanamazdı kimse... Dönmüşsünüz hayata sırtınızı, geçmiş zaman masalı anlatıyorsunuz kırk yıldır, usandık yalanlarınızı okumaktan, mezardan kemik çalmaktan ne farkı var bunun?

"Yazsın işte robot yazar, gelip oturuyormuş karşına, metal tutmaz onu... Sabah sabah, viraj çarpıntısı... Nasıl dayanıyorlar bu kadar terlemeye bilmiyorum ki, ölsünler diye bekleşiyor insanlar, bir yarışta dört litre su kaybediyorlar..."

"Kaskı filan fırlattı sinirden, sus biraz, dur şimdi... Bana karşı çık da ne olursa olsun, düşünme üstünde hiç, bilsem söylerdim ne zaman öleceğini, yazıp elime vermediler, bekle azıcık, anlatacağım...

"Böyle bir sabahtı işte, perilerimi uyur bırakıp çıktım... Güneş yeni doğmuş, gençlik ah, muhafızlarımı atlatıp ormana ağu çiçeği sökmeye gittim, baharın yaza döndüğü günler, tek başıma... Geceden yağmur yağmış, toprak kabarmış, bir kök söküp doğruldum, üstüme doğru kalkmış bir yılan gördüm, sabah serinliğinde, gözlerini dikmiş, bana bakıyor, bilek kalınlığında, yeşil kırmızı...

"O sırada seslendi içimden kocakarı, 'O benim rüya yı-

lanım, uzat elini!' Siyutu gönderdi sandım, başımı pek boş bırakmaz, arada çağırıyorlar onu yukarı, birilerine emanet ediyor beni.

'Gerçek değil sokmaz,' dedi, 'ağu çiçeğini başucuna koy, o benim rüya çiçeğim, zehrini aldım kokusundan, havasını solursan her şeyin üstündeki sırrı kaldırırım, bu gece öyle uyu.'"

"Anladım nasıl öldüğünü Muinar, gözümü kırpmıyorum, seyret yarışını...

"Hata etmişsin tek başına gitmekle, sonra sen kaç kadını ölüme sürükledin peki, cenazeni dağa taşıyanları kılıçtan geçirmedi mi kral baban? Sana yastık olsunlar diye, hiç anlatmıyorsun onları, iyi hizmet veriyorlar mı bari? Beraberinde kaç kişiyi ölüme götürdün? Kral kızıydın, öldükten sonra anarşist oldun öyle mi?"

"Meleklere beş yüz can bağışladım, kafamı değiştirip ölümsüz yaptılar beni, ne saçmalıyorsun sen? Bizim öyle ölümü, ölülerle sevindirip şımartma âdetimiz yoktu, sorup duruyorsun sürekli, boş geçmiş, boş gelecek, ne yaşadığımı unutmuşum, ağzımdan çıktı öyle, bir kral kızının içinde uyanmıştım, sonbaharda, dağlık yerde, hayat benim hayatım değildi, iki söz edemeden öldü gitti zavallıcık, daha ruhum misafirlikten çıkmamış, kız kardeşleri arkasından itip uçuruma yuvarladı bunu, dağın uğultusundan kulağı kapanmış, seslendim duyuramadım kendimi, rüzgârlı gün, gözyaşları içinde, bir kızına on kızını kesip yastık yaptı kral."

"Yorgan niyetine annelerini de boğazlattırıp tümünü birlikte gömdürtmedin mi toprağa? Bak, en iyi motor onlarda diyordun, rezil oldular işte, al sana prestij kaybı, çalışır, üzülme o kadar canım..."

"Roket ateş almadı diye bakacaksın bu duruma, çalışmaz artık, gitti, çekildi yarıştan..."

"Bir tane kadın yarışçı var mı? Görüyor musun..."

"Hiç yok da diyemezsin, daha alt yarışlarda var. Dünya erkek mi, kadın mı diye düşünüp kafa yorduğun oldu mu hiç? Evrendeki her şey canlıysa, cinsiyeti olmalı bu gezegenlerin değil mi? Ay erkek! Pervane dünyanın etrafında, niye seyrediyorsun o zaman, çıkıp seyretme geceleri, dünya güneşle evli, ay sevgilisi."

"Sayıklama da değil bu artık, fotoromana döktün sen işi, uğraşamayacağım Muinar, arabalar duvara çarpıp parçalanıyor, pilotların karıları, sevgilileri zıp zıp zıplıyor..."

Çekip aldı sabahın örtüsünü üstümden... "Kemik filan toplamayacağım, fal sevmediğimi biliyorsun," diyerek doğrulup kalktım ayağa...

"Soluklanıp hızlan Elime, çabuk yürü, sen sabahı gördün, ben rüyamda Sis Adamı," dedi, "Elbruz dağlarından askeri helikopterle havalandım, Siyutu bozsun, denize dön yüzünü, atılmış Tanrılardan biri rüya yoluyla üstümde denetim kurmaya çalışıyor, ticari helikoptere bindim bu defa, sivil pervane İstanbul'a uçuyormuşum, Beykoz kırsalında tabancasını, gözlüğünü parti başkanımıza teslim ediyormuşum, elime mühürlü bir görev zarfı tutuşturuyorlarmış, okuyup yakacakmışım görev kâğıdımı, partinin ağda masaj timine dahil etmişler beni, Baba'nın Kızı Ex-Başkadınz'ın masajcısı olarak yalıya sızacakmışım, görev kâğıdında bir uyarı notu var, masaj esnasında derin rehavet, sonsuz gevşeme geni hâkim oluyormuş Başkadınz'a, 'Uyuyup masadan düşebilir, dikkat et!' yazılı, gümrükten

masaj kremlerini çekip Beşiktaş merkez umumi WC'de görev kâğıdımı yakıyorum Elime, yarış otomobili havasında kanatlı bir minibüsle İstinye istikametine doğru yola çıkıp Emirgan korusunda motorlu çelik adamlardan antioksidanları teslim alıyorum, kırmızı diyet programı uygulayacakmışım Başkadınz'a, altın kapaklı kavanozlarda domates, biber salçası, güneşte kurutulmuş, karpuz reçeli, siyah üzüm çekirdeği, güzellik şefi olarak yalıya yerleşiyorum bir güzel... Partiye şifreli mesaj geçiyorum saat başı, on fındık yedi, beş ceviz, ılık duş aldı, kuşburnu içti derken, acil durum uyarısı geliyor merkezden, yalının önünde dalgalar arasında bir kadın cesedi görülmüş, dövülerek öldürülmüş genç bir nataşa, basın duruma uyanmadan cesedi uzak kıyılara sürükleyip aileyi bu pis işe bulaşmaktan kurtaracakmışım, Başkadınz devlete lâzım olabilirmiş yeniden, parti başkanımız bizzat katılıyor göreve, nataşa kızın cesedini sürat motoruyla Kız Kulesi açıklarına taşıyıp pat! bırakıyoruz denize, hayali dağılsın, bas yürü... Fosforlu dalgıç elbisesi giymişiz, portakal rengi, uzaydan görünür bir durumumuz var; parti başkanımızın yüzü parlıyor ay ışığında, irkilip oksijen tüpümü denize düşürüyorum, kurdelesini gevşetmişler tüpün, eldivenini sıyırıp denizin üstünde tutanak tutuyor başkanımız, öyle acımasız görev adamı, borçlu çıkarıyor beni, ödeyecekmişim tüpün parasını, Marmara uğulduyor başımda..."

"Bu çeşit rüyalarını kendine sakla Muinar, helikopter, ceset filan duymak istemiyorum," diyerek hızlanıp duraladım, "soluğum yetmiyor senin karanlık uğultularını yatıştırmaya, gidip Gülcevil'in yanında soluklan..."

"Söylediğimi yap, koş yukarı doğru, sonsuz kâbusa sü-

rüklenebiliriz, Gülcevil'i kıskanacak zaman değil, sana atılmışlar rüyalarımla oynuyor diyorum."

"Çaresini bul, sürüklenmeyelim, koşacak halim yok," dedim, "geceleri susuyorsun uzun uzun, içine girip çıktığın yaşayan başka kadınlar var bana kalırsa, önce bunu konuşalım, unut gördüğün rüyayı şimdi, ölmüşlerin yetmiyor, o kadından o kadına gezinip, laf taşıyorsun boyuna..."

Havayı titreten bir gülüşle, "Yalnızca sana aitim, için rahat olsun," dedi, "geceleri büyük suyun üstünden Amerika'ya uçuyorum, sır olmasa da söylesem, o eyalet, bu eyalet, ne halt karıştırıyorlar diye bilim laboratuvarlarını dolaşıyorum, beş evden üçü özel bilim laboratuvarı, dolaşmakla bitecek gibi değil...

"Dolanacak kendine, şöyle bir sendeledi canavar, video oyunları endüstrisi, sinema endüstrisini geçti, kolu bacağıyla yarışıyor, yıkılacak olup toparlanıyor, ümidim biyoculara, kendi belasını kendinden bulacak, kırarsa onlar kırar belini, bir insandan yüz insan yapacaklar, kanunu kitabı şaşacak, akıtsın parayı biyoculara, bunamasına az kaldı, teneke çalacağım Elime, kazıyıp savuracağız boşluğa, iş üstündeyiz...

"Hurranibar'ın iki oğlu varmış, on altı ay arayla doğurmuş onları, kalça kemiği kapanıp yerine oturmadan ağrıyla açılmış yeniden, ardı ardına sömürüp sündürmüşler memesini, sütü söz olup akmış oğullarının ağzına, ayaklanıp dile gelmişler, cıvıl cıvıl bir akıl yarışına tutuşmuşlar evin içinde, günden güne gürültüleri artmış, münakaşalarından yanlarında durulmaz olmuş, azdıkça azmış sözleri, babala-

rı terkeylemiş bunları, dağ yarığında bir manastır varmış, kaçıp o manastıra kapanmış, genç yaşında delirerek ölmüş orada, ağzı yenilmezleri yatıştırır *kevis otu* diye bir ot vardır, Hurranibar tandırda o otu tutuşturup kıvılcımından, dumanından medet ummuş bir vakit, yastıklarının, minderlerinin altına tılsımlı nesneler sokuşturmuş oğullarının, eli kulağı yılmış sonunda, çekilip işine gücüne bakmış, gecenin sözünü gündüze, gündüzün sözünü geceye yıkıp devirerek boylanıp bıyıklanmış oğulları, ikisi de büyük filozof olmuş...

"Bir kış gecesiymiş, tartışmaya başlamışlar yine, üşümesinler diye mitili üstüne çekip elinin altında değneğiyle tandırın başına kıvrılmış Hurranibar, evin havasını sıcak tutmaya uğraşıyormuş ki, oğullarının sesi ılınsın da, birbirlerine kötü laf edip girişmesinler, 'Min'le Mun koymadım adınızı, ey oğullarım, neyin münakaşasını yapıyorsunuz siz böyle...'

"Uyuyup uyanıp közü karıştırıyor, çalıyla çırpıyla ateşi besliyormuş, gün ışıyacak olmuş, ayaktaymış oğulları hâlâ, kalkıp tandıra tezek taşımış, çorba pişirip önlerine getirmiş, yenigünün gecesi de kapanmış üstlerine, tandıra çömlek indirmiş bu defa, dışarıda kar uğulduyormuş, kurtlar uluyormuş, sözü nedir oğullarının diye kulak verip dinlemiş ilk defa, ışık üstüneymiş tartışmaları...

'Etkin akıldan gelen fikirler, insana ilahi bir ışık huzmesiyle ulaşır ve böylece insan ruhu yaratılır,' diyormuş büyük oğlu, 'o ışıkla yaratılmış en mükemmel ruh bende...'

"Küçük oğlu atılıp karşılık veriyormuş ona... 'Evren, ilahi varlıktan gelen ve ona dönen sonsuz bir varoluş akışıdır, bu akışın başlıca sembolü ışıktır... İlahi varlığın yansıdığı aynalar olma konumuna ulaşabilen insanlar vardır...

Her çağın bir kutubu vardır, bu çağın en mükemmel kutubu da benim.'

"'Bildiğim ışıktan başka bir ışık mı var, ey oğullarım, güneş sizin yüzünüzü aydınlatıp benim yüzümü karanlıkta bırakmıyor, baktığım vakit, ayı, yıldızları ben de görüyorum,' diyecek olmuş Hurranibar, sözleri birbirlerineymiş oğullarının, başlarını çevirip dinlememişler onu.

"Değneğini közün içine sokup çıtır çıtır kızdırmış ucunu Hurranibar, 'İkiniz de karnımın ağırlığısınız benim,' diyerek doğrulmuş tandırın başından, değneği bir onun ağzına, bir ötekinin ağzına gel ha etmiş... 'Yatın yerinize piçler, Tanrının ışığı bana değil de size mi akıp çekildi, kutup ben değilim de siz misiniz, bacaklarımın arasından toprağa düştünüz de gördünüz ışığı.'

"Açıp söyletmeyi bilmiyorsun Elime sen beni, Hurranibar'ın oğullarıyla çok hikâyesi var böyle, huzur ver yeter ki, aklıma geldikçe anlatırım sana."

"Amerika'da Puştbinnefret'e yakalanma da, kafam ona takıldı benim," dedim, "çok zaman alıyor mu, büyük suyun üstünden uçmak?"

"İnanma sen bana, yalan söylüyorum... Dur şimdi, sözümü bitirmedim, bir güneş bin güneş olur, erkekleri kızmış değnekle kovalayıp analarıyla bir tarikat kuracaksın, Tanrının ışığını gör o zaman... Ah, güneşin kızı Siberon!.. Ne hale geldi dünya... Sen o doktorun 'Kadın sosyal sınıfımız' yazısını okudun mu Elime? Kadınlara sınıf diyen bir o olmuş aralarında, gönlünde taht kurdu kadınların, nereye gitti bu memleketin sosyalisti, komünisti, hepsini birden asmadılar ya bunların, süzülüyorum yukarı, çocuklar etrafımı sarıyor, çıktılar içeriden bar meyhane açtılar de-

meye dilim varmıyor, gün sayıyorlar, yatıyorlar hapiste hâlâ, diyorum..."

"Kafamın içini yokluyorsan, okudum, evet," dedim, "ne zaman lafı sosyalistlere getireceksin diye merak ediyordum, bir düşündüğümüz var herhalde, kaldırırız başımızı, kaybolmadık ortadan, tarikat filan deme bana, kadın dervişler, posta oturmuş analar, o yazıyı konuşalım işte, iyi hatırladın bunu, yakınlarda yine okudum..."

"Sözümü kesme de dinle, yerden göğe ışık tezgâhı kurup öyle bitirdiler kadınların işini, Tanrının ışığıyla ticaretin büyüğü, ben Tanrının aynasıyım, en mükemmel yansımasıyım, kadınlar, sınıf olduysa, ışık yüzünden sınıf oldu, güneşe, aya bakarım aklıma gelir o yazı, okudun mu diye merak ettim, kafamdaki sırayı bozma şimdi... Aletleriyle gömülsünler, alet mi yaptılar sadece ki, kadınlar yün eğirdi, erkekler ışık eğirdi Elime... Yapın! Tanrı sizden razı olsun, kurun şuraya bir şehir, gidip az öteye bir tane daha kurun, Tanrının arzusu, dileği bu yönde, ötekilerin yaptığı şehirleri de yıkıp hazinelerini taşıyın buraya... Elmas, altın ağacı bitti saraylarında, dalları göğü delecek oldu, neyse, konuşacağımız bu değil şimdi... Bin beş yüz Tanrı varken, ışık aşağıda bin beş yüz kişiye kısmet oluyordu düzhesap, her Tanrı kendi canlısını seçip gözetiyordu yeryüzünde, aşka düşüp evlenenleri, yuva kurup çoluk çocuğa karışanları vardı, yarı Tanrı, yarı insan kızlar, oğlanlar gülüşüp oynaşıyordu yerin göğün bahçesinde, tek Tanrıyla kalırsanız, o kendi temsilcisini seçip ışığını bir tek kişiye yansıtacak, azaltmayın şu sayıyı, indirmeyin ikiye, bire, kadınlar baktılar ki, kadın Tanrıları yok saymaya gidecek bu işin sonu, ışık çekilecek üstlerinden, bütün diğer insanların boynu bükülür, tatmini mümkün olmaz... Erkekler er-

keklerle yarışa yarışa ışığı inceltip *tekkişişığı* haline getirdiler, ilahi ışığın cinsiyeti erkek, kadınlar bu pis işin kokusunu alıp daha öncesinde kocalarıyla, oğullarıyla savaşa tutuşmuşlardı, büyük kadın göçünü başlatan Matuhar efsane olmuştu, Tanrının güneşi suratlarına batsın, lanet olsun yarattıkları gerilime, 'Biz sabahın çorbasını karıştırırken kafa kafaya verip ayın, güneşin tapusunu siz erkekler üstünüze mi geçirdiniz, ışığı mı iç ettiniz lafla sözle? Tuttuğunuz yol yol değil, lan oğullarımız, doğurduğumuz piçler...' Unutturdular o efsaneyi, Matuhar, amcalarına, dayılarına savaş açıp ormanın içine sürüyor sülalesinin erkeklerini, oğulları gece baskın düzenleyip kaçırıyor Matuhar'ı, kızlar sabaha karşı kanat açıyor, kuş olup uçuyorlar ormana, erkekler ağaçların dalında maymuna dönüşmüş ötüşüyor, Matuhar bulut beyazı bir ışık ortasında ceylanlarla, bülbüllerle söyleşiyor, başında taç, belinde kemer, kulağında küpe...

"Lafin zor yerine geldim şimdi, sana bunu nasıl anlatacağımı düşünüyorum, genç, güzel bir kadının içinde uyanmışım çölde, o tek bir Tanrı, yeni erkek elçisini seçecek diye bekleşiyor insanlar, sorma, ne oldu Elime, Tanrı ışığını, içinde uyandığım kadının soyundan bir erkeğin kalbine, yüzüne düşürüverdi, tef çalıp bayram etti çöl, savurdu kumlarını havaya, sülalenin tamamı Tanrının ışığını üstüne alınıyor, 'Bizden doğacaklar sonsuza dek ilahi ışığın sahibi olmuştur, böyle biline bu!..' Biri diyor ki, ışık onu aydınlatırken ben onun yanıbaşındaydım, öteki diyor ki, ben de oradaydım, kırk adım uzağındaydın sen, ona ilk inanıp ayaklarına kapanan benim, dayım şahidim olsun, dayın bize anne tarafından akraba, kanımızdan değildir, şahitliği geçersiz onun, ilahi ışık ailesinin kızları, gelinleri

koruma altında, öteki kadınların hali ne olur, düşünüp dert ettikleri yok, tepinecek erkekler onların üstünde, Tanrı bizim cinsimizden elçi seçiyor, biz üstün cinsiz diye azıp kuduracaklar, uğultularından develerin yanına kaçıp sığındığım geceler oldu, ne insan duruşlu hayvandır, kaldırdılar tekerlekli arabaları, dört yüz yıl develere yüklendiler, tekeri çıkmaz, masrafı az diye, hısım akraba develeri iş görsün, her erkek elçi olamaz ama kutup olur demeye başladı sağda solda erkekler, ayna olur... Üç kıtanın erkeği coşup kalktı ayağa, kadınları kızları ışık dışarı edip karanlığa sürdüler kafalarında, erkekler yıkanıp paklanıyor Tanrının ışığıyla, kadınlar kuruda kalmış pis seyirci, siz bize havlu tutun, kızıl kurt sancısı tutsun hepinizi, ışık azmışı, sapmışı bir erkek soyu meydana çıktı ki, eziyet, işkence kadınlara, yerin yüzünü göresim kalmadı, ölmüyor içinde uyandığım kadın, dünyadan gidesi yok, Tanrının ışığıyla alıp yürüdü bunlar, Bağdat Bağdat değil daha, Kahire bir hayal kasaba gibi, Kurtuba'ya tayini çıktı kocasının, erkeğin ışık yağcısı, göz süzücüsü, türlü çaputlar içinde çöl menevişleri fışkırmış kumdan, taş ölümsüzü olaydım, insan ölümsüzü olacağıma, geriye doğru iki bin yıl savaşmışlığım var, lanet olsun, Kurtuba'ya bensiz gidin... Sıçrayıp çarptım göğün yüzüne, çekip almasınlar içeri, boşlukta asılı kalacağım, öyle öfke dolmuş içim, taş yağdırıyorlar kadınların başına, diri diri gömüyorlar toprağa, yakıp savurun küllerini havaya, isteyen yakalayıp eliyle boğsun... Kız sen benim koynuma gireceksin, her kadının tepesinde bir ışık puştu, Tanrı öyle emrediyor, gönlümü hoş tutmak için yaratıldın, ört başını başka göz değmesin saçına, ışık kuduzu olmuş erkek cinsi, kadın cinsini katlediyor, görevini aksatırsan boşsun...

"Kıymetli malların depolandığı yerlerde erkek erkeğe ışık siyaseti, ışık felsefesi, ışık sapıtması, uçtu kafaları, birinci akıldan onuncu akla kadar hepsi onlara verilmiş, erkek Tanrının aynası, kadın şeytanı... Şeytanı resmediyorlar, şeytanın memesi yok, şeyi var elinde, erkek dirgeni..."

"Muinar, boş ver neyi varsa elinde, bulutlar gibi çarpıştık diyorsun, sen bana kadınların nasıl geri çekildiğini anlat, ne yaptılar bütün o zaman içinde..."

"Kadın düştü Elime, dünya da kadınla beraber düştü, en son işte, bu topraklarda yenildik, ayıyla güneşiyle teslim aldı dünyayı erkekler, hem savaş esirleriyiz, hem de anneleri, kız kardeşleri, zevceleriyiz, kendi içine doğru göçe başladı kadınlar, dilleri sayıklama dili oldu, bulaşık çamaşır bakışlı yaptı kendini, buharla örtüp kapattı yüzünü, kabuğu kırılmaz içli ceviz, sen içini erkeğe yediren kadın gördün mü? Kutsal, mübarek topraklarmış, göğe çıkış yolumun üstünde, başımı çevirip bakmak istemiyorum, kapıyorum gözlerimi... Erkeklerin Tanrısı gökte yer değiştirmiyor, aynı toprakların üstünde sabitledi kendini, hep oralarda doğup büyümüş bir erkeği seçip aydınlatıyor ışığıyla...

"Işık sizden kaçtı, bize çekildi!.. Kadın peygamber lazım kadınlara, Bacıhurranniler'in söylediği buydu, erkeğin elinden alınacak tek şey var, o da ışık diyorlardı, bir kadın dağa yürüyecek, gökten başına kitap düşecek, *Dünyayı kana boyadı, öldürdü erkek, kadın sağ edecek dünyayı, oku!*

"Ne yatıyor bu sevginin altında peki, Gülcevil Hurraniler'in elçisi, senin yolun onların yolu değilmiş gibi geldi bana..."

"Ben çok ışıktan, bol kitaptan yanayım, meseleyi doğru kavramışlardı, güzel şimşek çaktırdılar, kadınların işine

yarayabilir düşündükleri şey... Onlar kaç asır sonra benden... Hurranibar'ın içinde uyanmasam tandırın başından kalkar mıydı sanıyorsun... Ah Elime, hatırlamıyorsun değil mi? Dünya bir şey saklıyor içinde, kendini de bulutla sisle kaplamış saklanıyor boşlukta, taşını yerinden oynatmayalım, suyu bildiği gibi aksın... Tecavüze uğruyor sabah akşam, o da evrenin içli gezegeni, aylı güneşli cevizi, insanın erkeği dünyanın dişi olduğunu seziyor, kokusunu alıp hissediyor bunu, kavrayıp bilincine çıkartamıyor bir türlü, o koku bir yerlerine ulaştıkça başlarına vuruyor, gözü dönmüş şuursuz arzunun, şehvetin sonu nereye varır, kanlı seks cinayetine, canını çıkardılar dağının düzünün, füze sapıkları taze gezegen peşinde şimdi, kapama kulağını sözlerime, dünyayla öyle bir iş tutuyor erkekler...

"Yenildi kadınlar savaşta, bitirdiler işimizi, zafer anıtı diktiler, erkeklerin diktiği o zafer anıtı, dünya harikası anıtlar arasında sayılıyor şimdi, düşün ne kök söktürmüşüz onlara, nasıl sevinip coştuklarını anla işte, diktikleri anıtın yeri iki adım ötemizde boş duruyor, sen unutmuşsun, ben yalan söylemem, çarpıştık omuz omuza, anıtın üstündeki taş kabartmalar arasında, kanayan kalbinin kabartması var, saplamışlar mızrağı göğsüne, atın yere yıkılmış, ters dönmüşsün karnının üstünde, saçın püskülüne karışmış...

"Asırlar sonra, söküp götürdüler gemilerle, erkeklerin zafer anıtını bu topraklardan, götürmeye geldiklerinde geceydi, yüzleri ay ışığında yeşile çalıyordu, biz ruhlar, Yeşilbaş Avrupalılar diyoruz onlara, götürenler de erkek..."

Birlikte savaşmışız Muinar'la, tümüyle unutmuşum, geri dönüp oturdum kalktığım taşın üstüne, Matuhar'ın kanatlı kızlarından biri olduğuma inandırmaya çalışıyor beni...

"Endişen oysa, korkma, yakalatmam kendimi," dedi, "kafama koydum, tam gözünün kenarına eğilmişken, Puştbinnefret'in suratını geren doktorun elini çarpıtacağım... Yatıştı mı merakın? Amerika'ya gitmişken Ağlayan Hoca Efendi'nin verdiği demokrasi derslerine katılıyorum, ölümsüz kocakarıysan gözün kulağın her yerde olacak, inmişsin dünyaya..."

Konuşan o mu, Sarmaşıklar mı, pek öyle aldırmıyorum artık, üstüme sabahın örtüsünü atıp dağın akşamından canlı çıkacağımı gösterdi bana, kimin ne söyleyeceği varsa söylesin, o rahatlıkla bıraktım sesimi...

"... 'Histerik denecek kadar duygusalım' dediğini okudum bir yerde, ağzından işitmek istedim bunu, doğruymuş, çağlayanımsı pırıltılar oynaşıyor yüzünde, gözleri yansımalara bakıyor dersin, öyle boynu bükük, mahzun, nefesi dersten derse solup inceliyor, ağlaya ağlaya göz pınarlarını kurutmuş, nurlu damlalar olsun!.. Yatıp uyumakta gözü yok, bir ağız, koca gövdenin yükünü taşır mı? Aşk tarlasının bahçıvanıydı, memleket toprağını torba içinde görür oldu, tabiattan ayrı düşenin tansiyonu yükselir... Perde aralığından bakıyor hoş açışlı güllere şimdi, kader... Dönme memleketine, sıhhatine dokunur demişler, içinde bir su damlacığı kötülük yok, tepeden tırnağa gönül olmuş, insan cisminde billur olmuş, kuşku kuşlarını uçurmuş, öfke ceylanlarını kovalamış, demiyor ki, yol, nefes dostlarım bir tezgâh mı çeviriyor arkamdan acaba? Gurbette ölmem çıkarlarına mıdır? Daha çok sertifika, profesörlük karnesi, türlü seyahat bileti, inci papağan diyarlarına... İmajıma halel getiririm ürpertisindeler mi, duygusal arayışlarım olur, inlerim derinden ortalık yerde yalnızlığımı... Ses nakli yapılacak insan, susarsa onun söylediklerini Ame-

rikalılara hangi dili Müslüman söyler, FBI ajanları kimi ziyarete gelir, susmasın, ses yetiştirin!.. Sessiz ağlayışa düşürmesin Allah onu, ağlasın sesli sesli... Sevap şartını yerine getiriyor, gözyaşları efendinizin buyruğuna uygundur, 'Helak olmuşların topraklarından ağlayarak geçiniz!..' Helak olmuş Kızılderililerin ülkesinde, içip otursun şekerli kahvesini, gelip kaçırmasın insanların huzurunu burada, dalga titreşim sarmasın gönüldaşlarının başını... *Irak'a öyle bir demokrasi getirin ki, Türkiye'deki demokrasiden ileri olsun, Türkiye'ye özenmesinler... Müslümanlara öyle müsamaha gösterin ki, İran'a özenmesinler, halk işgal diyor buna, diyecek, öyle görüyor*... Halk ne dediğini bilir mi?

"Elime, sana her gece bir masal anlatacağım, bu geceki masalın adı, Bülük Oğlan Masalı, unutturma, dil gömleği nasıl çıkarılır yılan kıvraklığında, onun üstüne, hatırlat... Acı özlem gülmecesi... Bir yok olma hadisesi gerçekleşecek diye endişe içindeyim, Gandi'ye sempatisi var, bu sevimli kılıyor onu, ifade farkı aranmaz, heves önemli, dil nöbeti geçiriyor fakat, duygusallığı tutuyor, kaynar kazana eğiliyor, çatlayıp kırılıyor söz derecesi, kelimelerinin ateşi yükseliyor, şeytana ecinni taifesine laf sokuşturuyor, gül atar gibi, Bermuda Şeytan Üçgeni'yle ilgili sarsıcı bir yazı kaleme almış, okudum buhar bastı beni, efendiniz, 'Şeytanın tahtı deniz üzerindedir' demiş, açımlıyor engin bilgisiyle bu sözü, denizlerde mavi delik oluşuyormuş, metan gazı bilgisine parmak ısırdım, yaşadığı evin etrafı koruluk, çimenlik... Karanlık çöker, sis koyulaşır, yeşil delik açılır, ıslık vakti içine çekilir diye korkuyorum... Bir golf deliğinin filan... Altın arayamaz olur sonra, batar bankası, şirketleri...

"Amerikalı anarşistlere yatıyor kafam, basarsam onların kitabına el basarım!" dedi, sıçrayıp dikildim ayağa, "ide-

oloji sonrası puştlar, ahlakçı namussuzlar!..” Haykırmaya başladı içimden, yürüdüm mezar yukarı, “Uyuyor kadını bu memleketin, helak olacak topraklarınız, başınıza nükleer erkekler çöksün, ne yatıyorsunuz, zehirli atık kaynıyor denizleriniz, radon gazı fışkırıyor her tarafınızdan, dış uzaya uçuracaklar sizi, keklikler sesimizi duyup asfalta indi, köpekbalıkları inleyip uluyor...”

Havası değişsin diye vurup hızlandım, “Dört dolanıp eğleniyorum Elime,” dedi, “cazcılar Havana'ya çağırıyor beni, bilardo oynamaya gidiyorum arada, kulübün havası çekiyor... Neyi sorup soruşturuyorsun, suratları kara yere batsın, Karadeniz'de ağaç seyreltmeye başlamışlar, nereye gideceğim, gizlim saklım olmayacak mı senden, dağlara bak oyalan, esir düşmedim ya eline... Daha ne kadar seyredeceksiniz bu pornoyu, kadınlar kaldırmazsa, kim kaldıracak bu erkekleri dünyanın üstünden.”

“Konuşulmuyor seninle Muinar, kadından kadına dolaşıyorsun diye kuşkulanmıştım öyle, emin oldum şimdi bundan, anlayıp sorarım diye cevabını hazırlamışsın,” dedim, “merak etmeyecek miyim, etmesem de suç, o da olmuyor, yap ne eylemi yapacaksan, susalım karşılıklı, savaş düşmanınla sen, yataklık etmeye varım, ben tüfek, sen fişek misali anlaşalım aramızda güzelce...”

“Güzide Kılıç düşman diyerek konuşur, öyle yuvarlak laflar etmeyi sevmem ben,” dedi, “girme o kayaların arasına, ne söylediğimi bilmiyorum, sarıp kapladı beni, geri dur, çekil oradan, kulağın duymuyor mu ırmak şırıltısını.”

“Bırak konuşsunlar, susturma Sarmaşıkları,” deyip girdim kayaların arasına, yükseklere çekilip yere düşüyormuş gibi haykırıp fısıldamaya başladı içimden, yakalandı yakalanacak Irmak Şırıltısına...

"Savurma kolunu bacağını, gök dalgalanıyor! Buzkuyruklu'ya benzemez, çamur olur, sıvaşırsın yere, bağırsın sesin azıcık, kaç yönlü mücadele veriyoruz biz, kimse kolay var olmuyor hayatta, çalış kadın kadına, kirli bombaların başında nöbet tut, öfke sarmış hepimizi, kanımız içimize akıyor..."

Duygulu düşünce yüksekliğinden üstüme uzun ırmaklar boşalıyormuş gibi, bir ruh çağıltısı koptu patladı, sürüklenip aktım o çağıltıyla, "Tutun kayaya, korkma, bizden bu!" diye haykırdı Muinar, "kapa kulağını, işitme sen, Yazyağmuru, şikâyete gelmiştir, bugünlerde kafası kızgın."

"... Bastık düğmeye, parayı yok etme eylemine girişeceğiz, büyük soygun, kükreyip durdurdu, dünyayı anlamak da zor, insanları sarsıp ayıltmayacaksak ne arıyoruz yeryüzünde, 'Siz bu işi bana bırakın, çok güneş alsınlar, az gidip ötede döneceğim, sıkıldım artık' diyor, boynumuz kıldan ince, kıyameti geciktirecek en ufak bir harekette bulunamıyoruz, elimizi kolumuzu bağladı, boşlukta beklemede kaldık, 'Telefonlarını çekip alalım, dağ döşeyelim yollarına, kargı kamış dikilsin önlerine, otoparklarını bayır çimen yapalım, asfaltlarını iğdelik, dere yatağı, arasınlar arabalarını, savurup atalım on bin yıl önceye, eritelim buzulları, tuz çağına gömülsünler, radyo dalgalarına üflesek yeter, kabul etmiyor..."

"Anladın mı şimdi sıkıntımızı Elime, dünya, derin kedere düştü insanla, kuşu böceği gözden çıkaracak diye korku içindeyiz..."

Böyle yaşlanacağım hiç aklıma gelmezdi doğrusu, küfür üstüne ırmak şırıltısı işiterek, düşünceleri düşünceleri-

me karışmasın diye öfke ölçüsü oluşturuyorum kendime, "Sarmaşıkların başı sen olmayasın Muinar," diyerek çıktım kayaların arasından, fikirleri ne zamandan beri firarda kimbilir, "Bak görüyor musun, nereye sürüklenmişiz, Dicle kanyonundayız, mor diken oldun içimde," dedim, kuracağım cümle değil, ateş bastı yüzümü, ilk kez oluyor böyle bir şey, Yazyağmuru sözümü uçurup gitti.

"Siyutu korusun! İsrail topraklarında mı?" dedi, "bulaştırma beni o projeye, girilmez bölge, iş büyük, meçhul ırmak akışı, sorup araştıran yok, su kanallarının parası nereden geliyor acaba? Doğru laf yanlış ağza düşer, kıymeti kalmaz derler, bağrınızda Filistin açıyorlar, kocası suratlıyı susturun siz, ağzından alıp sözü kurtarın önce, bir şey yapacağımız varsa da, gönlümüz istemez yapmayı."

Karaya çalıyor kanatları, renkleri solmuş kuşların, ormanı üşüyor Hattiban'ın, yüzüm kışa yenilmiş, soğuk alevler sarmış alnımı, Hattiban kadınlarının başkanı Zihurba koruyor beni, kokulu tohumlardan ilaç yapmayı öğrendim, yazıyı öğrendim ondan, toprağı pişirmeyi, yiyecek ekmeğim yoktu, yatacak yerim, göğsümde kar ateşiyle gittim kapısına, kuru meyvelerin tatlı suyuyla canlandırdı bakışımı, iyi fısıltısıyla gözlerimin buzunu çözdü, gözlerim donmuştu yüzümde...

Muinar'la Kocadağ'ın burcuna çıkıp oturduk. Önümüzde, mandalina bahçelerinin düzlüğünde yeşillenen, mor sa-

rı, sonsuz genişlikte bir vadi açıldı, vadinin derinliklerinde küçük, durgun bir göl ışıklandı, yanyana sıralanmış eski yel değirmenlerinden bile yukarıdayız...

"Göl demişler adına, ne güzel... Ah ne güzel, göle bak..." dedim, "Yakından ayrı güzel, uzaktan başka güzel."

Bacıhurranilerin gölü de böyle bir göl mü acaba? Altında, inşa ettikleri kent yatıyormuş, daha büyüktür...

"Benimle uğraşmayı bırakıp gözlerini bahara açabildin nihayet, korkacak bir şey var mıymış o kadar? Acıktın biliyorum, nerelerden inip konmuşum göğsüne, bir gün de kocakarı orucu tut, ne olmuş, çocukluğunda yediğin otlardan bitmiş mezarın üstünde, ben görüyorum sen görmüyorsun, kopar at ağzına, ses etmez toprak, değirmenciydi bu adam, çalgıcıydı aynı zamanda, yakışıklıydı, boylu boslu, çapkındı çok, nikâhlı nikâhsız dört karısı vardı, ikisi kız kardeş, yaşlısının üstüne gencini aldı, tek başına çıkıp içerdi burada, karıları sabahtan akşama dağın eteğinde inek güder, dördü aynı yamaçta, ömür boyu küs durdular, birbirlerine söyleyecek bir sözleri olduğunda ineklere sesleniyormuş gibi yaparlardı."

"Taşına ne yazmışlar zaten baksana... *Ballı ruhuna fatiha!*.. Gördüm Muinar, dursun otlar orada öyle, Kadınlar Ülkesi'ne gidecekmişiz, doyururlar karnımı benim, iyi hayat yaşamış adam, ölüsünü de taşıtıp dağın başına gömdürtmüş, daha ne olsun, geçmişin otu acıktırır insanı... İçimde olmasan buralara bir başıma gelmeye korkardım, cesaretim arttı seninle, tırmana tırmana çapkın erkek mezarına çıktık, türbe ziyaret edeceğimizi sanmıştım."

"Sözcüklerin tadını, kokusunu alamıyorsun, gencini yaşlısını nasıl ayıracaksın, gençlerin cesareti artar," dedi, "her yaşın korkusu, ahlakı başka... Yazın ağır sıcağında içmeye çıkmış değirmenci, ölüsünü buldular mezarın dibinde, yerini seçmiş deyip gömdüler az berisine... Zihurba yatıyor burada, mezar onun mezarı... Şu yüksek tepelerin başında beş mezar daha var böyle, kaç ediyor, altı... Düşün bakalım, aklına bir şey getiriyor mu bu?"

"Her canlıya bir sayı verilmiş ya," dedim, "arıların sayısı altı, altıgen, petek formu... Altı mezar diyorsan."

"Yarışmada mı sordular, kimden duyup öğrendin bunu..."

"Üşüme ustasıyım, içimde ilk uyanan sen değilsin Muinar, ne çabuk unutuyorsun söylediklerini, sabaha karşı, altılı gruplar halinde örgütlenmeye çağırıyordun ya bizi, gücünüz yüz katma çıkar diyordun, kimse yenemez sizi..."

"Hatırlıyor musun Zihurba'yı, peki?"

"Sayıklamalarından biliyorum," dedim, "Hattiban kadınlarının başkanı Zihurba."

"Altı, suyun sayısıdır esasında..." dedi, "arılar sezip uyanmış duruma, kullanıyorlar bunu, yol, orta yerine düşüyor bu mezarların..."

"Şeytanın sayısı da altı, o ne yapıyor altıyla acaba? Arılar petek yapıyor... Senin robot yazar matematikten üremiş, bilir ne yaptığını mutlaka... Hangi yolmuş o ortalarına düşen..."

"Hangi yol olacakmış, göğe heves ediyorsun, gör diye çıkardım seni buraya... Şeytanı, Gözüyaşlı Hoca Efendi'ye soracaksın, bize ayân olmayan ona ayân olmuş, altı denizde taht kurmuş şeytan, anlatır sana... Su şeytanı barındırır

mı, bozar şifresini dağıtır, kendini tanıyamaz olur şeytan, ağladığı su değil, denizlere kara çalıyor...

"Niye öyle soluğunu bırakıp sustun, kendine kaçıp saklanıyorsun ikide bir..."

"Düşünüyorum işte, altıyı çözemedim, hiçbir şeyi sayamayalım diye uğraşıyorsun sanmıştım, kapanmış yol artık... Sana kalsa tercihin kim olurmuş onu merak ettim, buralardan ayrılmak istemene kafam takıldı."

"Konuşturmayacaklar bizi, bekle biraz, rahat yok ki, lafımın içine dalıyorlar... Anlatırım, altılı gruplar halinde savaştık erkeklerle, gider gelirim yarım saate kadar, seyret etrafı, yeni bir iş var başımızda, insan hayvandan bulacak belasını, dünyanın orasındaki balığını buraya, burasındaki kuşunu oraya..."

"O arada ben de inip şu yola dokuz çentikli sopa dikeyim bari, göğe dokuzla çıkılıyormuş, yaşlı kadınlardan duymuştum, üstüme ip atarlar bakarsın, başıma taç koyup kulağıma küpe takarlar, masal anlatıyorsun Muinar, Kadınlar Ülkesi'ne filan götüreceğin yok beni."

"Düşün ben gelene kadar, boş bakma öyle, biz anlayamadık, Amazon piranalarını göllerinize kimin getirip bıraktığını, sen anlarsın belki, niye yapmış olabilirler bunu? Terörist işine benziyor, atlayıp geçtiniz üstünden, ruhlar mı temizleyecek piranaları, varsın temizlesinler, öyle ya, çöpünüzü dökmediğimiz kaldı, yekinip kalkmayın, ölmüşlerin sırtından geçinin siz, cansız düşsün gölleriniz, yanbakış oturmuş yüzünüze, nereye bakıyorsanız öyle, dünyanın gözlerinde ay kendini göremiyormuş, umurunuzda mı, engel olun bu aşka, pirana neymiş ki zaten, facia utanmazı bir millet olup çıktınız..."

Yakında mı, uzakta mı? Bekliyorum gelmiyor yine, soluğum ferahladı, içim genişleyip açıldı... Amazon'a mı gitti, İznik'e mi, Sapanca'ya mı? Bakışım bulandı birden, uçuruma düşer gibi unuttum kendimi, hatırladım ucundan azıcık, göğün yarısı aşağıda kalmış, öyle görünüyor... Gece çöktü üstüme, gözlerim yıldızlandı, derine çekilip inceldi yıldızlar... Ay vurdu yüzüme, ışık altında mezarın başında oturuyorum, süzülüyor gözlerim, uyku bastırdı, uzaklarda bir yerde göl ışıldıyor, koyulaştı karanlık, ay gömülüp battı karanlığa, dalmışım...

Düşünceler akıyor parmaklarımdan, soluk alıyor kirpiklerim, kemik kalemlerime bağlandım, kabuklu böceklerle suyu boyamayı öğrendim, ağaçları dinlemeyi, yazının sevinci vurdu yüzüme, Hattiban kadınlarına ucu süslü kalemler yaptım, Zihurba erkeklerin hizmetinden çıkardı beni, atılmış kadınların şehrinde...

Rüyamda zihnimi gördüm, kuşbakışı seyrettim zihnimi, yavaştan alçaldım üstüne doğru, bir uçurum dolusu yıldızlı karanlık, ay beyazlığında kayalık dağlar arasında burularak dönüyor, sanki biri dipten dibe ağır ağır karıştırıyormuş gibi... Elimi uzatsam avuçlarımın içine dolacak yoğunlukta sessiz bir karanlık, bakışım karanlığın sınırlarına çekiliyor, kalbim çarpıyor... Oymuş benim zihnim, Muinar'ı arıyorum içinde.

Birden açıldı gözlerim, soluğum coşmuş... Niye gündüz değildi diye düşünüp hayıflanıyorum, zihnimi güneş altında görmüş olsam, Muinar'la yüz yüze gelecekmişiz, aydınlanacakmış her şey, çözecekmişim evrenin sırrını.

"Sen bu merakla yakında beni de görüp oturtursun kar-

şına, boşuna rahatlama Elime, kalbinden geçeni duyup hissediyorum, sayıkladığımda sıyrılıyorsun elimden, dertleşmeye çekiliyorum alıcılarla, ben boşlukta gözyaşı dökerken için içine sığmıyor sevinçten, gidip gelmezsem ne olur, düşünüp anlamını sen çıkar, soluğun peşimden çekiliyor mu?"

"Yine tehdit işte, yıldızları sardın başıma, nereye gittiğinden haberim yok..."

"Nereye gideceğim, huzursuzluk diz boyu, konu güncel, boş ver, gönlüm yaralı döndüm zaten, Ermenilerin nükleer bir santralı var, dökününün dökünüsü, eskimiş çökecek damı, kapatılması lazım, patladı patlayacak, sınırı geç, iki adım ötede, nükleer bomba, elimiz yüreğimizde dört dönüyoruz çevresinde, Kürtler devlet kuracak ölüm akacak üstlerine, sönecek GAP Map, Dicle-Fırat radyasyon, ne yapayım öyle devleti, savaş üstüne kanser, çağırıyorlar gitmek istemiyorum, meclis ışın tedavisinde, kemoterapide, manzara gözümün önüne gelip oturuyor, giremiyorsun ruhlarına Kürtlerin, fışkırmışlar dağa, beklemişler bin yıl, bekleyen bir onlar değil, kapatmayacağız diyor Ermeniler, kapatmayın ölün hepiniz topluca... Para lazım kapatmak için, İstanbul'da bıraktık altınları, verin altınlarımızı kapatalım, siz o gözü mühürlü Ermeniler değil misiniz, Kürt kardeşlerinizi düşünmüyor musunuz hiç."

"Unut nereye gittiğini Muinar, döndün içime artık, unutamıyor musun, düzgün anlat ne söylüyorsan, dünyanın tuz yatakları zehirle dolmuş taşıyor, kapatsalar nereye gömecekler zehrini... Benim soluğumla gezip dolaşıyorsun, buralara öncelik tanı, Yatağan'la uğraş, altıncıların başına bela ol..."

"Unuturdum, ahh, unutamam Elime, bilmiyorsun...

Sene altmışlar, Erivan radyosunda bir dengbej kadın var, başlıyor söylemeye, off... Nerede olsam, kimin içinde, sesi kulağıma ulaşıyor, on dördünde pavyona düşmüş kızların eti gibi sızlıyor etim, '*Ez gune me... Tı ihtiyar u dini, ez gedemé*... Yazıktır bana, sen hem ihtiyar hem delisin, ben çocuğum...' Otuz sekiz isyanın sesi yayılıyor ovalara... Yukarıda Tanrılar, aşağıda fakir fukara kulağını vermiş dinliyor, sessizlik kulelerinde ölüler iç çekiyor... Ceylan ağlayışıyla başlıyor söylemeye, silkinip ceylan oluyorum kimsesizlerin ormanında, ah edip makam değiştiriyor, kuyumcu çırağı bir oğlanın sesi diriliyor sesinde... Çarpıyorum başımı, tabut kadar bir dükkânın içindeyim, ustasının ayağı dükkâna sığmaz bir gariban oğlan olmuşum, gözlerinin suyuna yazılmış derbederlerin hayatı, beş makama çıkıyor, söylüyor melek orospuyum, kilitlemişler beni bir odaya, açıp kapıyı seriliyorlar üstüme, kapatıp çekiliyorlar, kim kurtaracak beni bu üvey erkeklerden, zalim dayılardan, bir uçurum bulsam... Haykırıyor Erivan radyosundan, çarpışıyor bakışlarımız, ateşi derinime işliyor, göğsüme kirpiklerinin suyu damlıyor, kalbimde bakışının sızısı, uyansam şunun içinde diyorum... Yasak koymuşlar yukarıdan, haberim yok, çekecekler beni dünyadan, buluta sarıp savuralım boşluğa, duymasın bu kadının sesini... Lanet gelsin Tanrılara, yüzünü göstermediler, patlasın santral... Çağırıyorlar, yüreğim yekinip kalkıyor, yankılanıyor sesi dağlarda, tazeleniyor özlemim, bir ses macerasıdır yaşadım, yaşayacağım sonsuza kadar, sesiyle bıraktı gitti beni...

"Açma derdimi, ciğerim deşiliyor, sevmiyor değilim buraları, altıyla üstüyle var olsun, her ovasında iyilerinizi kesip bir devlet kurdunuz, lafi beklesin kenarda, girmeyelim hiç, çıkamayız... Dünya elektrikten önce güzeldi...

"Belinur'la senin aranda iki yıl boşlukta kaldım... Semerkantlı dansçı bir kadının içinde uyanmak istiyordum, dileğim oydu, sen ölünce artık... Belinur'un bana sözü vardı, ömrü yetmedi kızcağızın, Semerkant'a gidip bir süre yaşayacaktık orada ikimiz...

"Bir değil bin ülke demek lazım, toprağın altı kat kat şehir, kalınmaz bir ülke demiyorum, baharda bir tünelin ucundan girsen, kışa kadar yürürsün yeraltında, sırları gittikçe derinleşir... Sızısı kıldan ince, kılıçtan keskin acı su iner ayaklarına, şaşırıp Malya Ovası'na sapmayacaksın, tünelin çıkışında dört bin Babai iskeleti..."

"Sana güvenim olacak, soru sektirmezsin, yarışma dedin de, bir piyango bileti aldırsan bana Muinar."

"Ejderha uğultusu sarar başını, yürüdükçe zalim devletin kökü kol kol olur çatallanır, zindanlar dolusu sır... Var aklımda, aldıracağım, büyük ikramiye çıkacak sana, para çarpmaya uyandım içinde..."

"Fena mı olur, gezer dolaşırız birlikte, Semerkant'ı ben de görmek isterdim, Buhara'yı, Taşkent'i, Isfahan'ı... Bir vaktimizde gidip dolaşabiliriz oraları, Belinur yoksa, ben varım işte."

"Onunla gitmeye benzer mi hiç, Belinur'la ilk anda sevmiştik birbirimizi, ne zamandır içindeyim, daha bir kahkahanı duymadım, ikimizin düşü, özlemiydi bu, yerini kimse dolduramaz, ah... Uykusunda duyardı inleyecek olsam, kulağı yarım işitmezdi senin gibi öyle, tutuşup kül olmadan kendini gülerek söndüren kadınlardandı o..."

Boynumu büküp göle baktım yeniden, "Ne güzel," diye fısıldadım, "gölleri seviyorsun sen de Muinar..."

"Malya Ovası'nda ot bitmez derdim, toprağın ağaçla kuşla muhabbeti var, yeşerdiyse onlar için, dünya koparacak kıyameti de, üstündeki masum canlısına kıyamıyor... Halk ayaklanmış devlete karşı, komutanları evliya, Türkler Türklerle savaşıyor... Fransızcası da güzel, göl kadar güzel... Le lac!.. Kulağa aynı biçimde hoş geliyor... Sabaha dek dolandım ovanın üstünde..."

"Tabii işte, Fransa'da yaşlanmıyor mu kadınlar..."

"Her tarafın kadınına koşacak halim yok, Belinur'un söylediği şarkılardan biliyorum, aşk üstüne aşk, Paris'e kaçıp gitmiş gençliğinde, çocuk yaşta evlenmiş, kalbi bölünüp parçalanmış, içinde uyandığımda otuz sekizine basmıştı, sevgilisi de trafik kazasında öldü, coşup âşık oldu yeniden...

"Daha yeniydim içinde bunun, yatıp uyudu erkenden, yağmur atıştırıyor, dışarıda ışıldıyor gece, geçmişten bir sayfa açıldı, uğulduyor kafam, ne görüp düşündüysem rüyasına girmiş Belinur'un, gidelim diye tutturdu... Malya biletimiz çantasındaydı, ölüme gidecekmiş, binemedik o trene... Sözlerimden geri duruyorsun Elime, ona anlattığımın binde birini anlatmadım sana...

"Evliya var halkın başında, fakirler ovaya yürümüş, ocağı sırtında hepsinin, çarpılırız diye ayak diriyor karşı taraftaki Türkler, çelik zırhlı paralı Hıristiyan askerleri öne sürdüler, bezip yılmışım savaştan, başkaldıranların safında o savaşı da görüp yaşadım... İçinde uyandığım kadın kılıç yarası aldı, can çekişti yerde, bırakıp çekilemedim, o debeleniyor, ben haykırıyorum, karnı yüklüydü... İki parmağıyla uzandı kamasına, öldü gitti zavallıcık, seyredilecek şey değildi, gözleri açık kaldı, ışığı sönene kadar bakıp seyrettim incelerek, dört bin insanı kılıçtan geçirdiler, kendi milletini kıranların yasasını hangi meclis

çıkarsın, Türklerden para alıp Türkleri kesti Hıristiyanlar..."

"Ne güzel parlıyor göl, seyretmek kötü böyle bir şeyi, evet... Baksana, ne güzel ışığı..." dedim, "benim de bir arkadaşım vardı eskiden, Fransızca düzyazı şiirler yazardı, oradan aklımda kalmış, adı 'Le lac' olan bir şiirini çevirmişti bana, o arkadaşım da öldü..."

Vadinin derinliklerinde göl
Suyun bilgisini tutuyor

"Hangisi daha güzel, daha çok yakışıyor sence? Hiç düşünmeden söyleyebilir misin bunu?" dedi.

GÖL mü güzel? *LE LAC mı?*

"Düşünmeden diyorsan... İkisi de güzel... Ama duyguları farklı sanki," dedim, "öyle tabii... Göl, suyun saran yumuşaklığını, Le lac, görüntünün şaşırtıcı kesinliğini... Suyun âni parıltısını yansıtıyor...

"İnsanda zorla kuşku uyandırıyorsun, Belinur'un ölümünde parmağın filan olmasın sakın, gitmeden de Semerkant'ı görmüş gibiyim ya, bir çarşı, bir taş kapı."

"Sen her şeyi duyup görmüş gibisin zaten, nasıl oluyorsa, kulağın sağır, gözlerin kapalı... Sihir Ülkesi... Dünyanın Aynası... Semerkant bir zamanlar bu adla tanınırdı."

"Saklama boşuna benden, Semerkantlısın anladım bunu, ondan yanlış oldu söylediğim değil mi?"

"Değilim, hayır, gerçek rüya ustalarıyla fikir alışverişinde bulunmuşluğum var, bunu bilmende sakınca yok."

"Çocuklar rüya ustası oldu, özel bilim laboratuvarlarını ben dolaşmıyorum, sır değil bunlar artık, dünyanın her ye-

rinde insanlar, gölge ikizleriyle ormanlarda, mağaralarda fısıldaşıyor, profesyonel dansçı mı olması gerekiyor yani? Nedenini söyle o zaman, Semerkant'ta uyanmak istemeni anladım, arada bir coşup kendi kendime dans ediyorum ben de, yaşlılığımı Belinur'la dansçı kadın arasında geçiştirmek niyetindeysen..."

"Gülersin diye anlatmadım sana bunu, gölge ikizleri çarpsın onları, fal fiziği, büyü fiziği, Amerika'da delibaş bir oğlan var, profesör... Jung kurbanı, etnolog, büyücülüğe heves edip büyük usta Pumakuş'a yalvar yakar olmuş, birinci kademenin alt basamağında takılıp kalmış, üç aydır dolanıyor Pumakuş'un sundurmasında, sihirli yerini bulup oturamıyor bir türlü, gecesi gündüzüne karışmış, köpek zannediyor kendini, sesi soluğu tükenmiş, bir deri bir kemik... Pumakuş taygada, bir yıl dönmeyecek, kaplan avcılarıyla seferde, kafa buldurucu kök aramaya gitti, oğlanı bana emanet etti, arada bir gidip yokluyorum, yığılıp ölecek olsa, Pumakuş benden bilecek, duymamış ol sen bunu, gerillalarla ilişkimizi o sağlıyor, aramız açılsın istemiyorum, lafımıza dönelim iyisi mi... Biz şimdi yüksekten, buradan baktığımız için Le lac daha uygun, daha çok yakışıyormuş gibi görünüyor bana...

"Su, en yaşlı oğul... Göl, en genç kız, kızların en güzeli Bafa..." diye mırıldanıp iç geçirdi Muinar, "dünyayı ölüm tüccarlarından kurtarıp Buda suratlı bilicilere mi teslim edeceğiz Elime, ona mı uğraşıyoruz, olup bitenlerden ne haberin var senin, yatıyorlar bıçağın altına, Tanrı kaşı, Tanrı burnu yaptırıyorlar kendilerine, yakında kremini çıkarırlar, yüzüne süren kuantumcu kesilir, estetikçiler onlara çalışıyor, işi oraya vardırmışlar...

"Geri durmaya bak, alnında enerji çarkı dönmeye baş-

lar, kapılıp şaşırırsın kendini, sonsuz kafa dağılması geçirirsin, benimle muhabbetini bozma, kaos bakışlı olursun..."

Sözü sonunda getirip ikimizin ilişkisine bağladı yine, gücünün farkında olsam, bin özürle önünde nasıl diz çökeceğime, kollarımın kanada dönüşeceğine... İki ruh bulutu halinde çürümüş semboller âleminden çıkıp büyü evrenine uçarmışız birlikte, varlıklar, erimiş metal sıcaklığında dans ediyormuş orada.

Daha bir mucize yaratıp göstermiş değil!..

Çocukluğumda anlatılan eski bir hikâye düştü aklıma, göle çevirdim yüzümü.

"Çağlayana bir ad yakıştırıp koyamamış insanlar, ***Su atlayan***... Çok karlar erimiş, kıştan yaza dönmüş dünya, sezip düşünmüşler ki, suyun içinde bir ruh var, tepeden aşağı atlatıp duruyor onu öyle... O ruha seslenip sormuşlar, 'Eyy, ne diyelim sana? Suyu döküp köpürten, atıp indiren kuvvetli, adını bağışla bize.'

'Benim adım Çağlayan'dır, demiş o da... Uğultusuna karışmış sesi, ***Su ağlayan!***.. Yanlış çalınmış kulaklarına..."

"Hikâye dinlemeye ihtiyacım yok benim, sen aklını başına topla, bu yeni fikirsizlerin dalgasından kendini sıyırmaya bak, 'Hiç kimse, hiçbir yerde değildir filan lafları ediyorlar, insan isterse aynı anda üç ayrı yerde birden görünebilirmiş... Öldüklerinde aynı anda üç ayrı cehenneme düşerlerse ne olacak? Kuantumun da hayrını göremeyecek insanlık, para avcıları yeni hazine buldu, hem sihir, hem bilim, yağmalıyorlar elbirliğiyle... Sıkıldılar bana sorarsan, İsa'yı, Musa'yı haklayacaklar, çoban kaldı onlar... Ticaret merkezleri, otobanları, asma köprüleri, füzeleri, mekikleri,

peygamberlerinin havasına uymuyor, doladılar dillerine kuantumu, lafları, dertleri o... İnsan aza yürüyor diyorum sana, inanmıyorsun, tek Tanrı da fazla gelmeye başladı, sıfır Tanrı, eksi bir, eksi iki... Ne bu yukarıdan üstümüze emir yağdırıyor böyle, kurulan onun endüstrisi, Tanrısında, peygamberinde değilim işin, kafalarını nereden nereye çevirdiklerini görüyorum, yaz kâğıda, çiz üstünü, at suya gitsin... Bir o çeşit insan eksikti dünyada, sonsuz ihtimal duruşlu."

Meclis kararlarının altında mührü var, yüz üç basamaklı yeraltı şehrinin elçisi o, gizli yollardan yürüyüp geçiriyoruz birlikte, Cücekızlar bağından, kartalların, kekliklerin yuvası var orada, suyun kaynadığı yerde dönmesini bekliyorum Zihurba'nın, Tanrılara öfkesinden başını göğe kaldırmıyor, Hattiban onunla ayakta, Ninhaftnar meclisi onun öfkesiyle şenleniyor, büyük hareketin sürükleyicisi, gözleri derin Zihurba, kutsal fahişelik tapınaklarının kapatılması için savaş veriyor, bakışı su olup kuyulara doluyor, sözü mağaralarda yankılanıyor onun...

Sanırım, Muinar'ın gücü beni bir gün sonraya götürmeye yetiyor ancak, üstüme sabahı örtüp kayboldu ortadan yine... Ya da önümde yaşanacak bir günüm kaldı!

"Her turda bir saniye fark atıyor, açtı arayı bak, aldı başını gidiyor... Kadın düşmanısın düpedüz, unutmadım söylediğin lafı Elime, dişi varlık insanda sözle yara açar, sonra bir şey ister..."

"Suçlayıp üste çık sen, dişi varlıkları uçuruma, çukura ben itip yuvarlıyorum sanki, yarışın sonu şimdiden belli,

hep aynı gladyatör kazanıyor zaten, en mutlu onun karısı, bu arabalar, ölümden başka ne getiriyor aklına, kadınlar mı düşünüp yaptı bunları, şu lastiklere bak, şeytan çatalını dört tekere oturtmuşlar... Lafını etmeye gelince, erkeklere karşı silahlı mücadele verdik, yeraltı kadın hareketi, nedir o arkalarındaki çıkıntılar öyle..."

"Kanat onlar, kanat... Türbülans diye bir şey duymadın mı, yarış arabalarının motor gücü artınca, arabaları yerde tutamaz oldular, yere bastırmak için taktılar o kanatları, motor havalandırıp uçuruyor çünkü, uçurmayan kanat olmaz diye düşünürsün sen tabii... Yatıp uyuyorsun, okuyorum hakkımda yazdıklarını, utan kendinden."

"Saklamıyorum ki düşüncelerimi, niye utanacakmışım, Yerkanatlılar ha? Seninkiler önde bak, birinci olamayacaksan ne kıymeti var, on tur bindirmişler, dönüyor hâlâ pistte, aile saadeti, küçük kardeşi kaptı ikinciliği..."

"Ceplerinde uranyum taşımıyorlar, nedir böyle, kin biriktirmişsin bu çocuklara karşı, hayatlarını koyuyorlar ortaya... İzlemeyeceksen sus."

"Dünya onlarla coşuyor, anaları sevinsin, iki oğlu da modern gladyatör, kanat kanada, peş peşe... Benim içimde uyanacağına onun içinde uyansaydın ya..."

"Önüm açık benim, bilinir mi, sen ölür, o sağ kalırsa... İstemem gerçi de..."

Saldırıya geçmiş Sarmaşıklar, sözü saptı gitti Muinar'ın, Buzkuyruklu girdi devreye, "Soğudum Almanlardan! Yeşiller iktidara ortak oldu, bir değil, iki kuşak, toprağa ekilmezsiniz, orası burası yok, yazık olur harcanan emeğe, çekirdeğiniz yanmış sizin, filizlenecek özünüz kalmamış, basarsın parmağını, içine göçer, soğan sarımsak, küf fışkırır..."

Hışırdıyor televizyon, ekranı karlandı, kımıldanamıyorum yerimden, "Kuyruğun kopsun," diyerek çekip aldı sesimi Buzkuyruklu'dan, "kapa şu televizyonu, yeniden aç, gelemeyecek bir daha, eritip yok edeceğim..."

"Bu motor sporları lafi tehlikeli değil mi sence, düşmana kapı açılmış oluyor mu Muinar, Puşbinnefret diye haykırıyorsun, 'Bizimki de bomba, füze sporu,' deyip çıkabilirler işin içinden, uzay olimpiyatları filan, söylev vermekten böyle şeylere kafa yormaya vaktin yok tabii..."

"Daha şüphedesin öyle mi, ayağından başına buz kestin, bunu mu düşünüp buldun o arada, kim söylev veriyormuş, söz aşılıyorlar ağzıma diyorum sana, şiddet yanlısı değilim ben öyle, nefret yaraları döksün, anadan babadan katillere güç mü yetermiş, dün ulaştı haberi, saklıyorlar dünya kamuoyundan, yüzünü gerdirirken gözbebeğine iğne saplanmış, Irak'a dublörünü göndermiş, çeleresice... Acemiye bak, acemiye, hadi oğlum, yol vermiyor, kenara çekil kenara, hatalı vites, sus bir dakika, kum havuzuna, çıkamaz oradan artık, gömüldü, siyah bayrak!

"Güzide'den beteri vardı, Belinur'la lafimızın içine giriyordu, çektim fişini, kayboldu gitti boşlukta... 'Ayağım toprağın biçimini alıyor, insanın beyni tabanındadır, çıkarın ayakkabılarınızı öyle gezip dolaşın, düşünce insanın ayağının altından girip kafasına fışkırır...' Lafi buydu onun da, yalınayaklığı savunuyordu."

Sabahın örtüsünü çekip aldı üstümden, "Duyamadım otların hışırtısından, ne söylüyordun sen bana Elime?.."

"Yok bir şey, kafam Semerkant'a takıldı, yani oraya o kadar çok gitmek istiyorsan, ölümümü bekleyeceksin demektir, ilişkimizde gerginlik yaratacak bu da bizim."

"İçin rahat olsun, hayatında gözüm yok, ömrünün bir saniyesini bile kısaltamam, pekâlâ açıklama istiyorsun sen benden... Uzun yıllar dans ettim, Simursaylar diye bir şey duydun mu? Geceleri dans eden kırk güzel kadın ve erkek olarak göze görünürler."

"Ormanlarda kaybolanlar görüp seyredebiliyor... Çocukluğumda duymuştum öyle şeyler," dedim, "havadan yapılmış yedi dans elbisesiyle... Odun kesmeye gidip yolunu şaşıranların anlattıkları işte."

"Semerkant'ta meyve sebze pazarlarında tel üstünde dans eden kadınlar var, sayıları azalıyor günden güne," dedi, "rüya çingenelerinin arasında anasız babasız büyümüş kimsesiz ruhlu dansçı kadınlar bunlar, anlıyor musun?"

"Anlıyorum, acelen var o yüzden, sonuncusu da düşüp ölmeden diyorsun... Semerkant'ta dansçı kadın ha? Tuhafima gitti Muinar, saçma bu, dans!.. Tel üstünde yani, kocakarısın."

"Dans mı saçma olan? Tabiatın tamamı soyut bir dans halindedir... Antisimetrik dans, simetrik dans..."

"Yutturamazsın bana, bu fikirler kime ait biliyorum, aslan terbiyecisi olmak isteseydin, anlardım..."

"Canım dansçı olmaz, Benares'te dokumacı olur, Timbuktu'da çömlekçi..."

"Mızrakla geyik avlayanını da bulursun, oralara kadar gittikten sonra, baharat ormanında yalınayak gezenini, kokup tütersin duman duman, çalıların arasında dolaşma benimle."

"Ne gezersin lâkın kenarında, yakışıyor mu bu mevsime bu jaket... Lâkta, Kaskat'ta anınla randevular var idi, Kuvveden fi'le gelir çok ârzûlar var idi."

"Ne sayıklıyorsun yine, beni uzaklara bakmaya zorlayarak..."

"Sayıklayan ben değilim, cahillik etme... Ah, Belinur ezberletmişti, şiire pek düşkündü... Evden çıkarken aklımdaydı, unuttum heyecandan söylemeyi, konyak at çantana diyecektim, hadi kalk, karanlık bastırmadan gidelim Elime, kadın sınıfına yazdım seni, tek başına dağa çıkmamış kadını, kadın diye karşıma alıp konuşmam ben... Bir dahaki sefere yolumuz ormana doğru..."

Dünyanın içini bilen Zihurba!..

O nişan ne zaman verilecek bana? Ben ki her şeyi bir anda yaptım, düşünmeden yürüyen kadınların çabukluğu var ayaklarımda, sessiz gözcün oldum senin, unuttum kadınların kötü dilini, Ninhaftnar yeraltında bir şehir, Hattiban yerüstünde yanan ateşi onun.

Ninhaftnar'a inmek için seçilmeyi bekliyorum...

"Gezip dolaşırız birlikte, düşüncelerimi senden ayrı tutabilirsem," dedim, "özlemin üzüntün içime çökmüyor, adı Bozdağ olan yüzlerce kıraç dağ tepe var bu ülkede, bulabilirim diyorsan... Rüzgâr, yağmur, yıllar içinde yerinden etmiştir kızları, Azize'den bir iz kalmış mıdır?"

"Gitsek dönüp gelmek ister misin hiç, kalırsın oralarda, böyle yaşayacağına keçilere çoban ol Elime... Havası yüzüne çarpsa, Azize'nin ruhu koynuna akmış gibi sarhoşlar başın, değişir yakışırsın dağa."

Bozdağ'ın tepesinde dallarını göğe süren çam olmuş kızlar, kadeh biçimini almış sıra sıra çam ağaçları... Kim yerinden yurdundan edebilirmiş onları? Güneşi, ayı içmiş-

ler... Tanrıların şerefine şarap içiyormuş ruhları şimdi, yağmur altında, rüzgâra dolanarak.

"Sormamı bekleme işte, bir kocakarı kremi filan biliyorsan..."

"Kopar ot sür yüzüne, eğil izin iste, gençliğin için bir sap bağışlasınlar, kırışıklarını açıp öyle ölmek istiyorsan, dal yaprak iğnesinden şaşmayacaksın... Bakıp duruyorsun sabahtan beri, saati çöz kolundan... Zaman gözle tutulacak olsaydı... Kendine üç takı yaptır, altın, akik, zümrüt..."

"Neye yaracakmış bu, hayvan kafalı Tanrılara mı beğendireceğim takılarımı Muinar?"

"Uyanışımla ağzı şımaranlar oldu senin gibi, şaşırmıyorum hiç, savaşırsan tenine canlılık gelir, dünyanın tarafına geç, yaşlanmazsın ölene kadar, kadının yeri, dünyanın yanı..."

Yine o sesleniş, mutlu değil benimle, hayırsız bir ölümlüye düşmüş, "Ey Siyutu, hayat mı bu yaşadığım, gör halimi, denizin mavisini, kayaların ışıltısını özlerim, özlemem demiyorum, çağırsan, düşünmez gelirim yanına...

"Kalk fikrimi değiştirmeden, hayvan kafalı değildi Tanrılarımız, kaplarım saçından tırnağına."

Kum iftirası

Yamaç aşağı inerken yanımdan bir dağ kedisi geçti, keçi büyüklüğünde, tüyleri dikenlenmiş... Durup tırmanışını izledim, dağ kedilerinin dorukta yuvaları var anlaşılan, yüzüme bir yalnızlık rüzgârı çarptı, dağın başındaki mezarın ürpertisiyle soluklanıp, güzel bir kedi yavrusu bulsam da alsam diye düşündüm, öylesine, iç çeker gibi, hemen atılıp, "Adını ben koyacağım, dişi olsun, Missisipi!.. Missisipi!.." diye haykırdı, "Doğurmak mı istiyorsun yoksa?" Onda anısı olan bir nehirmiş bu, merak edip sormadım, neymiş anısı nehirle, Missisipi'de yüzmüş mü, yüzmemiş mi? Dilimin ucuna geldi, yutkunup sustum, elçi gidecek yaşta ne doğurmasıymış...

"Artemis kızları savaşta erkek öldürmeyene doğurma hakkı tanımazlardı," dedi, "belirecekler ufukta, az kaldı, ölmez yaşarsan görürsün, ben o Shbelios'u tanıyorsam, yaptıklarını erkeklerin yanına bırakmaz, ev ev basıp kaçıracaklar kadınları, unutma bu söylediğimi."

"İkiz adalar buradan ne hoş görünüyormuş..." dedim, "suya uzanmış uyuyorlar sanki, yanyana iki yastık gibi."

"Rüyana girer, kulak arkası et, duyma lafımı, boşuna ümitleniyorum, taşıyamayacaksın sen beni... On taneydi o adalar eskiden, sekizi battı bir gecede, köpükler içinde diş diş görünürlerdi, deniz ağzını açmış gibi, neler anlatacaktım, istek bırakmıyorsun insanda, ah ölümsüzün işi zor, arada kalıyorum, yatıp uyuyorsun sen, Shbelios çıldırmış durumda, çıkıp geliyor geceleri, binecekler tepenize, haberin olsun, iki ırmak ötenizdeler, 'Kat karşılığı müteahite veriyor bunlar toplumca, acımayacağız, bilesin,' diyor, yaşadığınız bütün kıyı şehirlerini kadınlar kurdu, ay bakiresiydi hepsi, kanlarına dokunuyor kızların, yanlış anlama çekiyorlar, zamanın devletleri onlarla anlaşma yapmak için çok uğraştı, anlaşmaya karşılardı, lafını duymaya tahammülleri yok, oku saplıyorlar alnına... Dua et dinlesinler sözümü, atlarına su içiriyorlar, sabah kalkıp İzmir'i yerinde bulamazsınız."

"Seni taşımak kolay mı yani Muinar," dedim, "yaşlanmanı durduracağım filan deseydin bir derece de, verdiğin haberleri yüreğim kaldırırdı o zaman, içime kurt düştü şimdi, Bacıhurraniler filan deyip Shbelios'un ordusuna savaşçı devşirmiyorsun ya dünyadan?"

"Gülsem korkuyorsun, öyle yiğit misin ki, düşün şöyle bir, daha iyi yazabilmek için bir elini keser misin, kızlar

dağladılar bir memelerini, daha iyi ok atabilmek için, taşınmaz bir ağırlığım yok, esip geçen rüzgâr neyse ben o'yum, Shbelios dünkü çocuk, yolda olduklarından haberim var, hazırlıksız yakalanma diye söyledim işte.

"Anlatacağımı dinle asıl, Shbelios sefasını sürüp ebediyete erdi, ordusu savaşıyor dünyada, bakıp izliyor yukarıdan, hakkımızda bin türlü laf dolaşıyor, sakalını kesmiş erkek olduğumuz dedikodusu yayılmış ortalığa, kadın mıyız, değil miyiz kuşku içindeler, Yunanlı erkeklere yenildik, karıları evde oturuyor onların, aslan gibi bir kızın içinde uyanmışım, keyfime diyecek yok, Anadolu kralları ödül koymuş başına, diri getirene mağara dolusu hazine bağışlıyorlar, yakalasalar taç giydirip kraliçe yapacaklar, yüzünü görmeden hepsi âşık olup vurulmuş ona, yıkmadığı şehir kalmamış, taçla uslandırırız diye düşünüyorlar... Neyse, savaşta yenilmek de var, esir düştük Yunanlılara, dertop edip gemilere bindirdiler bizi, kıpkırmızı bir denizde süzülüyoruz, gün batımı... Renk attı bizde, gemi dümen tecrübemiz yok, su üstünde iyi değiliz o kadar, tek tük adalar seçiliyor uzakta, güneşin suya batmasına bir parmak kala, yan yattı gemiler, ayaklanıp öldürdük Yunanlı erkeklerin hepsini, açık denizde bir at kişnemesi koptu, kızlardan biri işaret verdi diyeceksin, hayır, sır olarak kaldı, attık bunları denize, yüzüyor ölüleri, dönüşümüz macera, üçdört gün aldı karaya ulaşmamız, düşün öfkemizi, iki erkeği canlı bırakıp dümenin başına oturtmak aklımıza gelmiyor, bastık ayağımızı kıyıya, atlarımız bekliyor bizi, ağızları köpük içinde gelip şaha kalkmışlar, ulaştığımız hangi sahil bilen yok içimizde, onların kişnemesi miydi duyduğumuz, çözemedik esrarını, atın ağzından laf alamazsın... Ben açar, ben yalarım şekerimi, okur manisini kapatırım,

başka göz değmesin, yorgan altında bükerim iki ucunu, erkekler kâğıda sarmış kadınlarını, ruhun inciniyor mu hiç? İstiyorsan durdururum yaşlanmanı, sorun değil benim için, soluk eğitiminden geçiririm seni, beklediğin buysa... Kollarını iki yana açıp başın güneş olana kadar dünyanın tersine döneceksin, sabah akşam yapacaksın bunu, mutfakta döneceksin, ocakta yemek pişerken, işin sırrı burada çünkü, sen döneceksin, tencere kaynayacak."

"Kavradım mantığını galiba, zamanı geri sarmış olacağım böylece... Başım çevrilmezse iyi..."

"Zaman varsa durmaz sararsın, başlamadan önce bir nokta belirleyip her dönüşünde bakışınla o noktayı yakalayıp bırakırsan bir şey olmaz, merak etme, aç mutfağın perdesini, karşında kale, düşman mıyım sana canım, her dönüşünde kafandan bir yanlış düşünce silinecek olsa, yüzün ağarmaya başlar."

"Ben döneceğim boyuna, cadı kazanı fokurdayacak öyle mi? Zamanın dışına fırlayıp gitmez miyim Muinar?"

"Yuvarlanmazsın cehenneme, korkma... Bu dönüş hayata dönüş, kazana düşüp haşlanan olsa duyardım."

"Deneyip göreceğim işe yarayıp yaramadığını... Her gün bir elma, armut yesem... Yenilenme programlarına katılıp doğuştan gelen kredimi artırırım..."

"Dişlerin elmayı keser, ömründen gün eksilir, saklıyorlar bunu sizden, ısırıp kopar armudu, dünyanın canlısı ürperip lanet yağdırır üstüne, biz bir şey yediğimizde onu öldürdüğümüzü düşünürdük... Kaç yıldır yiyip içiyorsun dünyada, insanı boğazından geçen şey öldürüyor, daha sezemedin mi bunu...

"Baktın ki yüzün ağarmıyor, bir sopa bulup geçirirsin eline, ölümünü kendinden uzak tutmana yarar bu, ateşte

kızdırırsın ucunu, Hurranileri de arkana almış olursun böylece..."

"İhtiyarlar niye değnekle dolaşıyor, öyle ya."

"Daldan armut düşürmek için değil herhalde, anladıysan mesele yok."

"Ölmekten gençler korkar Muinar, kaç yıl önce düşündüm ben bunu, senden öğrenmiyorum her şeyi."

"Kırışıp buruşmak olmasa, haklısın da, aynaların gözü kör olsun, gençken ölümün altına yatmadıysan durum öyle değil, Faliha'nın söylediğini hatırla."

"Alıştıracağım kendimi artık, kafamda var bir şeyler... Gezmeye çıkmak istiyordun, nereleri dolaşıp indik bak, düşündüğün kadar ilgisiz değilmişim sana karşı, Belinur gibi coşup alevlenemem, orası öyle..."

"Bir çiçeği kokla da isteğimi kırmadığına değsin, evlere bakıp iç çekiyorsun, dünyanın otu, çalısı, senin hayattaki yerini alıp da ne yapsın, dağın taşın gözü var yaşadığınızda sanıyorsunuz, başını iyi düşüncelere kaldır, denizin dağın ışığı yüzüne vursun azıcık, Belinur, senin gibi gözlerini içine çevirip beni görmeye uğraşmazdı."

Bir gölgenin soğukluğu çarptı boynuma, soluklanıp kaldırdım başımı, Bedira'nın kuşu dolanıyor tepemizde, çift gagalı güvercin!.. Eğdim alnımı, ufukta Güldin Gaşka, çıplak at üstünde tek yular dolu dizgin, savuracak baltasını...

Bıraktım kendimi dağın eteklerine doğru, "Sen o hikâyeyi biliyor musun...

"Adamın koluna cin girmiş, yürütmüş bunu şehre, 'Gözüne bir dışişleri bakanı olarak görüneceğim,' demiş, 'bir Amerika devlet başkanı, dilin ağzında başka türlü dönmeye başlayacak, silkinip uyandığında, İngilizce konuşu-

yor olacaksın, hükümet jargonu, devlet İngilizcesi, bir de kötü haber alacaksın, borsa çökmüş, ekonomi baş aşağı gidiyor..."

'Aman cin, sen mi doladın bu kaşkolu boynuma, dün çay kesiyordum, kim bu silahlı şahinler, atmacaları nerede? Niye koşarak çıkıyorum ben bu otelin merdivenlerini...' Adam ayılıp kendine gelmiş ki, ülkenin resmi başbakanı, cinin söyledikleri doğru.

'Zirve toplantısı var, korumaların onlar senin,' demiş cin, 'gelişmelerden pay almak için masaya oturacaksınız, basına dinamik görünmen gerekiyordu, yükü ben sırtladım, yoksa koşarak çıkamazdın bu merdivenleri, millet ayakta, sorumluluğun ağır, duaları seninle.'

'Koluma girip sürükledin, bırakma beni, danışmanım ol,' demiş adam. Cin bir kahkaha savurmuş, bütün devlet başkanları dönüp bakmış şöyle bir, 'Yüzüne öyle de görünürüm böyle de, olurum kabul ediyorsan.'

'Ederim de nasıl tanıyacağım seni, kritik müzakereler var önümüzde...'

'Halk senden umutlu, söylemezdim ya, bir kolaylık olsun, fısıltımdan bileceksin beni, zenginlerin ciniyim ben.'

'Yapma, fısıldaşacak mıyız gariban milletin önünde, yüzüm tutmaz, delikanlılık öldü diyorsun sen bana cin...'

"Fısıldaşacaksın tabii, yaaaa, öldü delikanlılık, eli yumruk olur insanın, gözünden alev savrulur, kulağından yenip yere yıkarsın onu, zenginlerin ciniyle fısıldaşmayan başbakan mı olurmuş, çekecektin tabancanı..."

"Ayaküstü uyduruyorsun yine Muinar..."

"Anlayana yol gösteriyorum, ışık tutuyorum önüne, sen o lafı bilmezsin, 'Bunlar onlar olmuşlar...' denirdi eskiden, çevir masalları yaz demeye getiriyorum."

Fena fikir değil aslında, durup gülümsedim, bir hışırtı sardı başımı, o arada Güzide'ye kaptırmış sesimi, dilime buz acısı çalındı birden... Muinar, duruma hâkim olamıyor bir türlü, küfür kıyamet çekişiyorlar aralarında, soluğumu içip bitirecekler...

"Kızgın kumda balık olup sıçrar insanın yüreği, bir vuruşta gençliğinizi elinizden aldılar!.. Alkışlıyorduk yukarıdan sizi ne güzel, yürürsünüz üstlerine diye bekledik, belinizi doğrultamadınız..."

"Düşmanının başına bela olamayan, sırtına yük olur, derdi Azize, dağlar önünde eğilmiş..."

"Utanın yaptığınızdan! Katilleri eşek yerine koydunuz, kaç yıldır taşıtıyorsunuz kendinizi, yıkıp bırakacaklar sizi bir kenara, yazı kışı kalmadı bu işin..."

Güzide Kılıç, solculara sesleniyor, Muinar dünya savaşçısı, kalkın ayağa! Gözlerim denize bahara kavuşmuş, evime inip gidiyorum, durup derin soluklar aldım Sarmaşıklar için, onlardan biriymişim gibi hissediyorum kendimi.

"Bize mi düşerdi siz varken zehir çukurlarının başında nöbet tutmak, ruhlar göğün katlarını, merdivenlerini unuttu, bilsek alkışlamazdık öyle... Sağlam dur Elime, söylevci tuzağı, ilişkimizi bozmak istiyor..."

Buzkuyruklu'ya baskın çıktı sonunda Muinar, hızlandım güneşe doğru...

"Söylüyor söyleyeceğini, daha ne desin dünya size, dili başka bir varlık, insan değil bizim gibi konuşacak, yağmuru, şimşeği, gökgürültüsü..."

Öfkesini yenemeyip o hızla devam etti sözüne, "Sarsılıp dağlarını mı indirsin, bir atı, dört köpeği uslandırdınız, iki sopayı birbirine ekleyip alet yaptınız, yapmaz olsaydınız... Tekeri icat ettiniz, dönüp yuvarlandı cehenneme,

biz dünyanın dilini öğreneceğimize, o bizim dilimizi öğrensin! Taşı sivrilttik sokarız karnına toprağın, önümüzde otlar eğiliyor, ateşi bulduk, ele geçirdik alevi, yakıp söndürüyoruz keyfimizce, dünya olmasa siz ateşi nereden buluyordunuz...

"Duyuyor musun Elime, öyle bir hava esmeye başladı, ne var üstünde dünyanın? Göğünü aşmaya uğraşıyor erkekler, üstünü açıp bırakacaklar orta yerde, ayaklandık, o gün bugün sürüyor savaşımız..."

"Bu topraklarda öyle yiğit kadınlarla hayat sürmüşsün, Belinur'u mu sevdin en çok Muinar?" diyerek kestim sözünü, "neşesi mi sana iyi geldi acaba, ne özelliği varmış anlayamadım."

Susup iç geçirdi derinden...

"Zeyber'i sevdim en çok... İçinde uyandığımda kocası bir hanın kapısında dövüyordu onu, han olmaktan çıkmış artık, yanık kırmızıya çalıyor duvarları, yapıldığı zamanları biliyorum, yatanı kalmamış, asırlar geçmiş üstünden, pazar kuruluyor içinde, köylüler yün getirip satıyor... Zeyber'i dövüyordu kocası milletin gözü önünde, iki eline iki taş almış... Kana bulanmış yüzü, taşla vuruyor göğsüne, alnına, kimse yanlarına varıp da ayırmaya uğraşmıyor, seyredurmuşlar, öldürecek kadını, uyandım bir hışımla, sesi çıkmıyor Zeyber'in, arada bir sıyrılıp savuruyor kendini bir tarafa, ellerini göğe kaldırıp, 'Git lan!..' diyor sadece... 'Git lan!.. Git!..'

'Sık yumruğunu, kolunda kuvvet yok mu, çullan herifin üstüne, tut orasından burasından.'

'Elim kalkmaz, doğuştan kanadım kırık benim... Öyle tembihledi analığım,' diyor.

'Güneş kimin için doğuyor Zeyber, sahip çık günlerine, candan, ömürden kıymetli şey var mı?'

'Allah'ın gününe şükür olsun, ona bir diyeceğim yok...'

"Coşturmak için Güldin Gaşka'yı anlatıyorum, gülme tutuyor Zeyber'i, hoşlanıyor dinlemekten, yaşmağını çenesine dolayıp kapatıyor ağzını eliyle, kocasına yumruk indirecek, ben konuştuğumda bile utanıyordu, 'Dinle bak, kendilerinin adı yoktu, atının adıydı Güldin Gaşka onun, atlarının adı vardı sadece, cesaret edip de bir erkek ona el kaldıracak, parçalardı kafasını, taşla yürüyecek üstüne, binip atına baltasıyla uçuyordu, Güldin Gaşka...'

"Elleriyle dizlerini ötüyor, 'Allahın günü dolacak, öyle olacak, böyle olacak, herif yok, akıl yok... Koynuna genç kuş uçtu onun, ben de uçup bu duvarın dibine kondum.'

"Omuzlarım kıvırıp yaşmağı çekiyor ağzından yukarı, bükülüyor duvar dibinde, tarla kenarında, kundak içinde bulunmuş, yaşlı bir analığı var, beli bükülmüş onun da, göçmek üzere dünyadan, uzakta bir dağ köyünde yaşıyor, sevabına büyütmüş bunu, 'Gözlerinde Ermeni mührü var,' demişler, 'kaçarken bırakmış Ermeniler.' Zeyber ota kuşa emanet, kafasında her gün bir değnek kırıyor kocası bunun, taşa tutuyor, usanmış köy ahalisi, duvarın gölgesine sığınmış. Hırsımdan boşalıp ağlıyorum içinde, kendi ağlıyor sanıyor, gömülmüş bir dayak rüyasının karanlığına, kaçırıp götüreceğim, 'Kaderini yaşayacak,' diyorlar yukardan... Küsmüş köylüsüne, başı karlı dağlardan ovalara ıslık çalan görünmez kuşlar gibi uzak insan dünyasına.

"Gözünü kırpmadı bir gece... Yıldızları hiç öyle görmemiştim, uyuyor millet, dışarı süzüldü, köyün çeşmesinde apdest alıp suyun başında iki rekat namaz kıldı, bahçe-

ler için suyu çevirmişler, toprak göl olup çamurlanmış, gömüldü bileğinden yukarı dizine kadar, sesimi çıkarmıyorum, çamurlandı üstü başı, ağlayarak eve dönüp ahıra girdi, baktım ip atıyor hezene, asacak kendini, sustum... Üvey bacılarıyla, analığıyla helalleşiyor, hayat onun hayatı.

"İlmiği boynuna geçirdi, 'Doğru muydu bana anlattıkların,' dedi.

'Doğruydu Zeyber, hepsi dedim.'

'Güldin Gaşka'ya haber sal, karşılasın beni öyleyse,' dedi.

'Atıyla gelip cennete götürecek seni, haberi var...' Uçtu gitti, çekildim çıktım içinden.

"Bıraktım Zeyber'i ipte, inleyerek süzülüyorum, iki dağ aştım aşmadım, bir öksüz gelinin içine düştüm, babası otuz altına satmış bunu, başına kırmızı bir saten örtü atmışlar, içinde yırtık atlet, basacağı yeri göremiyor, bindirmişler bir kamyona, iki gün yol gitmiş, uyandım ağlıyor bir taşın üstünde, bulutu kuşu yabancı bir köyde bulmuş kendini, kocası Almanya yolcusu. 'Otuz altın aldı, birini bana verseydi, ne olurdu, verseydi...' Beddua ediyor babasına, kızımız varıp yerine ulaştı mı, ulaşmadı mı, arayıp soran olmamış, üç yılım geçti onunla, içinizde en genciniz... Hasret çektikçe boylanıp inceliyor, boynu sünüp uzadı ben içinde uyandıktan sonra, daha çocuk, yol gözlüyor, Almanya neresi? On beş günlüğüne bir kez geldi kocası, köyün gelini kızı pencerelerinin önüne dizilip seyre durdu bunları, başlarını indiriyorlar, başörtüleri parlamasın diye, odalarında perde yok ki çeksinler, yere yatıp gülüşüyorlar, elledi etti ne ettiyse, bırakıp gitti kocası bunu, boynu büküldü masumun, ağlıyor arkasından, kocasının yatağa dö-

külmüş kıllarını topladı bir bir, sakalının teli mi, bıyığının mı, hepsi hepsi altı kıl, koydu bir kavanoza, başörtüsünü sıyırıp seriyor yatağa, tek tek çıkarıp diziyor kılları üstüne, bakıp iç geçiriyor, düşürdü kıllardan birini, kaç gün aradı o kılı... Susuyorum, konuşacak lafım yok, ay parlıyor, güneş açıyor, oralarda evlenmiş kocası, kıl arıyor yana yakıla zavallı, birini daha düşürdü kılların, birini daha... Ayva takıldı boğazına, tıkandı nefesi, elim yok vuramadım sırtına, benden bilmesinler, ölüp gitti öylece... İstanbul'da bir fabrikada açtım gözümü, bayan müdürler, tokat yumruk işçi dövüyor, ellerinde kırbaçları eksik, köpeği olmuşlar erkeğin, hapishaneden beter, bir düşünce aldı beni, normal uyanışa benzemiyor bu uyanışlar, o güne kadar fabrikalarda dayak olduğundan haberim yok, bir beladır dolanıyor başımda, kuşku girdi içime, yukarıdan gizli ceza mı uyguluyorlar bana yoksa? Gece gündüz Siyutu'ya sesleniyorum, yeter artık, beni bir Burjuva kadına denk düşürsünler, vicdana gelsinler azıcık, deli olsun razıyım, öldüreceğim bu erkekkırması orospu müdürlerin hepsini, yakacağım fabrikayı, haberleri olsun, duyuramadım sesimi, kapasınlar cehenneme... Bir paydos vakti, işçiler dışarı, bayan müdürler patronla hoşbeşe, çıkın memesişaşmışlar, inebiliyor musunuz aşağı bakalım... Bir üfleyişte tutuşturdum fabrikayı, ömründe öyle yangın görüp seyrettin mi acaba Elime..."

İKİNCİ BÖLÜM

Eve döndüğümüzde, dışarıdan telefonumun çaldığını duyup içeri koşmama sinirlenince aramızda tartışma çıktı, gece küs uyuduk Muinar'la, uzun konuşacak olursam ölene kadar ne falıma bakarmış, ne rüyalarımı yorup anlamını bildirirmiş bana.

"İstemiyorum bildirmeni, zorla mı bakacaksın falıma, aklına esmiş arıyor, yirmi yıldır görmediğim bir arkadaşım, duydun kimin aradığını," dedim, "yolda görsem tanımam, dostlarımla görüşemez oldum senin yüzünden, insanlarla bağım koptu..."

"Konuş böyle ters ters, fal bakar senin falına," dedi, "eğer ömrüme yüz yıl eklenseydi, ellisini fallara ayırır,

böylece büyük hatalar yapmazdım... Kim söylemiş bunu biliyor musun?"

"Kim söylemişse söylemiş, yüzüne mi kapasaydım telefonu, buralarda tatildeymiş, bir gün de gelip benimle kalmak istiyor, öykü yazıyormuş, duydun sen de..."

"Bırakacaktım seni dağda, dilin kısılmıştı, acıdım."

Araya ölüm girmese, Belinur'la Kanada'ya uçup Ontorio Kraliyet Müzesi'ni gezeceklermiş, dünyanın en büyük fal ve kaplumbağa kabuğu koleksiyonu oradaymış çünkü.

"Dolaşıyorsun zamanın katlarını, kimseye ihtiyacın yok, uç büyük suyun üstünden, inanmadığım şeylerin lafını konuşmayacağım seninle."

"Falın inanılacak bir şey olduğunu sanıyorsan, konuşma daha iyi, fal, şu ânın esasını ve geleceğin tohumlarını içeren bir ânı ortaya çıkarır, bırak arkadaşın kendi kendine meşhur olsun, ses hâkimiyetini kaybetmiş, nasıl konuşmaydı öyle, hissetmedin mi, bir söz edip uçuruyor kahkahayı, ardından bir söz boşalması daha, sinir bir kahkaha peşinden, iyi dayanıp konuştun yine, gelsin görürsün olacakları..."

"Bilmiyorum neye özlem duyuyorsa, kopmuş gitmiş artık, kimseyi dönüp aramam ben... Bilmecelerden, iskambil oyunlarından, bildirmecelerden nefret ederim, kendi kendine bak falını, çocukluk nefreti, katlanarak büyüdü, değişmeyecek."

"Nefretine güveniyorsan değişmesin canım, niye haykırıyorsun? Göklerin ve yerin ahenginin ifadesidir fal."

Üstüne düşeni yapacakmış, hesabını veremezmiş kendine yoksa, "Kavrarsın, kavramazsın önemini..." deyip anlatmaya başladı, yüz sekiz dünyevi arzuyla elementler arasın-

daki ilişkiden girip hangi gezegenin hangi elementlere denk geldiğine kadar...

Susuyorum, sustum işte, susmuyor...

"Örümceklere dokunma, karıncaları evin dışına süpür, başını koyduğun yastığa yakın, mutlaka bir örümcek yuvası olsun..."

Örümceklerin gördüğümüz kötü rüyaları iyiye çevirdiklerinden kimin haberi var, duyulmuş şey mi?..

"Temizlikçi kadın gelip gittikten sonra uykunda inlemeye başlıyorsun, yatak odana elektrik süpürgesiyle dalmasın, tembihle onu, ben o kahkahayı işittiysem boşuna kendini yorup oda filan hazırlama arkadaşına, o kadın ayrı yatmaz senden, ayakta geçireceksin geceyi, uyursa da koynunda uyuyacak, lafınıza karışmam, iki arkadaş güzel güzel konuşursunuz."

Gözlerim kapanıyor, bitmiyor lafı sözü, "Geceleri bahçede ateş yakardı Belinur, aynı anda hem yıldız falına bakardım onun, hem alev falına, iyisi mi sen şu elde gezdirilenlerden bir müzik aleti al, takarsın kulağına kulaklığı, ikimiz de rahat ederiz...

"Görgü terbiye kalmamış sizde, utanırdı kadınlar eskiden, sorulmazdı öyle, niye uyandın, niye uyanmadın içimde, ayıptı sormak..."

"Muinar, yeter!" dedim, küsüp kapandı kendine, bahar dönüyor başımda, ot yorgunu düşmüşüm, uzandım yatağıma, "Saati kur Elime!" diye boşluğa bağırdı.

"Duymaya alıştığım bir adım var benim," dedim, "kendi başıma yardımsız yaşlanıp ölmek istiyorum, koca fabrikayı yakmışsın, tutuşturacaksın beni de."

"Doğrusu bu zaten, aklı olan öyle yapar," dedi, "güvenip sırrımı açtım sana, konuştuğun lafa bak, bu daha geçi-

ci adın, unuttum söylemeyi sana, ölmeden önce ebedi adınla sesleneceğim, sorduklarında bilemezsen, atılmışlar evrenine gönderilirsin, haberin olsun, benimle iyi geçinmeye bak Elime, bir daha ruhuna hayat soluğu üflenmez, öldüğünle kalırsın, adını öğrenemeden gitti Faliha, son nefesine kadar çırpındı...

"Yakıştırabiliyorsun kendine işte, boyun eğdireceksin bana, Belinur kazanmıştır geleceğini, eminim bundan, Faliha'ya niye düşman kesildiysen öyle," dedim.

"Hak ettiğini buldu o, vicdanım rahat, gücüm söylediklerime yetmez sanıyorsun, beni hoş tutup yormazsan Mavi Tünel'in yerini fısıldarım kulağına."

"Mavi ha? Öyle bir tünel mi varmış, uzakta mı peki, ilk kez duyuyorum."

"Kar yumuşaklığında mavi tozlarla kaplı içi, düşün bakalım, dizine kadar maviye gömülüp, güneşin, ayın kokusunu soluyarak yürür nereye çıkarsın?"

"Saf gerçeğin aydınlığına, Malya Ovası'na çıkmayayım da..."

"Rüyasını görüp unuttun, ipucu ister misin, geriye doğru üç gecenin karanlığını geç."

"Hani bildirmeyecektin hiçbir şeyi, unutmuşum işte, nereden hatırlayacağım şimdi..."

Gözlerimi kapayıp sustum, Mavi Tünel'in çıkışında sevinç çığlıkları atarak üstümdeki tozu silkeliyorum...

Ninhaftnar!... Kadınlar Ülkesi'nin kalp şehri!

"Koş git hadi, bırak silkelenmeyi, geç kalacaksın, toplandı meclis...

"Ayakta duruyor şehir, tek bir taşı yerinden oynamış değil, kafan toparlansın iyice de, ışıldıyor adın orada, meclis kararlarının altına basmışsın mührünü, söyle desem tek

bir maddesi aklında mı acaba, oturup okuyacağız ikimiz, yüzler arasında taş kabartması yüzün var, elinle koymuş gibi bulacaksın taşa oyulmuş mührünü, alıp çıkacağız yukarı, kudretime inanırsın o zaman... Göğe süzülemediysen, kabahati kendinde ara, bana niye kinleniyorsun."

"Sonunda inandıracaksın beni Zihurba'yı tanıdığıma," dedim...

"Onu da tanıyorsun, beni de, kızlar ordusundaydın onun," deyip güldü."

Ninhaftnar, yeraltında bir şehir, Hattiban yerüstünde yanan alevi onun... Rüyası yeter, kalsın mührüm orada.

"Televizyonu aç, yat uyu sen... Bu saatte ne meclisi gösteriyor bunlar, gündüzün yasasını çıkarmışlar, şimdi de gecenin yasasını çıkarıyorlar, kalk uyuma hadi, dilin kurumuş, inip aşağı bir yudumcuk konyak iç, çıkıp bahçede dolaşalım biraz... Dinleyip anlamadan savunmaya geçiyorsun, canın sıkılmasın diye her şeyi açıklamıyorum sana, söylemesem düşünüp anlayacağın yok, niye öyle Zabire Kebir suratlı hepsi, hükümetçe çöl tüccarlarının reankarnasyonu bunlar, dirildiler kulak kulağa fısır fısır, incir değil, fındık değil, ne satıyorlar?

"Hurma boylum, ört başını öyle bin deveye..."

"Uyumak istiyorum, göğsümde bir ağrı var zaten, kalbimde mi, ciğerimde mi... Sabahtan beri dinliyorum anlayamadım."

"İçinde yara filan açılır, suçlusu ben olurum, ağrını geçirelim, öyle uyu uyuyacaksan... Doğrul hadi şöyle, çek yastığı sırtına, niye söylemiyorsun? Kalbimizi, ciğerimizi elimize alır konuşurduk biz, kapa gözlerini, yatır başını,

yerleş güzelce, yüzün geceye baksın ...

"Güneş altındasın... *Güneş altındayım...*"

Küse barışa düğüm olmuş girdaplarımı çözecekmişiz birlikte.

"Sesin soluğun kesildi birden, ne oldu, geçmedi mi ağrın?"

"Düş gördüm, sıyrılamıyorum, başım dönüyor, bir yüz bana gülümsüyordu, benim yüzümdü sanki, her şeyin dışındaymış gibi sessiz, mutlu bakıyordu, avucumda bir şey çarpıp çırpındı, kalbim elimdeydi Muinar... Sen olmadan da yapabilir miyim bunu?"

"Dünyayla arkadaş olacaksın diyorum sana, inanmıyorsun Elime...

"Altından, gümüşten, demirden... Birbirinin içine yerleştirilmiş üç sandığım vardı benim, Siyutu'dan dilek olarak istemiştim, gerçekleşmesini sağladı, son nefesime kadar o hep yanımdaydı, ben de seni bırakmayacağım, ağrın sızın olursa söylersin... Başına ne geldiğini bilmiyorsun sen...

"Göğsüne vura vura konuşuyormuşum, daha orasındasın lafın, taşların ufalanma ritmi bu, ağaçların yaprak dökme, doğum sancılarının gümbürtüsü, sırta vuruş aralığı, kuşların kanat çırpma, yılanların bükülme...

"Bir kont vardı, sanatsever, sarayında himaye ettiği müzikçiler, çok eski çağlarda şiir okur gibi seslendirilen bir müzik türünün kullanıldığını sezdiler, bu inançla çalışıp yeni bir şarkı söyleme yolu yarattılar."

"Gözlerim kapanıyor, soldum artık hadi, hangi olmayan zamanda yaşamış bu müzikçiler?"

"Ben konuşuyorum sanırsın, az bir şaşmayla aynı ritmi

tutturdular, Mozart'ın operalarını dinleyelim birlikte, enfestirler, nefistirler... Anlarsın doğru söyleyip söylemediğimi."

"Gençliğine gidip. Tanrılara bir şeyler haykırsan şöyle de, anlatıp içini döksen, ne rüyalar görüp unuturum kimbilir? O konuşmayla uyusam Muinar..."

"Söylerim istiyorsan, soluğunu bırakıp dinle... Ah, Belinur'a her gece haykırıp mırıldanırdım."

Yatağımda hafifçe doğrulup gözlerimi odanın karanlığından pencerenin dışında, yeni yapraklanmış meşe ağacına verdim, ince dal uçlarında dolunay ışıltısı titreşiyormuş gibi yavaşça hareketlendi ağaç, ikimizin bakışı karışmış gibi geldi bir an, ürperdim, Muinar anlamadığım bir dilde mırıldanıyor, ağaç onun seslenişinin ritmine uymuş, dans ediyordu, kâğıdıma dalını uzatan meşe...

"Sonsuzluk tınısı, boşluk, duyuş meselesi..."

Haftalardır, "Ölü Çocuk Şarkıları"nı dinliyor, dinliyoruz daha doğrusu, "Sen hissedemezsin..."

Yüzlerce şiir var ezberinde.

"Ne sanıyorsun, romancılar bestecidir aynı zamanda, o Çinli kemancıyı defalarca dinledik, bir sözüm oldu mu?" dedim.

"Boşluğu sayıklıyor müzik, gezegenlerin uğultusundan yukarıda, uzayın bükülüşünden kıvrak, 'Yurdum orası benim, dünyanın dışında doğdum,' diyor... 'İçindeki suyla dinle beni, altı koldan, her biri dağ büyüklüğünde buz yağdı dünyanın üstüne, o yağışla var oldum...'

"Suyun dünyaya akışını anlatmak ister gibi doluyor ku-

lağımıza kuşun böceğin sesi, korkuyorsun benden, hak vermiyor değilim, içine boşluğun ajanı sızmış gibi, şiiri hiç konuşmayalım, istersen..."

"Merak uyandı içimde, konuşalım, açıldı uykum Muinar," dedim.

"Tümüyle ayrı bir yapı o, başka türlü kavramak gerekiyor şiiri, sözcüklerin anlamını boşaltıp ses haline getirerek boşluğa geri gönderme işi, bir şiiri okurken bunun kâğıda yansımış bir formül olduğunu düşünebileceksin mesela..."

"Ben de şairlerin dünyanın sözcüklerini sonsuzluğa kaçıran kişiler olduklarına inanıyorum, anladım bak, tamam mı, akıyor bunların ikisi de, şiir, müzik... Biri dünyanın dışına, öteki dünyanın dışından buraya, hayatın içine... Şairlerin aramızda ne işi var o zaman? Her birini bir vadiye indirip bırakalım, kargalar peynir götürsün onlara, sonsuza dek sözcükleri anlamlarından arındırıp saf ses haline getirsinler."

"Böyle işte acımasız olacak düşüncelerin, harika! Soluğun dinlensin azıcık..."

"Of ama, kırk tur, sıkıldım artık, kaç kilometre bu yarışın toplamı? Dışarı çıkacağım biraz, çocukluğumda bir deli yaşardı bizim mahallede, o aklıma gelip duruyor... Elinde bir elma, başka cümle bilmez, 'Zaman kötü, zaman kötü.' Hep bunu söyleyip mırıldanırdı, elmasını koklar gezerdi, bir araba ezdi onu, çiğneyip geçmiş üstünden, parçalanmış kolu bacağı, elmasının kabuğu çizilmemiş, öyle

yıkayıp gömdüler, alamadılar elmasını elinden, boşuna zaman kötü demiyormuş, haklı çıktı deli."

"Dön otur yerine, gece lafımız yarım kaldı, bakarım ben gözucuyla, merak edip sormadın mührünü, taşa oyulmuş dedim...

"Bir böcek yaşardı o zamanlar, siyah kabuklu, ele gelir büyüklükte, irice biraz, iç içe dört kabuğu var. Yüz sekiz ayaklı, adı da ayaklarından geliyor, *Kimnus*... Uçma hevesiyle sıkışmış kat kat kabuğunun içine, nesli tükendi artık, tül kanatlarını açıp uçamaz bir türlü. Bir anda ters dönüp devrilir, yatar kabuk üstü, karnı ışıl ışıl, gözünün önüne gelecek şimdi, serer kanadını yere, saniye geçmez, yüz sekiz ayağını göğe diker, bir sürü böcek uçup çöker üstüne, hışırtı çıtırtı kaplar ortalığı, çiftleşmenin vahşetini seyret ondan sonra, kanatları eflatun pembe, ayakları mavimsi mor, canlı canlı yiyip bitirirler yüz sekiz ayağını, yalayıp yutarlar kanadını, tozu kalmaz yerde... Kalkarlar üstünden, bakarsın ki kabuğu düzüne dönmüş, çevirip öyle çekilmişler... Ona kadar sayamazsın, içini doldurup canlanır yeniden *Kimnus,* bir daha doğar kabuğundan, yürüyüp gider azıcık, haydi bir daha ters dönüp yatar... Zorla kafanı bakalım, Ninhaftnar'dan yerüstüne çıkıp inen kadınlar olurdu hani, orospu rahibelerin orman içine inşa ettikleri kutsal tapınağı hatırlayabilecek misin? Ağaçlar izin versin, gider gezeriz içini, duruyor her şeyiyle, kapısında ters dönmüş *Kimnus* kabartması var, yuvarlak içinde, yerdeki taşlara da kazınmış... *Kimnus,* kutsal böcekleri onların, bir anda ters dönen Tanrı orospusu ilan etmişler onu, tapınağın her yerinde yazıyor, bacakları bir anda göğe dikilmiş

gerçek orospuların koruyucusu kabul ediliyor... 'Ne olacaksan bir anda ol...' Ninhaftnar'da, yeraltında doğmuş bir kadın düşüncesi bu, *Kimnus,* aynı zamanda kadınların 'Bir anda ol...' düşüncesini de simgeliyor..."

"Ne ilgisi var benim mührümle, dağıldı gitti konu, söze öyle başladın, bir mührüm olduğuna filan da inanmıyorum ya..."

"Korkarak anlattım zaten, mührün o böcek işte, *Kimnus!*"

"Ne demek istiyorsun sen bana, bir anda böyle!"

"Şansı döndü çocuğun, falına bakacağım, üç yarıştır ilk dakikada yarış dışı kalıyor, bir dahaki yarışta var mı, ne sormuştun sen? Üç yüz, üç yüz kilometre...

"Bahçeye fal çadırı kuralım, otur içine Muinar, Ninhaftnar'ın baş sihir rahibesine hizmet eden masum bir kız vardı hani, dağ taş dolaşıp kemik toplar getirirdi ona, bir gece boğdu bu kız rahibeyi, adı Suyla'ydı rahibenin, hatırladın mı, seni nasıl öldürüp bıraktığımı? Direğini kiraz ağacından yontarız çadırın, kuyruk olurlar önünde, Tanrı yalancıları, Tanrı hırsızları, kolayını bulmuşsunuz siz işin, kutsal pezevenkler, kutsal katiller, sen kocanı yarışta kaybet, kalksın oğlun da yarışçı olsun, ne hayatlar, ne kadınlar var, çıldırır insan."

"Düşünemiyorsun ki, onlar da başka kadınlar... Pilotların anneleri, kadın deyince senin aklına şefkatli Türk anneleri geliyor, boğazım yok, boğamazsın beni Elime..."

"Tanımam etmem, içimden ses veriyor Ali Suavi, yoldan çıkarmış seni..."

"Faliha'dan önce uçup gitti o, anlatmadım mı sana, te-

keri firladı, parçasını bulamadılar, öleli çok oluyor..."

"Aklıma gelmemişti bu, içinde uyandığın kadınların yanındaki erkeklerin de hayatı tehlikede desene... Bir yanı uçurum, virajlı yolda mı firladı tekeri."

"Girdim içine, 'Gaza bas,' dedim, konuş kendi kendine...

"Hız deliği, haz deliği, pistin kralı para, tur bindirmediği yarışçı yok, inip kalkıyor bayraklar, dönüyor paranın tekeri, en güçlü motor, en sıkı ekip onda, sevinç, mutluluk akacak yer bulabilirse bulsun, takım ruhu sarıp sarmalamış hepsini, saniye aralık bırakmayıp zamanda açılmış ne kadar delik varsa kapatıyor bu adamlar..."

"Bu defalık bitti işte, bekle dur, on beş gün yok artık."

"Söylediğin gibi öyle saf, katışıksız kadın, erkek var mı dünyada Allah aşkına, bana kadın düşmanısın filan diyorsun da, damarlarımda sadece kadın kanı akıp dolaşmıyor benim, git geriye doğru, varlığımı bir sürü erkeğe borçluyum, kadından olma değilim sadece, bir karışımım yani, kadın-erkek kokteyliyim, bende biraz dişi tadı ağır basmış, hepsi o kadar işte."

"Uçmuş tadın Elime, rengin acımış, kalmış mı ki..."

"Uçmuş olsun, dinleyecek misin beni, kadın demek doğuştan erkeğe baskın çıkmış canlı demek, erkek de doğuştan kadını yemiş canlı demek, ta başında, su halindeyken kapışmışız, birbirimize baktığımız anda, karşılıklı nevrimiz dönüyor o yüzden, bitmiş savaşın savaşı, embriyon zamanından kalma bir çatışmanın yankısı sürüp gidiyor...

"Bu bir sirk, otomobil dünyasının sirki, en iyi hokkabazlar direksiyon çeviriyor, hataya, dangalaklığa, amatörlüğe yer yok bu dünyada, eğlenemiyorsun hiç, parayı ayrıca konuşuruz istiyorsan, sözlerimi yazacaksan dangalaklık

diye yazma, sorumsuzluk diye yaz, dangalaklık dediğim sorumsuzluk çünkü."

"Öyle de söylüyordun böyle de, ne oldu birden, yazarım yanlış anlarlar... Bu pilotların hepsinin suratı yamuk, hız şeytanı çarpmış bunları, kadın içindeki erkeği serbest bırakıp hak tanıyacak ona, erkek de içindeki kadını serbest bırakacak, başka türlü sağlanmaz barış..."

"Kafalarını eğmişler de ondan öyle görünüyorlar, saçmalama, hangi barışmış sağlanacak olan o, karşında beni bulursun, yap hazırlığını, büyük savaşa tutuşacağız erkeklerle, ne değişti o zamandan bu zamana, krallar, düşman krallara kızlarını hediye olarak gönderiyordu, bu yıl değilse, seneye parlayacak o meşalenin alevi, Kral Melut'un öldüğü güne denk getirip ayaklanacak kadınlar, on kızını ipeklere sarıp paketledi bir gece, bindirdi savaş arabalarına, on kız kardeş bir daha birbirinin yüzünü göremedi, anneleri delirdi acısından, tırnağıyla mezarını kazıp kemiklerini yaktı Melut'un..."

Diline dikkat gelmişken, sözünün duygusu şaşıyor böyle, krallara beddua yağdırıyor...

"Görmüyor musun, ne kafalarını eğmesi, suratları çarpılıp yan dönmüş, üçü de şaşı bu pilotların, virajları kollaya kollaya direksiyon döndürmekten kemik yapıları bozulmuş, kıvrılmış çeneleri bir tarafa..."

"Milli marşlarını bile sallanarak, gülüşe şakalaşa dinliyorlar, devlet başkanlarından, krallardan yukarıda duruyorlar, bu çocuğun yaşarken dünyanın her yerine heykelini dikmeleri lazım, yaşarken heykelle onurlandırılmalı..."

"Güzel olur öyle bir heykel, kaskla arabanın içinde, me-

tal lastik karışımı."

"Büyük yarışçı o, Porphyrios'un soyundan geliyor, zor çıkar böyleleri."

Talihin gözü her şeyin üzerinde dolaşır, fakat şimdi talihin gözü sadece Porphyrios'un yaptıklarına takıldı.

"Yoruldum bakmaktan, Porphyrios da kim? Ne sayıklıyorsun hâlâ, duyacak yerim kalmadı Muinar."

"Bilsen kim olduğunu, ah, ünlü araba yarışçısı, babası da yarışçısıydı, koca Bizans onu ayakta alkışladı."

"Anlaşıldı, Porphyrios aşkı yatıyor senin bu merakının altında, Ali Suavi'ye gelene kadar yarışçılarla tarihin eski, erkeklerin gök füzelerine düşmansın, yer roketlerine bayılıyorsun, kocakarı da olsan kadınsın işte, gönlünü bir erkeğe kaptırıp savaşın ortasında saf değiştirirsin sen, bilmiyordum bu kadar kadın olduğunu, dilimden kurtulamazsın artık, 'İşini aşkla göreceksin erkekle...' Anlatsan dinlerdim derdini."

"Belinur'a anlatır, söylerdim, hasretime, sevincime ortak olurdu o, ah Porphyrios... Görüp yaşadıklarımı duymaya cesaretin olmadığını biliyorum, güvensem ki, içimi açsam sana..."

Heykeltıraş, sanki canlıymış gibi Porphyrios'un tıpkısını bronzdan tasvir etti, fakat onun cazibeli yaradılışını, yarışlarını, hünerinin ilhamlı hilelerini ve hiçbir zaman değişmez olan zaferlerini kim tasvir edecek!

"Belinur ezberlemişti hepsini, boşuna özleyip üzüntüsünü çekmiyorum..."

"Kıskanacağımı sanıyorsun herhalde, uğraşma hiç, o

kadar eski aşkları anlatma bana, kalbimde yer yok, tıka basa dolu kalbimin içi."

"Bu topraklarda büyük yarışçılar yaşadı, bilmek istersin sanmıştım..."

"Alacadoğan belgeselini beraber izledik ya, avına kaç kilometre hızla dalıyor kuş."

"Törenin ardından haberlere bakacağım, kapatma televizyonu, iyi dalıyorsa, kalbin taşla dolu senin..."

Güneş insin kalplerine

"Kitap istemiyorum, canım nar çekti..."

"Kapatıyorum televizyonu, müzik dinle, kendi kendine şiir mırıldan..."

"Yatağı, yorganı devlet, hükümet olmuş bunların... Evlerine, ocaklarına ateş düştü sanırsın, öyle meclis hayatı yaşıyorlar, Allah sevenlerine acısın."

"Dolapta nar pekmezi var, narların olgunlaştığı bir ülkeye göç et, senin için zor olmasa gerek, hiç değilse bir süreliğine... Nar!.. Ne zor meyve, çarşıdan al bir tane, eve gel şaşır yani."

"Yok müzakereler şöyle geçti, yok bineriz, binmeyiz uçağa, nazınız, gururunuz milletinize geçer ancak... Ucu

açık bilet, oturup bekleyin merdivende, yürekleri nasıl kaldırıyorsa bunu, binecekleri uçak, otuz yıl mı dolanacak gökte, kırk yıl mı, bekleşmelerine bakıyorum da, ben hiç insan olmadım diyorum Elime, ölümsüzüm, ayaklarım geri geri gider.

"Şaşırırsın zor meyvedir nar... İncir, zeytin... Dört meyve var ki, düşüncenin temelinde onlara şaşırmak yatar, dördüncüsünü bul hadi."

"Üzüm!" diye yapıştırdım cevabı, "Şarap demek bu, şeker, sarhoşluk... Cevizin de düşünceye bir katkısı olmuştur, bademin, hurmanın..."

"Develerle ne götürüp getiriyorlardı, badem, hurma, birinin içini yiyecekler, birinin dışını, bütün laf oradan çıktı... Kara müjde, geldi haber hadi, havalanıyor uçak, yeşil kafalılar mendil salladı, öpün sevdiklerinizi, cam kenarı istemeyi unutmayın, sıkılırsınız koridorda..."

"Kışın uğuruydu, şanstı filan, bırak böyle şeyler söylemeyi de, Ninhaftnar, Zihurba... Anlatacaklarını dinlemekten hoşlanacak milyonlarca kadın varken, niye benim içimde uyandın, açıkla şunu bana Muinar."

"Kendinden başka bir şey düşündüğün yok, ne zaman öleceğim, sen kimsin? Kapatma televizyonu... Kalbini çıkarıp eline verdim, konuşuyorsun hâlâ, zihinsel dengeni bozup bırakacağım seni şurada, hiç o korkun yok, neyine güveniyorsan...

"Oynama kanallarla, dinleyelim şunu azıcık, gözlük takmış, halka sesleniyor, millet yüzünü göremiyor, yıldıracak bakışları, dağılacak kalabalık etrafından, çıkamadım şu topraklardan, çevir, yirmi yıl da bunların örtülü depresyonunu çek ondan sonra...

"Şu sunucu kızların yattığı cehennemi görsen asıl, bak

hiç güzellik kaldı mı suratında, kulaklarına birer boru dayıyorlar bunların, ekrana çıkıp ne laf okudularsa, on bin mislini beyinlerine beyinlerine akıtıyorlar, çığlıklarını duysan, göz kapamaca falan yok, al sana ekran, içbükey dev aynaları asıyorlar tavana, alttan yukarıya alev sarıyor kıçlarını başlarını, yetkim olsa da üç dakika yayına soksam, görse millet, marka marka ateş elbisesi giyecekler... Soldu güzelliği, günden güne çirkinleşiyor, süslenip bir heyecan çıkıyor ekrana, nerede savaş, cinnet, ırza geçme, cinayet, ağzından dünyanın kötülüğü akıyor... O güzellik sana kalır mı kızcağızım, sesimin söylediği suratıma siner demiyor, Natır Zuli'ye döndü üç ayda, sabah akşam yayına çık, onca pislikten, hırsızlıktan haber ver, bana bir şey olmaz san..."

"Kimin nasıl çirkinleştiği umurumda değil Muinar, sana bir soru sordum, kapatma üstünü..."

"Yerinde olsam delirmeden yaşlanmaya bakardım, kalbin karın boşluğunda atmaya başlamış, göğsünde mi çarpıyor? Kaç defa söyleyeceğim, algı merkezin, yüzünden sırtına kayacak olmuş, ondan uyandım içinde senin, biliyorum ne duymak istediğini, yukarıdakiler aklını, zekânı beğendi dememi bekliyorsun, hizmetine sundular beni..."

"Uyuyup uyanamayacaksın bir daha, yakında hepimiz ölümsüz olacağız, içinde yuvalanacak kadın arayıp bulamayacaksın, öğrendik biz her şeyi, bütün tutukluk zihinden geliyormuş, kocakarı çöküntüsü yaratamayacaksın bende, üç bin yaşında insanlar mağaralarda soluk alıp veriyor."

"Proje tröstleri yarışıyor birbiriyle, cebinizden paranızı çekip alacaklar, üçü birleşip terest oldu, hava konservesi yapmak için kolları sıvadılar, pet şişelerde ölümsüzlük satacaklar size, zehirleneceksiniz hepiniz... Kutusu beş dola-

ra oksijen sürdüler piyasaya, yakında semt pazarlarına düşecek görürsün, tenekecilerin kâğıtları borsada yükselişe geçti, izliyorum cetvellerini."

"Seni sana satacaklar, beni bana satacaklar, paran yoksa alamayacaksın kendini, hem de her gün yeniden, onun eski onurunu bana, benim eski onurumu ona, boş ver, hiç anlatma, hayat öyle olmuş zaten, öbür tarafına bak sen işin, sıkı bir öğreticin varsa, uçağa binmeden bir orada, bir burada belirebiliyorsun artık, üç aylık kursa bakıyor bu işler... Gölgelerin sırrı keşfedildi, sihirli bölgelere günde kaç gizli giriş çıkış yapıldığından haberin yok mu, şöyle bir gidip gelen sen değilsin yalnızca, boş laf, güzel yaşlanacaktım hani..."

"Para faşistlerine emanet et geleceğini, mal düzerlerin kursuna yazıl, bana güvenme... Seni kendimle yarış havasına soktuğum için canlanıp tazelendin böyle, adımlarına heyecan geldi, öleceğinden korkmasan, dikkatin derinleşir miydi bu kadar? Genç kız kalbi oldu kalbin, çağlıyor bak."

"Sen ancak beni lafa tutmayı biliyorsun, yirmiden fazla öykü var elimde, aylarca kapanıp çalışmam gerekiyor, kafamı rahat bırakırsan..."

"Okudum hepsini, canın sıkılacak ama çoğunda ne dediğin anlaşılmıyor, sözümü dinle benim, 'Aslı Başka Yerde Öyküleri' yaz."

"Neymiş bu söylediğin, anlayabilsem düşüneceğim üstünde, aç o zaman konuşalım, kulağa hoş geliyor..."

"Tanıdığın tanımadığın bütün önemli şahsiyetlerin birer hayat hırsızı olduğu düşüncesinden yola çıkacaksın."

"Kalbimde kötülük yok, akıl edemezdim bunu ben."

"Kim kimin hayatını yaşıyor belli mi bu, adaletiniz adalet olsa yapacağımı bilirdim ya, neyse... Hepinize sahte

kimlik davası açardım, düşerdiniz topluca içeri, yeterince iyi olsan anlardın ne söylediğimi, yaşadığı hayata inanarak benim diyebilecek kaç kişi çıkar aranızdan acaba?"

"Daha neler duyacağım senden kimbilir... Gök mahkemesinin önünde kuyruğa girmiş kadınlar, iki şimşek arasında kara duman olduğunu görüp güleceğim arkandan, Güzide Kılıç adalet isteyenleri örgütlemiş, sonun yaklaştı, bitirecekler işini..."

"İşin özünü doğru kavramış mıyım, sen onu söyle bana, neyi nasıl yazacağımızı konuşuyoruz şimdi burada, bırak bu lafları."

"Kavramışsın, evet, böyle kimselerin karşı çıkamayacağı saçma düşüncelere yaslanacaksın ki, dünya okuyacak yazdıklarını işte, ağzını açınca göğsüme rehberlik dalgası çarpıyor, haklısın Muinar, yararlanmayı bilmiyorum senden... Kaç yıl diyorsan koşacağım hizmetine ama Azize'ye düşkünlüğün beni korkutuyor... Alet olurum gizli arzularına, sürüklenir ters dönerim, mührüm *Kimnus*..."

"Yatağın mezar olsun benden öyle şüpheleniyorsan, Balamennu ölene kadar kaldım manastırda, attan düşüp kafasını kayaya çarptı, oracıkta ölüverdi, Azize'nin yardımcısıydı, onun içinde uyanmıştım, öldüğü gün ayrıldım manastırdan."

"Katiller tutulur gidemez derler, sen çekilip uçuveriyorsun aynı anda, cenazesine kaldığın kadın oldu mu hiç, merak ediyorum."

"Lafi alıp nereye savurdun, seninkine kalacağım, oturacağım mezarının üstünde üç gün... Söylemezsem içim rahat etmez şimdi, Aslı Başka Yerde diyorduk ya, bu düşünce tümüyle benden çıkmış sayılmaz, Faliha'dan esinlendim, bil onu da... O yönünü anlatmadım, nasıl bencildi,

dünyada ondan başka kimse yaşamıyor derdin görseydin, çukura düşene kadar yaz kış yüzdü Boğaz'da, elli kulaç, konyağı yuvarlıyor... Dilimi o bozdu benim, sövüp saymayı bilmezdim, küfür kazanında kaynasın, paşa sülalesinin delisi... Saltanat gemileri batmış, avizeleri sönmüş bunların, insanın ayağının altındaki yer kayarsa, beyninde her şeye karşı bir kuşku lekesi oluşur, kimsenin olduğu yeri hak ettiğine inanmazdı, hastalığa varıyor sonu, hakkını yemek istemem, bana ilham veren onun bu kuşkusu oldu... Hani, Konya'ya, Kayseri'ye çağırıyorlardı seni, yanlış mı anımsıyorum, yazarlar buluşmasına gitmeyecek miydin İstanbul'a?.. Yarın çıkıp saksı alalım da, öyle çalış çalışacaksan..."

"Haber gelmedi daha, gelirse söz, götüreceğim seni Belinur'un mezarına... Faliha'ya özlemin yok."

"Âşık ol da taşa ol, onu bile arar oldum senin içinde, mumu tütsüyü yakardı, kafayı bozdu o mozaik yüzle, doyamadı ki doysun, bütün müze görevlileri tanır onu, afişi, kartpostalı, ömrü uzarmış sevdaya düşenin, bunalttı beni, ölmedi ki ölsün..."

"Araba kullanmaya korkar oldum, yolda başıma bir iş getirmeyeceksen gideriz yarın, akşamüzeri...Trafiğe girmek tehlikeli seninle biliyorsun, sabahtan başlayıp, 'Ne zaman, ne zaman?' diye sormayacaksın bana, kırmızı ışıkta öyle sür! Geç! Filan diye bağırmak yok."

"Ne zaman dersen o zaman gideriz, senin o saksıcıyı görmen lazım, tek başına katamaran yapıyor adam, triomaran, arkada top sahası büyüklüğünde bir atölyesi var, dışarıdan anlaşılmıyor, çatısı filan göçmüş içeri, saksıları, çömlekleri atmış yol kenarına, isteyen alıp götürüyor, tek başına yapıyor adam katamaranı..."

"Yarın yolda anlatırsın hepsini, yoruldum, gözlerim kapanıyor, Faliha, Belinur..."

Sessizlik, ohhh!.. Porphyrios'u gör rüyanda Muinar.

Üstüme örttüm karanlığı, alnım yıldızlandı, ışıyarak bir rüyanın içine daldım...

"Kalk uyan, çek yastığı sırtına, otur yatağın içine, rüyamda hem eski general gördüm, hem yeni general, bir gazinoda gül satıyormuşum, general assolisti dinlemeye geliyormuş, gül göndermek istiyormuş ona, çekip beni yanına götürüyorlar, kovamdaki güllerin hepsini alıyor, parasını ödesin diye bekliyorum generalin başında, gözünü şarkıcıdan, elini alkıştan alamıyor, dikiliyorum öyle boynumu bükmüş, şarkıcı sahneden inip generalin yanına geliyor, gülüşüp şakalaşıyorlar, general için bir şarkı attırıyor, darbuka, saz coşuyor, yıkılıyor gazino, seksen, doksan, para mahzunu olup çekilmişim kenara ben, kadın bir bukle söylemesi için mikrofonu generale uzatıyor, generalin korumaları ayağa fırlayıp susturuyor gazino müşterisini, masalara rüya sessizliği çöküyor, general mikrofona ne şarkısı bağırıyor dersin Elime, sus, ömrümde ilk defa böyle rüya görüyorum, 'Kız ben çok oğlan astım, yaşlarını büyütüp astım... Balıketi olmuşsun, yaparsam ben yaparım senin resmini, tuvalime, fırçama gel bir gece,' derken darbuka, saz, eller yukarı, takım elbiseli çevik adamlar basıyor gazinoyu, sesi gidip geliyor generalin, kalp krizi geçirecek, yakın sarı spotları!.. Öyle bir sarsıntıya tutuluyor, havaala-

nına götürüp sigara odasında kapatacaklarmış bunu, yargılanması bitene kadar, Ankara havaalanı mahkemeye dönüştürülmüş, orayı da görüyorum rüyamda, bir gazinodayım, bir havaalanında, gökyüzü paraşütten görünmüyor, göğün katlarından astığı gençler inip süzülüyor paraşütle, anaları halay çekiyor aşağıda, bayram ateşi yakmışlar pistin orta yerine, alevler yükseliyor, sevinç, coşku, elinden mikrofonu alıp koluna giriyorlar generalin, ben arkalarından koşuyorum iteliyorlar, güllerimin parasının derdine düşmüşüm, patroniçem zalimmiş, yakarmış beni... Rüyamda sahne değişti Elime, yepyeni bir generalin karşısındayım bu defa, sırtında ağır bir torba varmış gibi yüzü yukarı dönmüş, sanki torbanın ağırlığını yüksek ifadeyle dengelemek istiyormuş gibi, sert basın toplantısı yapıyormuş, gazeteciymişim ben de, soracak bir sorum varmış generale, ön sırada oturuyorum, kaldırıyorum elimi, suratıma bir kadeh fırlatıyor kadının biri, kırmızı şarap varmış içinde, alnımdan yaralanıyorum, karışıyor ortalık, 'Defolun, bana bırakın generalimi!.. Kocamla baş başa kalamayacak mıyım, bir kadeh tokuşturamıyoruz sizin yüzünüzden!' Atladılar üstüme, ambulansta buldum kendimi, silah altına yatırılmışım, Elime, iyi ki general karısı değilsin, bu gazetecilerin işi de zor, bittim uykumda..."

"Ben de bir rüya gördüm Muinar, bu rüyanın aynısıydı, saksı almaya gideceğimize, ormana gidelim, yılan sokup öldürsün beni, usandım adından artık, sana Hadima diyeceğim bundan sonra."

"Canım bir gecenin rüyası hem seni görmüş, hem beni görmüş, ayırmayıp bir tutmuş ikimizi, yat uyu uykunu, ne olmuş da kızıyorsun..."

"Oturacağım yatağın içinde, uyumayacağım sabaha kadar, sen o ormanda ağu çiçeği söken kız mıydın, uyanışıyla onu şaşırtıp ölüme gönderen kocakarı mıydın, düşünüp bulacağım cevabını."

"Gecemiz gündüzümüz bir olmuş, yaşatmayacaksın beni içinde, korkun geçiyor, hırsın coşuyor, ölümü aranıyorsun sen, çıkacak bir köşede karşına, suçu üstüme yıkacaksın... Neye yol açacağını bilmeden Hadima deme bana, anısı canlanırsa kaçacak delik ararsın, bu benim Sümbüle'yle aramdaki adımdı... O senin gibi kafasında düşünce çalıları büyüterek yaşamadı hayatını, vurup öldürerek, erkek boğazlatıp boğazlayarak, uyandım içinde, İspanya'da yakayı ele vermiş, Granada hapishanesinde yatıyor, Endülüslü bacılarıyla, altın tabancası vardı, Harami Sümbüle... Elmas kakmalı kılıcı, bıçakları... Kuşu gözünden vururdu."

"Hikâye bataklığından çıkıp gerçek denizine ulaştığımda çocuktum ben Hadima..."

"Dalgalara dikkat et de, gerçek denizi yutmasın seni... Sümbüle Adana'da gömülü, emrinde kaç adam vardı biliyor musun? Kendi otelinde kumardan kalktı bir gece, iri yapılıydı, geniş omuzlu, taşkın memeli, uykusu ağırdı biraz, geç vakit, çelik sütyen takardı... Rüya arasında kalkıp camı açtı, onuncu kat penceresinden aşağı... Uçup asfalta çakıldı, dengeleyemedi kendini... Tabancasını aranır da düşer diye bağırmaya korktum ben, vakti gelmiş denir ya, sıyrılıp çıktım içinden, kısmet olup da bir daha yolum düşmedi oralara, neyse... Sümbüle'nin bir dudağı yerde bir dudağı gökte kar yüzlü bir analığı vardı... Masmaviydi gözleri, baktı mıydı şakağının iki yanından gözleri göğe akıp karışacak sanırdın. Yüzü taştı taşacak, öyle güler dururdu, tatlı dilli, toparlacık, adı Nurbiye'ydi. Yeni saçtan

kaldırılmış sıcak yufka yerdi boyuna, iki kolu bileğinden omzuna altın kaplı, altın kollu analıklardan, üç gelini vardı bunun, çıplak şeytanlar aşağı, çıplak şeytanlar yukarı, üçü de üç oğlunun koynunda, düşmandı gelinlerine, sanki kendi şalvarını sıyırıp indirmemiş hiç, soyunmayıp giyinik mi yatsınlar, namaza durmuş kerhane patroniçesi, bırak yönetsinler pavyonları, canı gidiyor, 'Hazıra kondular, eziyet çekmedi orospular...' Küçük gelini bir adamı vurup içeri düştü, bayram etti, onun ağzıyla sana bir şey anlatayım da dinle bak, havasını kapar, faydalanırsın belki...

"Kadın yataktan iki düşünceyle kalkar, gün boyu düşüncesi çatallanır, bin bir vesveseye kapılırmış, döşünü açıp gönlünü salarmış ortalığa, ne hissedecekse hissetsin, yazık değil mi... Aklının ipini de bol bırakırmış ki, düşüneceği yere kadar varsın gitsin, mahpus değil ya, ikindiye doğru derlenip toparlanır, düşüncelerini elekten geçirir, duygularını süzermiş bir güzel, ince ince sütünü sağmış kaynanaların huzuruyla döner yatarmış yatağına, tek bir duygu, tek bir düşünceyle kapatırmış gözlerini... O da onun sabit fikri, uyuyana ellenmez...."

"Bu havada bir öykü yazmamı istiyorsan, yazarım Muinar, zorlanacağımı hiç sanmıyorum, Nurbiye'nin üslûbu yabancı değil bana, çelik sütyen, altın kol, beğenirsin beğenmezsin, elimden ne çıkarsa artık, bitirene kadar konuşmayacağına söz verirsen, kafamda kurmaya başlarım yarın... Kabul ediyorsan ona göre uyuyacağım, anlaştık mı?"

"Nurbiye'nin ağzıyla yazacaksın baştan sona."

"Ağzıyla demedim, o havada olacak..."

"Susarım, ne konuşuyoruz ki zaten, yaz bitir canım, 'Aslı Başka Yerde Öyküsü' olsun bari... Piramit, üçgen çiz kâğıdına... Arkadaşın gelmeyecek mi yarın, unuttun... Saksı almaya gidecektik hani."

"Sonra bir gün gideriz, söz verdin, konuşma artık."

"Lafımı dinlemiyorsun ki, kadın iş açacak başına diyorum, duymuyorsun beni, eski arkadaşlar, altüst eder insanı, sızlayacak yüreğin Elime... İçin karışırsa yardıma çağırma beni, yokum..."

"Bir gün kalıp gidecek, karışmaz merak etme."

Günlerden sonra ilk kez, sessizliğe uyandım... Sabah, kuş sesleriyle araladım gözlerimi.

*

"Anlattığı hiçbir şeyi anımsamıyorum, yaşadıklarımı tümüyle de unutmuş olamam ya, duyuyor musun beni, susarsın sonra yine, anladım sözünde duracağını, yardım et, Muinar."

"Geçmişle başı belada arkadaşının, sakin ol, ilk defa boşluğa düşüyorsun sanki, uyduruyor hepsini."

"Titriyor baksana, telefondaki neşesi gitmiş..."

"Söyledim sana çağırma diye, uçuyordu kahkahası, neşe değildi o..."

"Söz verdim, öykü dosyası kucağında bekliyor, istemiyorum şimdi, geceye kadar idare edebilirsem, uyusun, öyle okuyacağım... Olmayan şeyler görüp söylüyor."

"Al kucağından dosyayı okuyormuş gibi yap, bırak oyalasın o da kendini, ayaktasın bu gece, ümitlenme hiç, uyumayacak, derdi öykü filan değil onun."

"Bakmıyor gibi sanki, gözleri dinmiş, sesi de öyle..."

"Görürsün dinmiş mi, dinmemiş mi, gece olsun, bakışlarını yakalayabiliyor musun."

Adını bilmediğim bir renk var, bir duygunun rengi bu. Uzun yıllardan sonra, unuttuğum insanların yüzüne yeniden baktığım o ilk anda açığa çıkıyor. Göz büyüklüğünde havada titreşiyor öyle, dağılıp yayılmadan kayarak yer değiştiriyor; acı çeker gibi koyulaşıp soluyor, olmakta olan bir şeyin işaretiymişçesine...

Eski zamanla yeni zamanın karşılaşmasının, geçmişin ışığıyla bugünün ışığının ansızın birbirinin içine akışının rengi bu... Zamanla ışığın şaşkınlığından yansıyabilir böyle bir duygu ancak.

"Neyin rengiyse rengi, açma ağzını, içinde tut, gördüğü şeyler kendini aşmış durumda arkadaşının, mesafeli dur azıcık, iyisi mi kapanmayın eve siz, kalk, sahile inelim, nasıl olsa çalışamayacaksın bugün, deniz havası iyi gelir ona, kum çakıl üstünde otursun biraz."

"Birlikte okula gidermişiz, hatırlamıyorum hiç."

— Sabah alırdım kapıdan seni, parktan geçerdik, bekçi kulübesinin önünde bir adam gezinirdi, korkardık ondan, kuş taklidi yapardı, paltosunun iki kanadını açıp ötmeye başlardı biz yaklaşınca... Neden kimseye söylemiyorduk, dövdürseydik onu, niye gizliyorduk evdekilerden... Hapse attırsaydık...

— Çay demlemiştim, ama istersen, dışarıda bir yerlerde de içebiliriz, sahil yakın buraya, öykülerini de yanımıza alırız, okurum sen güneşlenirken...

Ağır ağır yürüttüm arkadaşımı, iki eliyle havayı yokladığını fark edip koluna girdim.

— Kırtasiyeci de pis adamdı, öldü o sonradan, camdan düştü, karısı çok güzeldi, niye söylemiyorduk ona, bıçaklardı... Kızı çirkindi ama...

"Sayıp dökecek çarşı esnafını bu, bırak anlatsın, tecavüze filan mı uğramış, hatırlamadığını belli etme..."

"Saçmala, ne tecavüzü Muinar, yardım istedim diye..."

"Arkadaşınla ilgilen hadi, kendine dön."

— Sen o adamın karısına mı güzel diyorsun, şişman eskisi bir şeydi, buruş buruş...

Sandalyelerimizi güneşin altına, kumların üstüne çekip oturduk, karaya doğru uçan martılar geçti üstümüzden, göğsüme çarpan bir üzüntü dalgasıyla susup sessizleştim, adını bilmediğim o renk denizin boşluğunda uç verdi.

— Akbaba bunlar... Plastik kuşlar... Yağlı kuşlar.

— Yakından gördüğümde ben de yadırgıyorum martıları, fiberglastan yapılmış gibiler, evet, haklısın, yüksekte olduklarında sorun yok, uçuşları inandırıcı geliyor...

— Sinir oluyorum seslerine, garç, garç... Sıkıldım güneşten, al sen öykülerimi oku, suyun üstünde ne yazıyor, kötü kadın mıymışım ben?

— Hayır, hayır... Deniz dalgalandı, tekne geçiyor... 'Ters Yıldızlar' bu öykünün adı, güzelmiş, hoşuma gitti, bu da güzel, 'Boyundaki İz...'

— Dalgalanmadı, yalan söyleme, köpekbalıkları geldi, yavru mu bunlar, ne çok köpekbalığı var burada, pembe pembe...

— Ben de sıkıldım güneşten, eve gidelim, kalkalım hadi...

— Batsın güneş öyle, sinirlerim yatışsın.

"Yolu uzat Elime, yürüt biraz yorulsun, bahçelerden geçir onu, otların arasında gezinin azıcık."

Bahçelere doğru yürümeye başladık, dönüp dönüp korkuyla arkasına bakıyordu arkadaşım.

— Geleceklerini düşünüyorsan, peşimize düşmez köpekbalıkları...

"Susma sen, devam et konuşmaya, hoş bir şeyler anlat."
"Senden beter sayıklıyor, ne anlatacağım Muinar..."
— Merak etme, sudan çıkamaz balıklar... Biliyor musun, çiçek açmayan otların yüzü yokmuş gibi geliyor bana, çiçeği solmuş otlar gözüme yüzünü yitirmiş gibi görünüyor, ben kendimize de bu duyguyla bakıyorum hep, insanın çiçeği de yüzü... Bedenimizin üst ucunda açmış olan çiçek...
Yarı gövdesiyle önüme uzanıp gözlerimin içine baktı.
— Kökümüz neresi peki, göbeğimiz mi?
— Doğru, evet, göbeğimiz tabii, kökümüz kopmuş...

"Kırda bayırda gezinirken insanda otun, kuşun merakı uyanır benim bildiğim, bırak düşüncelerinden söz etmeyi, bugüne mi sakladın, ilk defa duyuyorum ağzından, kafası karışmış karışacağı kadar zaten... Kökümüz, çiçeğimiz... Havadan sudan konuş, mahallenizde yaşınızda oğlanlar filan yok muydu sizin..."

— Almanya'dan gelen çocuklar vardı ya hani, onlardan hangisi sana âşık olmuştu, adı Baha olan mı, Reha olan mı? Duvarın üstünde bira içiyorlardı ayakta, hatırlıyor

musun, düşmüştü bir tanesi, alnına dikiş atılmıştı, mahallenin çocukları parkta yakalayıp dövmüştü bunları, kızlara sarkıntılık ediyorlar diye... Onların da hepsi sana âşıktı zaten...

— Off, kulağımda o ıslıklar... Islıklar... Alkışlıyorlardı beni.

Evde, yemek sonrasında öykülerini okumaya devam ettim, bu onunla konuşmaktan daha rahatlatıcıydı.

— Bir öykü kaldı sadece, Abi ile Kız Kardeş, sonra söyleyeceğim aklımdan geçenleri... Ama sabah konuşuruz üstünde, yatıp uyuyalım şimdi, dünden de uykusuzum...

— Çok eski, kısa zaten, ver onu bana... Okuma.

Elimden çekip aldı öyküyü.

— İçeriden yeni çıktığımda yazmıştım.

— Aah, evet, duymuştum bunu... Sabahları erken uyanıyorum, biraz daha oturalım öyleyse.

— Ağzım temiz olsun konuşacaksak... Dişlerimi fırçalayıp geleceğim ben...

Bir kahkaha atıp merdivene yöneldi, üst kata banyoya çıktı.

— Fırçala öyle konuşalım, peki...

"Kalk sen de fırçala dişlerini, arkadaşında konuşma titizliği var, ayıp etme ona, geldiğinden beri ilk defa kahkaha attı, oturma yerinde öyle, firla hadi..."

Sonra işte, arkadaşımın, çığlıkla hıçkırık arası çaresiz bir bağırışla yukarıdan bana seslendiğini duydum.

— Kendimi öldürmek istedim, kendimden nefret ediyorum çünkü!

"Bir başına götüremezsin bu işi artık, ne söylüyorsam tekrarla aynısını."

— *Sanırım öyle...* Sanırım öyle... ***her insan bir parça kendinden nefret eder...*** her insan bir parça kendinden nefret eder.

Muinar'ı dinleyip gülümsedim, neşeli görünmeye çalışacaktım.

— *Daha çok da...* Daha çok da sever tabii... Beğenir yani... Annem, insan kendini beğenmese çatlar ölür derdi, ben kendime gülüp geçiyorum artık bilsen...

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım sonra.

— Yaşlandıkça fikirsizin neşesi artarmış, bu da babamın lafı.

Güldürmeye çalışıyordum onu.

"Kayboldu arkadaşın, bulup geri getireceksin hadi bakalım, uğraş işin yoksa... Kendini gülmeye kaptırırsa farkında olmadan döner gelir bakarsın, başka bir çaresi varsa da bilmiyorum, aklını yitireni güldüreceksin..."

İlgisiz şeyler anlatmaya başladım, bir kahkaha atarsa, bana doğru savrulur, yakalar tutarım onu diye...

— Biliyorum bu çok ciddi bir durum, içim bulanıyor, gülme... Gülme dedim sana!

Hıçkırmaya başladı birden.

— Gülme, hayır... Biliyorum, bu çok ciddi bir durum...

"Bırak ağlasın biraz, telaşlanma, susup bekle..."

"Ağlaya ağlaya uyusa bari Muinar, yoruldum..."

"Televizyonun düğmesine bas, evin içinde ses olsun... Çökecek bu hükümet, muhalefete gerek yok, merdivenleri cinle çıkarsan, giydirirler seni böyle, duayı mı eksik etti ne yaptıysa? Savaş ortamında moda provokatörlerinin eline düştüler... Mankenlerle sutopu maçı yapacaklarmış, top nerenize saplansın bilmem ki... Yık kaşını, konuş doğru lafını, mafya dervişi kılığına bürünmek sana ne lazım..."

Yüzünü ellerinin içine almıştı, birden çekti ellerini.

— Kalk ayağa, söz ver, kimseye söylemeyeceksin bunu.

— Komiksin, kime söyleyeceğim...

Hep aynı ses tonuyla konuşmaya dikkat ediyordum, aynı yüz ifadesiyle.

— Aptal mı sanıyorsun beni, iyi olmadığımın farkındaydım, sesler duyuyordum... Buraya seni bulmak için geldim.

— Ben de duyuyorum sesler... Doğaldır, yaşlanıyoruz artık... Çatışmamak en iyisi, kulağımız o sesleri büyüttükçe büyütecek...

— Birkaç gün önce iyiydim aslında, ne güzeldi, kocamla dağa çıktık, gözlerim karardı, gece oldu sandım, kulağıma sesler geldi, taş sesleri... Tepeden kayaların üstüne taş atılıyormuş gibi sesler duydum, sonra evde tekrarlandı, bütün gece kulağım çınladı, lambalar yanıyormuş, elektrikler kesildi sandım, kapkaranlık oldu ev... Işıklar gidince kalemlerimi kemirip kitaplarımı yırtmış biri.

O gece rüyasına girmişim, yüz yaşındaymışım, ikimizden başka kimse kalmamış dünyada, onu yanıma çağırmışım...

— Aklında tut söyleyeceğin şeyi, bir dakika, tuvalete gidip geleceğim.

"Yüz yaşındaymışım, bak sen... Bu rüya şeytanlığını sen mi yaptın Muinar? Böyle oyunlarla beni terbiye edeceğini sanıyorsun... *Sonra bir çay içelim mi?* Sonra bir çay içelim mi?"

Durumu hoş değildi işte, eliyle gitme diye işaret etti, firlayıp ara kata çıktım bir solukta.

"Kalk çabuk, söylenmeyi bırak, hissettirme ona, şüphelenmesin senden, kesici aletleri kaldır ortadan, topla hepsini, yok et... Şu kanalı çevir önce, halka mı sesleniyor, basına mı, iktidar yumrusu olup kapanacak gözleri, önünü gördüğünden şüpheliyim, suratı şiş şiş olup kabardı, ekrana sığmayacak halde, dayak yiyen burjuva kadınları kara gözlük takar böyle, günahı başına Elime, gizli gizli içiyor diye kuşkulanıyorum ben bundan, alkolden gözlerinin altı torbalandı, saklamaya uğraşıyor milletten..."

Bıçak, çatal görünürde ne varsa toplayıp banyoya koştum, diş fırçasını yere firlatmıştı, aceleyle alıp çamaşır makinesinin üstüne attım, son anda bana okutmaktan vazgeçtiği öyküyü buruşturup yere bırakmıştı, havluyla kapadım diş fırçasının üstünü.

"Çırpınıp uçacak dışarı, açık pencereden içeri bir kelebek girdi farz et, dediğimi yap, güldürmeye çalış onu, korkma."

— Çay koyup geleceğim... Acıktım biraz, sen acıkmadın mı?

— Bedenim taş gibi, gel çabuk...

— Bir anlık göz yanılması, büyüttün ama... Hepimize oluyor böyle şeyler... Kesin göz yanılması, diş fırçasıydı, biliyorsun bunu, birden başını kaldırınca... Bir kez ben de çocukken kendimi çok yaşlanmış görmüştüm aynada.

Dişlerini fırçalarken gözü aynaya takılmış, elinde bıçak olduğunu görmüştü.

— Bıçaktı, hayır... Bıçak!..

Bağırarak koltuğa çöktü, düşmancaydı bakışı.

— Felç oldum, adım atamıyorum... Öldürmek üzereydim kendimi, göğsüme saplayacaktım... Benim gidip o aynaya bakmam lazım, bakarsam kurtulurum, biliyorum... Çıkamam ama, adım atamıyorum...

Korku vardı gözlerinde, yanakları kızarmıştı, titriyordu. Çöktüğü yerde çocuk gibi tepinmeye başladı birden, sonra dönüp yüzüstü koltuğa kapaklandı. Gidip kollarımla sardım onu, çırpındı, omzuyla sertçe itti beni, inledi...

— Git... Git...

Doğrulup ayağa kalktı, dimdik... Kaskatı... Kocaman açılmış gözleriyle... Bakışları dondu yüzümde.

— Dokunma sakın bana!

— *Sen de ama hep böyle hırçınsındır*... Sen de ama hep böyle hırçınsındır... *Zeki olduğun için*... Zeki olduğun için, *çok zekisin*... çok zekisin, zeki insanlar hırçın olur...

Bakalım, hoşuna gidecek şeyler söylersem, işe yarardı belki, sesimle arkadaşımın ruhunun yüzeyini yokluyordum, yeni bir şey deniyordu Muinar.

"Bulup dokunabilirsen, kurtarırsın arkadaşını, acısını nereye gömmüş..."

Aynı anda hem onunla, hem Muinar'la konuşuyor olmam saçmaydı, durumu fark ettiğimde ürperdim.

— Biliyor musun, çok fenayım, âşık olduğum adamı üzdüm...

"Bitti tamam, konuştur, toparlar kendini, doğuştan deli değil bu... Aşkı batsın bu kadınların, bir tanesinin de dünya üzüntüsünden kafayı bozduğunu görsem, ha ne olur..."

— *Âşıksın ha?* Âşıksın ha? Söylesene şunu, çok güzel... Âşık olabildiğin için şanslı saymalısın kendini... *Seni bak...* Kıskandım seni bak.

— Çok seviyorum onu, hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum, özlemeye dayanamıyorum, ölebileceğimi hissettim ilk defa, ölebilirim.

— Böyle âşık olmuşken ölünür mü canım, keyfini çıkarmaya bak.

Ortalık ışımaya başladı.

— Gel balkonda oturalım biraz... Bu saatlerde deniz o kadar güzel görünür ki... Hava nefis...

— Kim taş atıyor?

— Kimse...

Birilerinin ona taş attığını sanıyordu hep, çocukluğundan bir anı mıydı kimbilir...

"Ne anısı olacakmış, suçlanmış kendi kendine, ihanetin taşı yağıyor başına, kocasından korkmuş..."

"Susar mısın Muinar, lütfen."

— Yat çabuk, yat!.. Eğ başını, denizaltı çıktı, yat...

— Kaçalım içeri, gel hadi... Yatağa saklanalım.

— Şu çıplak çocuk taş atıyor, demedim mi sana bak, gidip yakala onu.

— Uykum var, yatmaya gidelim gel, uğraşamam onunla şimdi.

— Yalnız yatmam tamam mı, ikimiz... Kimin çocuğu bu?

— İkimiz tamam, aynı yatakta... Yalnız bırakmayacağım seni, bizim bahçıvanın çocuğu herhalde, gider o... Yatalım biz.

"Kadının kadına eziyeti, tövbe sizin aşkınıza... Yatıp uyumuş gibi yap... Az öteye çekilip yorganı aranıza sıkıştır, belli olmaz ne yapacağı aşktan delirmişlerin, çekindiğini hissettirme, başınızı beklerim ben, boğmaya filan kalkar seni, gözüm kapanmasın, dua et de..."

— Benim bir yerde çocuğum var mı?

— Bir şey mi sordun, dalmışım...

— Benim çocuğum o...

— Çocuğun mu var senin? Söylemedin... Sahi mi? Ne zaman doğurdun peki?

— Doğurmadım ki, istemedi, korktu... Kocamdan korktu, aptal...

— Boş ver, erkekler korkar çocuktan... İyi ki istememiş... Ne yapacaksın bu yaştan sonra çocuğu, evliyken başka bir adamdan... Zor olur bakman, hadi uyu... İyi uykular... Tatlı rüyalar... Yoruldum ben, sen de yoruldun, uyu artık.

Uyandığımda kalkmıştı, çay demlemişti, gülerek karşıladı beni, toparlanmış görünüyordu.

— Sahile inip balık yiyelim, gideyim ondan sonra ben.

— Kalabilirsin benimle, bir gün daha kalıp dinlen istersen...

— Kalamam, hakkım yok... Ama bilerek geldim, böyle bir şeyin patlak vereceğini biliyordum. Hissetmedin mi, halimde bir tuhaflık olduğunu, anlamadın mı?

— Sen hep tuhaftın zaten, o zamanlar da öyleydin, hissettim tabii, titrek yürüyordun, boşluğa basar gibi, kollarını iki yana açıp... Geçmiş günleri anımsayıp heyecanlandığını düşündüm.

— İpe tutunuyorum, düşüyorum yoksa...

— Sonra köpekbalıkları geldi kıyıya, deniz dalgalandı hani...

— Telefonunu aylar önce bulmuştum, dün değil, önceki gün geldim buraya, bir pansiyonda kaldım, oradan aradım seni, rüyama giriyorsun sürekli, gençliğimizdeki yüzünle görüyorum seni önce, saçların simsiyah, kıvır kıvır... Sonra birden düzleşip uzuyor saçların, topuklarına iniyor, ağarıyor...

— Yıllardır saçlarım kısa böyle, ağardılar zaten... Şu aralar yalnız kalmasan iyi olur, kocandan gizleme durumunu.

— Dinlemez o beni, kendi dünyasında...

— Üşümezsin değil mi? Güle güle, bulutlanmış hava...

— Göğün bütün yatakları, yastıkları yırtılmış sanki, bir pankart görüyor musun orada? Hoşçakal... Üşümem, soğuk değil hava.

— Bulutlar var sadece... Görmüyorum, hayır...

— Yoksa iyi... Kime soruyorsam yok diyor, hep orada ama, görüyorum, sen de öyle söylüyorsun...

Öyküleri hakkında ne düşündüğümü merak etmedi bile.

"Gündüz çıksın yola, geceye kalmasın, söyle arkadaşına."

Buruşturup yere bıraktığı öyküyü çamaşır sepetinin içine atmıştım, iç içe iki dosya kâğıdı...

"Düzle hadi, merak ettim, otur şuraya, neymiş hırçınlığı, niye okutmak istemedi..."

Kâğıtları düzleyip sabaha dek başını beklediğim koltuğa çöktüm, hiç fena değildi doğrusu...

"Git uyu şimdi, ne yaşadığını sonra düşünürsün... İyi dayandın yine, söz dinlemezsen olacağı budur."

"Başım dönüyor, ayakta duracak halim kalmadı, ne hissedeceğimi bilemiyorum, güzel oynadın ikimizle de...Yaşadığım şeylere güven duyamazsam, bana ne olacağını biliyorsun değil mi, Muinar, delirtip öyle mi öldüreceksin beni."

"Git uzan yatağına, uyanınca dinlersin kendini, yaşının kıymetini bil diye gençliğine götürdüm seni, daha ne istiyorsun, yarın olsun bak, hiç aklına geliyor mu arkadaşın..."

"Susacaksın, anlaşmamız öyleydi..."

"Yapacak iş mi yok bana, uyu sen, alır başımı giderim."

Sendeleyerek yukarı çıkıp yatağıma uzandım. "İçinden tekrarla söylediklerimi," dedi, "sabah kalkar çalışırsın öyküne, söz verdim sana, konuşmayacağım... *Bütün sözleriyle bu gece geçmişe gömülmüş olacak*... Bütün sözleriyle bu gece geçmişe gömülmüş olacak, *diş fırçasıyla, bıçağıyla*... diş fırçasıyla, bıçağıyla... *Soldu bile şimdiden*... Soldu bile

şimdiden... *Unuttuğun insanlarla sonra yaşadığın hiçbir şeyin seni sarsma gücü yoktur*... Hiçbir şeyin... Sarsma gücü yoktur..."

Geceydi uyandığımda, gözlerimi aralayıp karanlıkta kendimi dinledim bir süre, Muinar ses verecek mi içimden? Hayır, gitmiş... Nurbiye'nin havasıyla yazacağım öyküyü düşünmeye başladım, dalıp uyumuşum yeniden, rüya görüyordum, yüzüme güneş vurdu, bir cümle kuruldu kendiliğinden, "Hep öyle hissedilmiş şeyler vardır, zamanla incelir o duygu, bir tel iplik olur."

O HOŞ DUYGUNUN DOĞDUĞU YER

Gençliklerinden beri böyleydi bu, aralarında anlaşmışlar kadından saymıyorlardı onu, kafalarında ayırıp başka yere koymuşlar... O saçını nerede boyatmış, sütyeni ne marka, göz kremi, boyun kremi, canım, o da krem kullanıyordu, aaaa... Neresine kullanıyormuş, şaşırmış mı kendini, ona söz düşmüyordu, ne söylüyormuş öyle, o ağzını açınca başlarını çeviriyorlardı, hepsi birden...

Arkadaşlarından yakınıyordu kadın işte, üzüntüsünü bir tüle sarıp içine atmış, tül sıyrılıp açılmış...

Yarı gövdesiyle bükülmüş, saf bir çabayla günü ger-

çek kılmaya çalışıyordu adam; sağ elindeki iri, beyaz çakıl taşını yumuşak bir bırakışla sol eline geçirdi, sağ eline yeniden... O da aynı şeyi yaşıyordu, bu kadar benzemesi tuhaftı, otuz yıllık arkadaşlarıyla bir masada oturup içiyor, sarhoşluğu bile sarhoşluktan sayılmıyordu, dert etmeyi bırakmıştı artık. Sesinin duygusu farklıydı, ton meselesi... On yaşından beri içiyordu, hepsinden daha iyi bilirdi sarhoş olmayı, yaptıkları hoş değildi hiç, bırakmıyorlardı da masadan kalkıp gitsin, biri uzanıp başını elliyor, öteki elini omzuna atıyor, yüceltme mi, aşağılama mı, çocuk severmiş gibi...

Gözucuyla adama bakıp soluklandı kadın, parmaklarının arasında soluk alıp veriyordu taş, bir işlevi olduğunu sezdirmek istercesine ansızın ışıyordu... Bir söz olmalıydı taşla arasında.

Bebekleri gibiydiler canım, kadına da aynı şeyi yapıyorlardı, biri gelip sımsıkı sarılıyor, öteki çekip göğsüne bastırıyor.

"Acıyorlar, anlamıyor musun, teselli ediyorlar bizi."

Geçenlerde toplanıp çaya gelmişlerdi ona, söz erkeklerden açılmıştı, ne söylese duymuyorlardı, es geçiliyordu, ağza alınmayacak ayıplıkta olsa bile, en şaşırtıcı şeyleri söylese bile.

Taşı gömleğinin cebine bıraktı adam, aldırmamak en doğrusuydu, yapacak bir şey yok, kaç yıldır beraberdiler, seviyordu da kerataları, kardeşi gibi olmuştu hepsi, birbirlerinin yüzüne baka baka yaşlanmışlar...

Kadının elleri de boş durmuyordu bu arada... Kucağındaki paketten birer birer çekip aldığı kâğıt peçe-

teleri, işlek parmak hareketleriyle ölçülendirip kıvırıyor, sapında bir yaprak olan, yarı açmış gül biçiminde büküp ayağının üstüne yerleştirdiği hasır çantaya bırakıyordu. Çocukluğunda edinmişti bu beceriyi. Renkli kâğıtlardan küçük uçurtmalar, uzun gagalı minik kuşlar, tavşan, deve... Yelkenliler, lale, karanfil... Akla gelebilecek her biçimde büküp kıvırabiliyordu kâğıtları, ama boş... Neye yarardı ki, kâğıtlarla arasında bir söz olmadıktan sonra.

Bir zamanlar farklıydı, parmaklarından düşünceler akardı kâğıtlara.

Adamın da tanıdığı, çarşı içinde taze çiçek dükkânı işleten arkadaşı için yapıyordu bunları. O da aşağılıyordu kadını, bol kahkaha, teşekkür, "Söyledim ya hayatım, saplarını kısa tutuyorsun," diyordu.

"Dükkân komşusu bir kadın var, geçen uğradığımda işlemeli bir sütyen getirdi göstermek için, uzanıp bakacak oldum, 'Sen bunu kullanamazsın,' deyip omzuyla önümü kapattı, bildiğimiz sütyen işte."

Taşı gömleğinin cebinden çıkarıp havada iki parmağının arasında gergin, tuttu bir süre adam, az daha yukarı kaldırıp ışık geçiren bir nesnenin içinden dünyaya bakıyormuşçasına dalgınlaştı...

Buluştuklarında hep aynı yere gidiyorlardı, eski parkın, ihtiyar sofora ağaçlarıyla çevrili kuytu köşesine, ululaşmış atkestanesinin altına. Oturup konuşmaları için bir bahçe verilmiş gibiydi onlara. Ağaçların ruhunun serin bir ürperişle içe aktığı...

Havadan sudan konuşmayı engelleyen o hoş duygunun doğduğu yerdi orası.

Daha önceki gelişlerinde elinden düşürüp ayağıyla

toprağa gömdüğü taşlardan bazılarının üstü açılmış olur, susup sessizleştikleri anlarda kadının gözleri takılırdı onlara, hangisi hangi günün taşı merak edip anlamaya uğraşırdı.

Uzak bir sahilden topluyordu adam bu taşları, yağmur damlaları gibi gökten yağmışçasına aynı gizli ışığı sızdırıyordu hepsi de... Birkaç kez kadını da çağırmıştı, ama insan su kenarında giyinikken çıplak hissederdi kendini, kıyısında dolaşanların üstünü açar, dalgalarıyla soyardı deniz.

Taşları bilerek düşürüyor, bırakıyordu elinden adam, kayıp gitmesini istiyordu...

O hoş duygu, mırıldandıkları bütün sözcüklerin üstünde buğulanarak inceliyor, birbirlerine anlattıkları şeyler söylendikleri anda yalan oluyordu sanki.

Farkındaydı kadın bunun, elleri ikisinden yayılan titreşimlerden ayrı, kopuk hareket ediyor... Tül, bu yüzden sıyrılıp boşalmıştı belki de.

"Böyle yapa yapa olacağımızı olamadık hayatta, yaşayacağımızı yaşayamadık, onlar kendilerinde olmayan şeyleri davranışlarıyla var gösteriyor..."

Sözünü yarım bırakıp dönüp adama baktı birden, taşla güneşi perdelemeye çalışıyordu, yükseklerde birine el ediyormuş gibi geldi bir an, ürperip başını çevirdi.

"Biz, kendimizde olan şeylerin üstünü kapatıp örtüyoruz..."

Taşı sağ dizinin üstüne yerleştirip dikkatlice arkasına yaslandı adam, yemekteydiler geçen ay, içi sıkılmıştı yine, kalkıp dışarı çıkmıştı, dolaşıp geri dönecekti, arkadaşlarından biri arkasından yetişip yeni al-

dığı arabasını göstermişti ona, "Bak ama nasıl?" Ne desin ki, bir nebze kıskançlık yoktu onda, hayırlı olsun, Allah Allah, dönmeyip eve gitmişti. Uzaktan tanıdığı merhabası olan, olmayan birileri, orada burada önünü kesip "Sen çok hakiki adamsın, biz biliyoruz seni," demeye başlamışlardı, arkasmdan ne konuşuyorlarsa artık, ondan böyle bir hava yayılıyordu demek ki...

Kadına da kız kardeşi söylüyordu aynı şeyi, paylarına düşen buydu işte canım, hakikilik havası.

"Yeteneğimi değerlendirip ortaya bir şey çıkaramadım, bende olan ona geçti, sihir uçup gitti elimden, sahiplendi bir güzel, anlatmadım bunu sana..."

Ne hissetmiş, neye bakmışsa onun olmuştu hepsi, küçükken okuldan bir şarkı öğrenip gelir, bir duyuşta ezberleyip kendine mal ederdi kız kardeşi... İsteyip geri alınacak şeyler değil ki... Hâlâ şimdi konuşsun, bütün o düşünceler kadının...

"Evin delisi rolünde, keman bile alınmıştı ona, çocukluğunda müziğe tutkundu, ne istese yapıp etmediğini bırakmaz aldırırdı zaten... Benim yazıya merakım vardı, ilkokula başladığı sene roman bile yazmıştım, duruyor hâlâ..."

Aklına, kalbine ne doğsa akıp gidiyor, kız kardeşinde birikiyordu... O başlayınca bırakmıştı yazmayı.

Toprağa saplanmış bakışlarla dizinden alıp kulağına yasladığı taşı dinlemeye başladı adam, ruhu çekilmişti konuşmadan, binlerce yıl önceye, altın post zamanlarına...

"İlk sikkeler Kral Alyattos döneminde darp edildi, elektrondan..."

Sustukları anlarda, unutulup gitmiş, mutlu sezgiler, düşünceler uyandıracak eski masallar dile gelecekmiş gibi oluyor, o hoş duygu, baş döndürücü kokusuyla havada belirginleşiveriyordu.

"İnsan kendi yaptığı şeylerin değerini, kendi yaptığı bir şeyle belirlemek istemiş, Tanrıların öfkesini üstüne çekmemek için sanırım, benim yaptıklarım, sizin yarattıklarınızdan önemsizdir, demek istemiş onlara, yaptığım önemsiz şeyler için, bir değer ölçüsü oluşturuyorum kendimce, yıldırımlarınızı üstüme göndermeyin, sizinle boy ölçüşmeye kalktığımı sanmayın sakın, yaptığım şeylerin değerini, sizin yarattığınız şeylerle belirlemekten geri duruyorum, âczin göstergesi para, Tanrıların dünyasını yağmaladığını görüp korkmuş insan yaptığından, boyun eğmenin işareti... Tanrıların gücünü kutsayıp geri çekilmenin... Cebine parayı atıp Tanrıların sofrasından kalkmış insan, düşmüş yükseklerden, kendi yaptığı şeylerin sofrasma oturmuş."

Böyle söylendiğini duymamıştı kadın. Darp... Darphane... Darp izi... Öğrendiğine sevinmiş göründü.

Taşı kulağından çekip derin bir bakışla süzdükten sonra dikkatlice sol dizinin üstüne bıraktı adam... Elektronun altın, gümüş ve eser miktarda başka bir maden alaşımı olduğunu mırıldandı, Helence Kehribar anlamına geldiğini...

Kadının elleri parmaklarının arasında bir düşünce çırpımyormuş gibi hareketlendi birden, hissedilmeyecek bir yavaşlıkla yer değiştiren hayat ışığının altında

arkadaşları tarafından bir bakış oyununa getirildiklerini söyleyecekti ki...

Adamın dizinden kayıp düştü taş. Üstlerine bir rüzgâr esti o anda, kadının etekleri uçuştu, örtünmeye çalışırken çıt! diye saç tokası açıldı, düğmeleri de kopup fırlayıverecekmiş... Göğsünden aşağı elbisesi yırtılacakmış gibi kalbi çarptı birden.

Düşürdüğü taşları ayağıyla toprağa gömdükten sonra başka bir sesle konuşmaya başlardı adam... Kimseyi suçlamaya hakkı yoktu, bilmese takışırdı onlarla, gençliğine gidiyordu bu, uçağa binse pilot, gemiye binse kaptan, bu duyguyla yalnızlaşmıştı. Tek tek bütün insanların yapıp becerdiği ne iş varsa, eğitim gerektiren, gerektirmeyen, hepsini beceriyormuş da nasıl yaptığını unutmuş gibi bir zihin kamaşmasıyla boş vermişti her şeye, ta o zamanlar...

Yerde ışıldayan taşa bakarak kucağında kalan son kâğıt peçeteyi aceleyle büküp adama uzattı kadın, tül soluğuna dolanmış gibi iç geçirip sessizleşti sonra.

"Ona bir şeyler anlattığım bir gece, 'O kadar güzel anlatıyorsun ki,' dedi, 'bayıldım...' İçimde bir şey uyandı, o geceden sonra kendi kendime küçük küçük şeyler yazmaya başladım yine... Pazarda tanık olduğum bir olayı yazıyorum, gördüğüm rüyaları... Geldiğinde okutuyorum kardeşime. Gülüyor, 'Çok hoş, çok güzel yazmışsın,' diyor, 'hoş sahiden, devam et...' Unutmuş, eskiden ne güzel öyküler yazdığımı, hatırlamıyor bile...

"Canım sıkıldı, ciddi ciddi konuşmaya karar verdim onunla, telefon ettim, 'Bir şey yazıyorum, ama bu defa hoş bir şeyden fazlası sanırım dedim, bu kez önemli, heyecandan ölüyorum...'

'Ne hakkında peki?' diye sordu.

'Hırsızlık...' Soluklanıp sustu önce, sonra...

'İyi konu, hırsızlık hepimizin özünde vardır, iyi yakalamışsın,' dedi.

'Ben de öyle düşündüm,' dedim, 'çalmak hayvanlarda da var.'

'Bu biçimde düşünmeye başladıysan yazarsın, tamam işte, arkası gelir, devam et... Ben yoruldum yazmaktan...'

"Yorulmuş, beni aptal sanıyor... 'Sıkıcı iş... Mutsuz olacaksın, yazıp gör...' dedi.

'Benim hoşuma gidiyor,' dedim.

'İyi ya, güzel işte, yaz bitir öyleyse,' dedi.

'Kızım küçüklüğünden beri düşkündür ona, her hafta sonu yanına gider, aralarına girmiyorum.

'Bekliyorum, yakında söyleyecek, yazar olmak istiyor,' deyip telefonu kapadı.

"Sen olsan ne anlarsın... Fazlalık etme demeye getiriyor, beş dakika geçmedi, beni aradı."

'Hırsızların bir Tanrısı var, Hermes, şimdi aklıma geldi, işine yarar belki,' dedi.

"Bitireceğim filan yoktu aslında. Hırsızlardan bana ne? Nasıl karşılayacağını merak etmiştim yalnızca, üstüne alınmadı... Ben de açık etmedim. Sormadı bir daha, sanırım düşündü sonradan... "

Acı bir tebessümle aldığı kâğıt gülü derin bir kok-

layışla gömleğinin cebine yerleştirip ellerini kavuşturdu adam, bütün gövdesiyle öne eğildi.

Böyle sürüp gidiyordu ilişkileri, bu da onların arkadaşlığı... Kâğıt bükerim, sözü taşla ölçerim kederimden...

Dönerken yolda başka şeyler konuştular.

Kalemi bıraktığım anda sesimin, ikiye bölüneceğini düşünerek elimi ne kadar yavaş tuttuysam da, bitti sonunda öykü... Muinar bir daha susar mı, susmaz mı... Nurbiye'nin havası fazla da hissedilmesin diyerek; kâğıt hafifliğinde, taş ağırlığında olsun şöyle, boşa çıksın sonunda her şey, uzattım uzatabileceğim kadar...

Günler geçti üstünden, Muinar yok ortalarda, gelip gidip okumuştur cümlelerimi diye düşünüyorum, beğenmemiştir, ne söyleyeceği hazırdır kafasında... Sustu, açmıyor ağzını, aklıma bir fikir geldi, bir öykü daha yazdım.

Her günümüz bir ömür, "Ne Macera!"

Çağırıyorum onu, uzaklarda, duymuyor beni, "Saksı almaya gideceğiz, İstanbul'a götüreceğim seni, Fuu! Fu!.. Bir işaret gönder geleceksen, dönüşte Azize'nin dağına uğrayıp şarap içeriz... Yatağımda oturup odanın karanlığından meşe ağacına bakıyorum geceleri, yaprağı bir ucundan ışıklanır mı, uzatır mı dalını diye.

Üst üste yedi sabah taşocağına yürüdüm, elime bir sopa geçirip Kocadağ'a tırmandım tek başıma... Öleceğim günü söylesin diye kemik topladım, dönerse falıma bakar... Ümidimi kestim artık... Sesim bana geri döndü, gelmeyecek... Bomboş kaldı içim...

"Tel üstünde dans ediyorsan, canım sıkılır bak buna Muinar..."

Dosyalarca kâğıt birikmiş, kayda geçirdiğim ne varsa cümle cümle taramaya başladım hepsini, Hattiban şarkıları, Azize... Balamennu, Mücadele modelleri. *Siz değilsiniz derdimiz, dünya canlı kalsın yeter ki, havası ışığı tütsün, kuş balık olmaya razıyız biz...*

Sarmaşık ruhlar... *"Sanatın as direği müzik, altı milyara boru gibi giriyor!"* Kol atıcı varlıklardan biri söylemiş olmalı bunu, Muinar'ın sözüne benzemiyor pek, altını çizip soru işareti koydum kenarına... *"Bit sürüsü yürüsün başına katil!..."* Bir defter dolusu küfür, beddua... *"Kulağından tutuşasın Elime!"*

Ne çok soru sormuşum ona, ışık hızıyla atlamış sorularımın üstünden, "Kirpik dökeceksin sırrımı çözeceksin diye, saçının uzaması durdu, merak dişi çıkacak ağzında."

"Ben ölürsem dünyadan ayrılmak zor gelmeyecek mi sana Muinar?"

"Yaşa yaşayacağın kadar da, en güzel ayrılışla ayrılırım, gitmenin de keyfi var, düşünme orasını, soğuturum yüreğimi ben, süzülür çıkarım yukarı doğru, serinlerim oralarda azıcık, kimin soluğu çekilse, o yoldan dönmeyi arzular gönlüm, birkaç yıl dünyaya gelesim yok, yoruldum sesinden... İrlanda'dan başlayacaksın, Mezopotamya'nın üstünden geçip ohh!.. Öyle düşeceksin boşluğa..."

"Çoğumuz yaşlanma yolundayız, anladım bunu da, başka ne ortak özelliğimiz var? Anlattığın kadınlar kafama takılıyor, sırasıyla üşüdüler mi yani, hangi şartı yerine getirmişler? Hepsi bir çukuru boylamış sonunda."

"Başıbozukların talihi açık olur, gözleri kapalı, duymadın mı bu lafi Elime, yolları rüzgârlı... Ben kendi koyduğum şartı bilirim, vicdanım rahat, kafese girip erkeğe cıvıldayan kadınların içinde uyanmıyorum, uçuruma çukura yürüyenlerin...

"Azize'nin yaz gecelerinde gövdesine dolanarak ağladığı bir sedir ağacı vardı, yıldırım düştü üstüne, ben içinde uyanmadan önce Balamennu acı çektiriyormuş ona, konuşa konuşa uslandırdım arsızı, kavuştu kolları ikisinin, kalpleri birleşince heykelini yaptırmaya karar verdi Azize, mermer okulunun ustalarına şarkılar söylüyor kızlar, taş avluda aşk şarabı içiyoruz geceleri... Günler sonra yüzü belirdi Azize'nin, dudağı şekillendi mermerde... Tacının kıvrımlarını işleyip inceltmeye başladılar, sihirli taş yerleştireceğiz ilahilerle, içini oyacaklar tacın, törene hazırlanıyoruz, uyandık bir sabah, burnu kırılmış heykelin... Azize'nin üç boyunda mermer kütle, güçlükle taşınmış dağa... Kızların işi mi, Tanrıların mı, dağın mı ağırına gitti? Kaidesinin önünde diz çöküp hıçkırıyor Azize, sessizlik sardı manastırı, mermerin ince bir damarı burnuna tesadüf etmiş, suçla-

nıp kederlendi ustalar, yolculadık onları, gece yıldırım düştü Azize'nin ağacına, başkaldırdı kızlar, söz güç yetmiyor en ufağına, ağacı yananın ruhu duman olup savrulur... Hiçe çıkıyor ömrün, dönüşü yok, soldu Azize."

"Bu yukarıdaki cennetleri, cehennemleri açıp yöneten kim Muinar, kişi başına diyorsun, merak uyandı içimde, melekleri meleğe benzemiyor hiç, kalpleri, gözleri çöpe atıyorlar kaldırıp..."

"Gelişip boylandım Elime, Siyutu'ya âşık oldum, pırıl pırıl saçları dümdüz omzuna inip ışıklanıyor, simsiyah... Bir yanağında gamze, gülüyor, ağaçlar uğulduyor başımda, çarpılıyorum, dallar fırtınada nasıl çarpılırsa öyle bükülüyorum ona doğru, özel Tanrım olduğundan haberim yok, cenneti soruyorsun bana ah, Siyutu'yu saran mutlu boşluk cennet... Cennet Siyutu, o gökte olmasa, göğü ister miyim sanıyorsun... Kalbimin Tanrısı, ey... Gözün hep üstümdeydi, el sürmedin bana hiç... Ne meleklere dönüp baktım, ne merak edip kimdir buraların sahibi diye sordum, yerde gökte Siyutu'yu aradım, Siyutu'yu arıyorum, göremedim yüzünü bir daha, benim cennetim de o, cehennemim de... Siyutu dünyanın yaşında, ben dünyanın yaşında, kavuşamadık birbirimize, aramıza kim perde çektiyse cehennemlerin patronu o, gücü gücümü aşıyor, yüzüne söyleyemiyorum, hepimiz ona âşık olalım istiyor, ölmeni bekliyorsam, Siyutu'yu görürüm diye, ipi koparacağım yoksa gökten, Semerkant'ı niye sayıklıyorum ki... Ormanlarda dans ede ede belimi incelttim, incelttim ah, dansım ona benim..."

"Bırakıp gittin beni, ciğerine köz otursun Muinar..."

Bir film öyküsü yazmak vardı aklımda, ucundan kıyısından notlar almaya başladım, zaman geçmek bilmiyor... Yaz ortasında yağmur bastırdı bir sabah, kuşluk vaktine doğru, dışarıda fırtına kıyamet kopuyor; ışığını, karanlığını soluyorum havanın, güneş açıp kapıyor, kalemim şaştı birden.

"Arap topraklarındayım... Savaş yerden göğe sıçradı, bir şey yapamıyoruz...

"Kimin Doğusu Ortadoğudayım!.. Biz ruhlar, dağlarıyla söylüyoruz ülkelerin adlarını, ırmakları, rüzgârlarıyla, Ortadoğu dememek için... Satılmış kralların çölündeyim, üzgün Arapların çadırında, geceler soğuk... Senin üşüdüğün gibi üşüyor kadınlar burada, güneş insin kalplerine, dua et."

Kalemim kâğıda saplanıp kaldı, Semerkant'a gittiğini düşünmüştüm onun, Siyutu!.. Rüzgârın telaşı, kumun hışırtısıyla fırladım yerimden, inip aşağı bir damlacık konyak içtim, başım önümde bahçede dolaştım biraz, bir ağacın altında yüzümü kıbleye dönüp dua ettim, üşüyen kadınların ve onların sevdiği erkeklerin ve doğurup büyüttükleri çocukların başına bomba düşmesin diye, ve bütün canlıların kalbine güneş insin... Bulutlandı hava birden, yaz şimşeği, gökgürültüsüyle, rüyama girmesi için Muinar'a seslendim. Çarpışan bulutların altında durup ıslansam dileğim yerine gelir mi? Eve çıkıp yatağıma uzandım, başımı yastığa gömüp uyumaya zorladım kendimi, bir sihir oluşturup çöllerden içime çekebilir miyim? Yağmur başladı dışarıda, haberlere baksam bir kanal açılır belki, uzaklardan bağlanıp konuşur benimle diye düşündüm, gittiği günden beri televizyonu hiç açmadığım geldi aklıma, kalkıp bastım düğmesine, kalbim çarptı içime dönmüş gibi. "Takibe alın bunları, iş kötüye gidiyor Elime..."

Tuttuhuri kralı, yakıp yıkıyor şehri, Hattiban kadınlarını yeraltına sürmek istiyor. İki beyaz atla geldiler, götürdüler sevdiğim erkeği...

"Büyü ustası bir arkadaşım var Muinar, ruhu serseri ölülerin tasvirini yapıp kemiklerinin çürüdüğü yere uçuruyor, birbirimizin içinde eriyip kaynaşabilsek iyi olacaktı, kısmet değilmiş, senin gibi yaşayanlara sataşanlar olduğunda onu devreye sokuyoruz, yüzünün tarifi elimde, üç dakikada bitirecek işini, arkadaşımın duvarında hem Nefertiti posteri asılı, hem Sharon Stone."

"Ruhum serseri olacak da, senin içinde uyanacağım ha, tahtadan, keçeden tasvirler yapardı annem, en güzellerini hem de, elimden tutup ölüm törenlerine götürürdü beni, üç yaşında yoktum, eskiden erkekler ağlardı cenazelerde, kadınlara bir huzur çöker, mırıldanır, şarkı söylerlerdi, ölüm, erkek demekti bizim dilimizde, aynı sözcük... Gözümün önünden gitmiyor, babamın böğürüşüne tanık oldum, bir daha sokulamadım yanına."

"Put yapacaktı tabii, başka ne beklenir senin annenden, şaşırmadım buna."

"Eksilmiş aklınla konuş dur, biz her işte bin beş yüz kat daha kıvraktık sizden, söyle arkadaşına, deriden bebeğimi yapsın, görünür bir yere koy, akşamları konyak şarap serp yüzüne, ağzına yağ bal sür, sustuğum an içinde boşluk oluşuyor, ben olmadan nasıl yaşayacakmışsın merak ediyorum bunu."

...Okurken yaşlıyım, yazarken genç... Ağlarken genç, gülerken genç... Uyumak üzere yatağıma uzandığımda yaşlı, sabah uyandığım anda çocuk...

"Çılgınsınız siz!" dedi kız teyzesine, "Çılgınsınız gerçekten... Annem hiç düşünemiyor böyle şeyleri..."

Sonra büyümeye başlıyorum, kuşluk vaktine doğru, on beşime basmış oluyorum... Güneş yükseldikçe yaşım ilerliyor, öğle sıcağında yirmisindeyim...

"Evde hâlâ benim deli olduğum konuşuluyor mu?" diye sordu teyzesi kıza.

"Konuşuluyor, evet," dedi kız, "her şeyimle size benziyormuşum... 'Süzer alır hayatın balını, akıllıları yaya bırakır, teyzesi gibi deli doğmuş,' diyorlar, 'yüzü, bakışı tıpkı o... Gözü, kulağı hırsız bunun da...'"

"Kim deli, kim akıllı? Zannetme yoluyla anlaşılabiliyor, kimsenin kimseyi başka türlü bilmesine gerek yok, zannetme en kolay bilme biçimi, baş sorunumuz bu!" dedi teyzesi kıza, "İnanmıyorsun ya sen onların söylediklerine."

"Yooo... Yoo... Hayır," dedi kız, "keşke burada hep sizinle kalabilsem, evde öyle yalnızım ki, annemi biliyorsunuz işte."

"Hoş olan tarafi ne bunun biliyor musun, kötü sözlerle bizi birbirimize yaklaştırdılar..."

"Annemden kaynaklanıyor çoğu..."

"Endişelenme, kızıyor değilim ona... Yanımda mutlusun öyle mi?"

Gece inip de gökte yıldızlar parladığında yaşlanıyorum birden... Otuz beşle kırk yaş arasında kritik bir dönemeç var; ikindiye denk düşüyor...

Pek öyle birbirlerine benzedikleri söylenemezdi, kızda teyzesinin şöyle bir havası vardı yalnızca. Ara sıra, ikisinin de göz çevresinde, bakışlarını aynılaştıran garip bir seğirme şiddetlenip sönüyordu.

Kızın gözleri o seğirmenin şiddetiyle kapanmıştı. Upuzundu kirpikleri, şaşırtıcı siyahlıkta, kıvrımsız. Söylemek istediği başka bir şeydi aslında... Mutluluktan öte bir şey... Yüzüne yayılan ışıksı bir ifadeyle gözlerini aralayıp, "Burada özgürüm, daha çok," dedi. Tek başına yolculuk edebilecek kadar büyümüştü artık, hemen bütün haftasonlarını teyzesinin yanında geçiriyordu.

Sonra gecenin derinliklerinden bir kuş ötüyor, çocuk oluyorum yine...

Kent merkezinden uzakta, metal çatılı, pencereleri yeşilliklere açılan, perdesiz, kapıları kilitlenmeyen tahta bir evde yaşıyordu teyzesi. İçinde yüzlerce yaşlı meşenin ve yapay bir gölün bulunduğu geniş bir arazinin tam ortasındaydı evi.

O öğle sonrası, gölün kenarında çimlere uzanmış sessizlik içinde kitap okuyorlardı. Teyzesi elindeki kitabı çimlerin üzerine bırakıp, "Okurken yaşlıyım," demişti, "çok yaşlı... Bin yaşında... Yazarken genç..."

Böyle şaşırtıcı şeylerin nasıl düşünülebileceğini öğrenmeye geliyordu kız, yazar olmak istiyordu çünkü.

Bazı geceler bir eşek bana kim olduğumu unutturacak kadar uzun anırıyor, öyle geniş, güçlü bir sesi var ki, anırarak eşek olmaktan çıkıyor, ben de senin teyzen olmaktan... En güzeli bu işte, sıfır yaşında olmak...

Kız gülmeye başladığında, "Baş sorunumuz bu, evet, insan zannediyor işte her şeyi... Bir ikincisini daha biliyorum," diyerek kalkıp göle doğru yürüdü teyzesi.

"Gelip yüzsene, su çok güzel," diye seslendi suyun içinden.

"Balıklar var, korkuyorum," dedi kız, "sabah bir çift su kaplumbağası yüzüyordu şu tarafta."

Nilüfer yapraklarının üzerinde minik yeşil kurbağalar güneşleniyor, suyun üstünde mavi-pembe sinekler uçuşuyordu.

Neydi sorunumuz olan ikinci şey? Kız merak etmişti bunu.

"Annem... 'O pis gölde yüzme,' diyor... Saklamak istemiyorum sizden."

"O anneler yok mu? Anneler... Havlumu uzatır mısın bana... Bu ülke, annelerin delirttiği çocuklarla, çocukların delirttiği annelerin ülkesi zaten..."

"Ah, ne doğru, annem beni delirtiyor, çok doğru..." dedi kız, "abimle başka türlü uğraşıyor, benimle başka türlü... Çocukça davranışları var, 'Abin senden daha yetenekli, uzak dur ondan,' diyor, gözü hep üstümüzde, konuşturmuyor bizi hiç, inanabiliyor musunuz buna, ikimizi ayırdı, ilişkimizi engelliyor."

Aynılaşan bakışları boşlukta çarpıştı bir an, "Çünkü senin hiç farkında olmadığın bir sorun yaşıyor o, belirli bir yaşı yok, anlamalısın bunu, annen zaman şaşkını... Annelerin kendi yaşlarında olamamak gibi bir sorunları vardır, seninle on beş, abinle yirmi dokuz yaşında, beklediğiniz olgunlukta davranamıyorsa nedeninin bu olduğunu düşünebilirsin..."

Üstlerine bir bulutun gölgesi düştü, ürperdiler aynı esintiyle...

"'Benim hayatımı yaşıyor,' diyor sizin için..."

"Buna inandı annen, parmaklarının sihirli olduğuna, biliyorum, yeteneğini çaldığımı düşündü hep, ilkokulda onun yazdığı bir sayfayı götürmüştüm öğretmenime, sadece bir kez, gülünç değil mi, ödevimi yapmıştı... Kâğıt bükmekten sıkıldı herhalde, öykü yazmaya başlamış, geçenlerde telefon etti bunu söylemek için, hırsızlık öyküsü, aramadım sonra, parmaklarındaki sihir parmaklarıma ak-

mış benim, seni buraya niye gönderiyor... Ellerimden o sihri süzüp geri alman için."

Kısılan gözlerini yumup dilinin ucuyla uzun uzun omzunda sızlayan noktayı yaladı kız, sonra kalkıp göle yürüdü.

"Kaşınırken peki?" diye sordu suyun içinden, "Kaç yaşında oluyorsunuz..."

"Bebek oluyorum," deyip güldü teyzesi kıza, "kaşınırken bebek olur insan."

"Su çok güzel, ilk kez yüzüyorum burada, göl beni hatırladı, ne hoş bir duygu... O duygu işte, gerçekten... Arada bir bu gölde yüzdüğümü görüyorum rüyamda, birlikte gölün içinde oluyoruz, ikimiz..."

"Yazdıklarını okutmayacak mısın bana?" diye sordu teyzesi kıza.

"Çantamda... Getirdim..." dedi kız.

"Beyrutta'yım... Filistin'de... Unutma, başın güneş olana kadar döneceksin... Çadırlar tutuştu, kara duman... Gondolorospusunun maketini yakıyor kadınlar..

Kalemim şaşar da Muinar'dan haber alırım diye, ne yazdığıma aldırmadan yazıyorum sürekli. *Acil bir durum var, sana işimiz düştü Elime, bir gemi sürüklendi sularınıza, dalgalar durulmuyor, zehir gemisi... Yükünü denizlerinize boşaltmadan harekete geç, kayalara çarpacak, Siyutu seninle..."*

Hep bundan korkuyordum işte, bıraktım kalemi elimden, kullanacak beni uzaktan...

Sonraki üç günüm kayıp, kendime geldiğimde koltuğa

çökmüş, boynuma yosun dolanmış gibi çırpıntılı bir dalgınlıkla haberlere bakıyordum. Üstümden çok su aktığını, yaşlı bir ahtapotla konuştuğumu hatırlıyorum sadece, gözlerim uğulduyordu... Önerge vermiş, ana muhalefet liderini tanıyamadım, basın toplantısı gösteriyorlar televizyonda. Boğulmak üzereyken Muinar koşup kurtarmış beni, "Kalbim yorgun, kapat şu televizyonu, toz duman içindeyim, bomba çadır kokuyorum, önerge vermiş yine, çekemeyeceğim muhalefetini bunun, gittim geldim önerge, sana güç yüklemesek, zehir gemisi yazlığına bindirecekti... Yolu sekize bölmüşüm acımdan, Dahok Mahok, kahrımdan Efsel bahçelerinde rakıya oturmuşum, dalacağım merkezlerine, kafam iyi, sinirlerim harap olmuş, su yerine hizbul içmişim, kapat gözüm görmesin yüzünü... Satsınlar partinin bankasını, bölüştürsünler fakire fukaraya, millete yapacakları en güzel sosyal demokratlık bu olur.

"Bin kanat oyunu, ibik numarasıyla bir horoz geçmiş kümesin başına, yüzme bilen bayat horoz, sana o masalı anlatmış mıydım? Kümesbijuteri masalın adı, iyi dinle, son anlatışım... Tavukların arasında bir süs yarışıdır başlamış, iki dolanıp parfüm sıkıyorlarmış tüylerine, süsten anladıkları da parfüm! Buram buram kokuyormuş kümes, burnundan havalanıp bir önerge veriyormuş bayat horoz meclise, yayıyormuş kanatlarını tavukların üstüne, krapeye alıyormuş bunları, gel gör ki, yumurtalar ölü kabuklanıyormuş.

"Ev halkı durumdan şikâyetçi olmaya başlamış, yumurtası yenmeyen tavuğu beslemez insan dediğin, keser yolar tüylerini, kanadını budunu serer ateşe, kaçalım topluca, canımızı, yumurtamızı kurtaralım diye karar vermişler, dışarı uğrayacaklar kümesten..."

"Mumuriş'ten beter sarhoş olmuşsun, kurban otu filan mı çiğnedin sen Muinar, ne kümesi, yumurtası?"

"Ölüm sarhoşuyum, ilişme bana, başım dönüyor... Bırak anlatayım, devamı var masalın..."

"Tavukların önünü Amerika'dan uçup gelmiş kibar bir horoz çevirmiş yolda... İbiği iğneoyası inceliğinde, tatlı kırmızı, ümit aşılamış tavuklara, ekonomi bilgisi derya, sabahları koşuya çıkıyormuş şortunu giyip, bir ince kusurunu sezmiş tavuklar, gözleri her an boşluğa kayacak gibiymiş, 'Gizemli yapıyor bu onu,' deyip yürümüşler peşi sıra, bir dağ aşıp iki tarla geçmişler, ayağına diken batmış kibar horozun, boynu göçmüş içeri... Üçüncü tarlaya varmadan gözlerinin feri sönmüş, kanatlarını serip sırtüstü bırakmış kendini, daha yumurtaya çöküp oturmamışlar, beyazlanıp dökülmüş tüyleri... Uzun bir masal bu, yol yorgunuyum, buruşup sarkmış ibiği, yarın anlatırım devamını..."

Harita psikopatlarına küfür edip sayıklarken dalıp uyumuşum, üç bin Tanrı cephe almış birbirlerine, ruhlar şaşkın, dünya yaralı... "Sokacaksın bunları Van Gölü'ne, çıkarıp yatıracaksın güneşe, sodalı su, suratlarında, gövdelerinde çizgi çizgi beyazımsı izler bırakacak, vereceksin aynayı ellerine, 'Yeni Ortadoğu haritası bu!'"

Uyandım, "Güldin Gaşka'nın romanını yaz," diye tutturdu, "Dünya âşık ona, gönlünü sevindirirsin, kan kaybediyor..." Boğazımdan göğsüme ateş akıp yürüyor, hıçkırıp ağlamaya başlıyor birden, ayılacak mı bilmiyorum...

O horoz, bu horoz, uzattıkça uzatıyor masalı... Sıkıl-

dım dinlemekten, tarla tarla dolaştırıyor tavukları, tilkiler götürsün hepsini... Bir sabah bahçede gezinirken, "Saksı almaya gidecektik, ne zaman vaktin olacak, ses vermiyorsun, ben sözümde durdum," dedi, hatırlamasına sevinip, "Gideriz yarın..." dedim, "toparladıysan kendini, güneş hafiflesin, akşamüzeri."

Güldin Gaşka'nın lafiyla yola çıkıp eve küs döndük, "Dünyayı cana getirirse o getirir, öldüğünde karşılamaya gelir, cennetin kapıları açılır..."

"Dünyayı Güldin Gaşka'yla düşünemiyorum, kendin yaz istiyorsan," deyip kestirip attım, "hayır... Baltası var, sallayacak başıma, hakkında ne biliyorum ki yazacağım zaten."

"Elim olsa, durur muydum sanıyorsun, Güldin'i yazmaya korkuyorsan, Belinur'un aşklarını yaz, dünyanın işi aşka kaldı diyorum sana, dua niyetine."

"Sen önce benim yazdığım öyküleri oku, uğraşıp ömrümden gün harcadım, merak etmiyor musun?"

"Anlatayım Belinur'u nasıl sevmiş, sevilmiş, bak müsaade et... İçinde ben olmasam cümle kuramazsın, kalemin kıymete bindi, insanlar duyguları harflere bölüp paylaştırmış, kokusu elini sardı mı hiç, toptan bir silkiniş gerekiyor sana, o bilincin, isteğin olsun, inerim düzeyine, beni eksiltmez bu... On yedisinde evlenmiş Belinur, arkadaşları sokakta, parkta oyun oynarken, büyük aşkmış onlarınki, oğlan yirmi birinde... Yemek pişirip parka koşuyormuş, kimi yakalarsa getirip oturtuyormuş sofraya, evcilik oyunu, bir yatakta iki çıplak çocuk, geceleri uyumadan önce parmaklarından nikâh yüzüklerini çıkarıp, Belinur

yüzüğüne yazılı kocasının adını, kocası yüzüğüne yazılı Belinur'un adını yalıyormuş bir güzel, gülüşe yalaya rüyaya dalıyorlarmış, kafalarına esmiş, yutalım deyip yutmuşlar yüzüklerini bir gece, yirmi üçünde başkasına âşık olmuş Belinur, kocasının arkadaşıymış oğlan, tıp öğrencisi... Öpüşüp koklaşacak yerleri yok, kocası eve almış bunları."

"Eeeee, tuhaflaşacak bu hikâye... Zavallı çocuk..."

"Belinur sevgilisiyle salonda kucak kucağa, kocası gidip yatıyormuş yatağına, ağlıyormuş sabaha kadar, evin masrafı artmış, ikiyken üç olmuşlar, geceleri de çalışmaya başlamış kocası, ek işler buluyormuş kendine."

"Desene şaşırmışlar kendilerini... Ne zalimlik."

"Zalimlik neresinde bunun, sevgili mektebe gidiyor... Salonda sevişiyormuş bunlar, bütün ara kapılar kapalı, sesleri gidiyormuş kocasının kulağına, öyle bir çılgın zamanıymış Belinur'un."

"Ben yazamam böyle şeyleri, dinlemesi güzel de, saçmalamışlar düpedüz."

"Sevginin ne olduğunu bilmiyorsun sen... Kocası âşıkmış Belinur'a, Belinur da onu seviyormuş, kocasının başı ağrısa sarılıp boynuna ağlıyormuş."

"Ağrın bana geçsin diyormuş öyle mi?"

"Diyormuş, evet... Başkalarıyla sevişip birbirlerini sevmiş çok kadınla erkek vardır dünyada, kendimden de biliyorum bunu ben."

"Kendinden biliyorsun, sen!.. Bir kocan ve sevgilin vardı yani, öyle mi? Hangi devirde peki? Hayat senin hayatın mıydı? İnanmıyorum..."

"Niye şaşırdın o kadar Elime, kendi özhayatımda, evet, ilk aşkıma hiç kavuşamadım, sonra da kocamın arkadaşına

âşık oldum, nal yapan, güzel atlar yetiştiren yakışıklı bir adama... Hangi devirde olduğunu sen düşünüp çıkar, insanlar demiri işlemeye başlamışlar demek ki."

"Dünyanın en eski madeni demir, Muinar Allah aşkına."

"Bir defa mı sanıyorsun, kaç defa âşık oldum hem de.

"Boşuna değilmiş o sözler, ben aşkı bilirim, kocayı bilmem..."

Tecrübe konuşuyor diyecektim... "Dur!.. Kenara çek arabayı, alalım şunu," diye haykırdı içimden, "koşuyor arkamızdan, kadının biri el etti, ağaçların arasından fırladı, ohooo, kime dur diyorum ben..."

"Öğrenemedin şunu, dur dediğin yerde durmaz araba..."

"Durmaz tabii, ayağını gazdan çekmezsen, koşuyor bırak şimdi hadi, kadının önünde tartışmayalım, eteği yar dönmüş, aç kapıyı, aç... Saçı başı dağılmış, ne olmuş bun böyle..."

"Sağ olun, sağ olun, buralı değilim, kayboldum, arabayı bir yerde bıraktım ama, bilmiyorum nerede, kaza yaptım... Minibüsten yanlış yerde inmişim, ne yapacağım ben şimdi, nerde bıraktım bulamıyorum, yabancısıyım buraların... Alnımı çarpmışım, kardeşimin kızı evleniyor, düğüne geldim, çıkaramıyorum nerede bıraktığımı, fazla bir şeyim yok da... Jandarmaların gelmesini bekledik, alnım acıyor biraz, hatırlamıyorum."

Etkilendi Muinar, "Acıman yoktur," diyor bana, "duygularına güven olmaz senin, bırakamayız onu bu halde, duydun mu, bizimle geliyor."

"Saksı almaya gidiyorum ben, gelin isterseniz siz de,

hay Allah, ne yapacaksınız şimdi, bahçeleri geçince bakkallar var, durup su alalım, yüzünüzü yıkayın önce de... *Kaybolan her şeyi suya soracaksınız...*"

"Hava kararmadan bir otele mi gitsem, çıkaramam evi herhalde, bu son düğündü, nerede bıraktım, bilmiyorum ki, otobüsle gelseydim keşke, ne güzel toparlamıştım kendimi."

"Yardım ederim ben size, havanın kararmasına daha var."

"Arabayı kenara çek, neyi hatırlıyor, neyi hatırlamıyor yazdırsın sana, kâğıt kalem çıkar, çay içilecek bir yer bulalım, oturtalım dinlensin biraz, cep telefonu var mıymış, onu sor önce, jandarmaya götürürüz, bulurlar arabasını, ne markaymış, rengini filan sor, nereden gelmiş buraya, plakasını hatırlıyor muymuş."

Yüzünü yıkarken arabada kocasının olduğunu hatırladı kadın, çay içerken, jandarma karakolundan kız kardeşinin evine gitmek üzere ayrıldığını, yanlış minibüse binip yolunu şaşırdığını...

"Kocası taş ustası, zeytinliklerin içinde evleri... Sıra sıra değirmenler var, dönüp arkana alıyorsun değirmenleri."

"Yavaş yavaş sor, şaşırmış kendini zaten, sıkboğaz etme kadını, çayını içsin bırak..."

"İstiyorsan, sen konuş onunla, sarılıp öpecek değilim herhalde, sağda solda gözün, geçip gidecektim ne güzel..."

"Buralı mısınız siz?"

"Eh, yarı yarıya buralı sayılırım."

Geçiştirdim kadının sorusunu, alınıp söylenmeye başladı Muinar.

"Ben de kayboldum desene, dışarıdan bir kişi göründüğüme bakmayın, içimde nereli olduğunu bilmediğim bir kocakarı var, anlat her şeyi..."

"Piyangodan büyük bir ikramiye çıktı kocama, gizledik bunu, ne benim aileme ne onun ailesine bildirdik, uzakta bir sahil kasabasına yerleştik, karayolu yoktu o zamanlar, motorla üç saatte gidiliyor, tekneler uğruyor yılın belli vakitlerinde, şimdi turizm cenneti oldu, dünyanın insanı akıyor, huzurumuz kalmadı. Çok kardeşliyiz ikimiz de, onunkilerden, benimkilerden kimse gelip gitmesin istedi kocam, paramız var, özlersek gider görürüz, rahat vermezler bize, 'Halıcılık yapacağım, buralarda bir geleceğimiz olmayacak,' dedi kardeşlerine, işkembecide garsondu o zamanlar, sessizce sıyrılıp çıktık aralarından, kaybettirdik izimizi, ev aldık, toprak aldık, malımızdan, mülkümüzden haberleri olmadı, gelemediler, öte dünyaya göçmüşüz gibi çekildik aralarından, özlesek de rahat ettik, kafamız kulağımız dinç oldu... Çocuk istedik, ama parayı veren Allah çocuğu layık görmedi bize, evlatlık alalım dedim kocama, 'Kendimize çevirmeye çalışırız, çocuğa eziyet olur...' dedi, yüreği yumuşaktır, istemedi, kafası iyiliğe çalışır hep.

"Geride kalanlara ne oldu, hiç o merak silinmedi, aklımdan çıkmadılar... Kardeşlerimin hepsinin de çocukları evleniyor, bir buçuk ay içinde dokuz düğün... Bir his doğdu içime, dokuzunun da düğününe gideyim istedim, burma bilezik takacağım hepsine, gerdanlık, küpe... Benden

hatıra olsun, fakir hepsi, ne olacak, korkumuzdan bir yardımda bulunamadık, sürpriz yapmaya karar verdim, bir tek benim küçüğüm olan kız kardeşimle irtibatım sürüyor, ayda yılda bir mektup atıyoruz birbirimize, o telgraf çekti de düğünlerden haberim oldu, denizin üstünde yanyana üç ev almıştık, üçünü de balık restoranına çevirdi kocam, para değildi o zamanlar, topraklarımız kıymetlendi, kocamın işi çok, restoranların başında durması lazım, tek bir düğün olsa... Bir başıma çıktım yola, otobüsle... Birinci düğün, ikinci düğün, oraya buraya dağılmışlar, geçim gailesi, kardeşlerimi görmemişim yıllardır, anlatıp ağlaşıyoruz, saçı beyazlamış hepsinin, hasret kalmışız kaç yıl, yabancı olmuşuz birbirimize, modernleşmişsin, çökmemişsin diyorlar, anasız babasız büyüdük, on bir kardeş, onun bunun elinde...

"Yolda, bir sabaha karşı gözlerimi açtım, başıma duman oturmuş, nereye gidiyorum, otobüsün içindeyim... O durumda bile insan anlıyor kendisine olanı, kalbimde bir gümbürtü koptu, kalktım ayağa, hıncahınç dolu otobüs, benim yanım boş sadece, biri vardı da, indi mi hatırlamıyorum, uyuyor herkes, gün yeni ağarıyor, geçtiğimiz yerleri tanımaya çalışıyorum, bildiğim yerler değil... Girdik garaja, indim otobüsten, kim sahip çıkacak bana diye çevreme bakınıyorum, korkum soğudu, ortada kalmam diyorum kendi kendime, karşılamaya gelmişler, çevirdiler etrafımı, ağzımı açıp niye buradayım diye soramıyorum, yavaş yavaş açıldı kafam, hepsine de gitmişim düğünlerin, sonuncusuna geliyormuşum, yere göğe sığdıramıyorlar... Kardeşim bir sarılıyor, bir daha... Kocamı çağırdım, halim iyi değil, toparlayıp götürsün beni diye, saat başı unutup ateşle, terle geri hatırlıyorum her şeyi, ağır geldi bu dü-

günler bana, kafamda bir şeyi mi çözemedim, içimde bir şey mi ayaklandı..."

"Yatmışlar paranın üstüne, anlattığına bak açgözlünün, götürüp bırakalım jandarma karakoluna, bulsunlar kim olduğunu, düğüne yetiştirsinler, bileziğini taksın bari..."

Götürüp bıraktık kadını, söylenerek iniyorum tırmandığım merdivenleri, "Ne manzara, ne genişlik, adalara karşı dağ başına karakol kurmuşlar... Görmesen geçip gitmiştim işte..."

Bir kahkaha patlattı Muinar, "Piyango bileti aldır demiyor muydun bana, aldırdım bak, büyük ikramiye çıktı... İyi görmüyorum senin halini ben Elime, yaşadığın her şeye inanmaya başladın... Buraların jandarmaları ne rahat, oh... Karakolda terlikle dolaşıyorlar, üstlerinde pijamaları eksik... Ne masum bakıyorlar öyle, mahmur beyaz yüzleri, yarın oturup komutanlarına bir şikâyet dilekçesi yaz, söylerim sana cümle cümle..."

"Ne masumdurlar ya, söylersin, yazarım... Çoğu özel timci bunların, ödül olarak sayfiye taraflarına gönderiliyorlar, dönelim bir daha bak suratlarına istersen, kendi suratını görürsün belki... Usandım oyunlarından, göğe dilekçe yazacağım Muinar, bırak, boş ver, yolumuza gidelim, fena şeyler anlatmıyordun... Sanki onun bunun içindeyken de âşık filan oluyormuşsun gibi..."

"İçimin ışığı sönmüş değil ya, niye olmayacakmışım, ruhum pırıl pırıl parlıyor, olurum tabii, zekâm yerinde."

"Bakılacak yüzün yok, tutulacak elin, Allah aşkına."

"İnsan yüzüne biri baksın diye âşık olmaz sadece."

"Bu saksıcı adama göz koyduysan, söyle de haberim olsun bari."

"Deli gör diye götürüyorum seni, çalışmaktan dünyayı unutmuş, kalbim sahipli benim... Bırakmıyorsun ki anlatayım sana, bak, yazılacak şey bu, yutmuşlar yüzükleri dedim ya, Belinur'un gönlü soğumuş sevgilisinden, üstüne bir daha âşık olmuş, kocası onu da almış eve, eski sevgili perişan, dersine mi çalışsın, gözyaşı mı döksün, ihtisasa başlamış o sıra, yakacak geleceğini, koridorun ucunda kocasının yattığı odaya bitişik bir oda varmış, 'Çalışma odan olsun burası, al diplomanı, ilerde para kazanır bakarsın hepimize...' demişler, Belinur yeni sevgilisiyle salonda gecesini gündüz, gündüzünü gece ediyor, oğlanlar kan ağlıyor arkada, ara kapılar kapanıyor sımsıkı, koridordan salona gözyaşı akıp sızıyor, yerdeki halı ıslanmış, perdelerin ucu, aşk denizinde yüzüyor bunlar, bir dalga kıyamet, yeni sevgili de sürüklenmiş koridorun ucuna, evin tavanından gözyaşı damlamaya başlamış şıpır şıpır, nasıl sevmem Belinur'u... Çalışıp çabalayıp iki ranza almış kocası bunlara, kazandığı para lokma parası olmuş, boğazlarına yetiyor ancak... 'Geniş eve çıkalım, bu ev bize dar geliyor,' demeye başlamışlar... Kaç odalı olsun, kim nereye yerleşsin, Belinur'un yeri salon... Erkekler aralarında arka odaları paylaşacaklar; aşk sırasına göre mi, birinci, ikinci hesabına göre mi?..

"Sağa sola haber salıp ev aramaya başlamışlar... Yoksa aşkın uzunluğuna kısalığına göre mi yapsınlar bu yerleşim işini, derken, arkası eski bahçe, önü deniz, sahipleri Amerika'da, kiralık bir konağın haberi ulaşmış bunlara, taşınacaklar, ayılıp uyanmış kocası birden, 'Siz eski sevgilisiniz, ben kocayım, bir kadın ölürse, ruhu kocasının ruhuyla birleşir, ilk ve son kocasıyım Belinur'un, alıp gidin eşyalarını-

zı, ben kımıldamıyorum yerimden, hepinizin huzurunda karım versin kararını, kalıyor mu, gidiyor mu?'

"Düşünüp kararını bildirmek için bir-iki gün zaman istemiş Belinur bunlardan, 'Sizinle ne yaşadıysam kocamın varlığının üstüne yaşadım, o olmasa hiçbirinize âşık olmazdım, doğrusu bu, ziyaretimize gelirsiniz artık...' Dağılın demiş kısacası, kaynaşıp aile olmuşlar, nereye dağılsınlar? Kavgasız, dövüşsüz, boşanmışlar sonunda, Belinur bitirmiş işi, Paris'e gitmiş, sökün etmişler kızın arkasından... Kocasına olan sevgisi eksilmeyip artmış ondan sonra, 'Yaşayalım gençliğimizi, kırk yaşına geldiğimizde yeniden evleniriz...' Hayat öyle durup bekleyecek bunları sanki, alıp nereye götürmez insanı, o kadar çocuklar, düşünemiyorlar bunu...

"Belinur'un içinde uyandığımda yıllar geçmişti aradan, hepsi her yere birlikte gidiyorlardı, kocası, sevgilileri, tümünü bir arada görmek bana da kısmet oldu, yapışmışlar birbirlerine, ne sevgi, ne dostluk, yere göğe sığdıramıyorlar birbirlerini, birinin parmağı çizilse, öteki ah ediyor, öyle derin bir bağlılık, hepsinin başka başka sevgilileri, ayrı hayatları olmuş, kocası da, sevgilileri de, başkalarıyla evlenip yuva kurmuş o arada, Belinur evlenmemiş bir daha, toplaşır piknik yapmaya giderlerdi, dağ yürüyüşüne, denize... Eski sevgililer, yeni sevgililer... Kraliçeleri Belinur..."

"Anlat, inanıyorum Muinar... Masal gibi."

"Yazmaya isteğin olsun, daha bir şey anlatmadım, Belinur'un romanı büyük... Söyledim ya, ben içinde uyandıktan beş yıl sonra âşık oldu yeniden, kocasının, sevgililerinin o adama sevgisini, hürmetini görecektin, şımarttılar ki nasıl... Git yürü Kuruçeşme'den Bebek'i doğru, ağlıyorlar denize karşı, üç eski sevgilisi kayıkta yatıp kalkıyor..."

"Gömüldüğü sulara mı gömülsem, ne yapsam? Merak ettim, çok mu güzelmiş..."

"İstanbul'a gidersek, bir fotoğrafını bulur gösteririm sana, öyle baş döndürecek bir güzelliği yoktu, zekâsıyla yakıp kavuruyordu ortalığı, gözleri güzeldi çok, bakışları... Bakıp kendin karar verirsin."

"Ben her şeyi tek başıma yaparım..."

"Kolay girilmiyor adamın atölyesine, unuttum bak, söyleyecektim... Kimseyi sokmuyor içeri, uzat başını, zaman öncesi, zaman sonrası lunaparktasın, kayıp testiler âleminde... Denizaltı parçaları, kırık uçak kanatları, teleferik kabini... Kadın yüzü kabartmalı küplerin arasından geçip atölyeye adımını atıyorsun, bir duygu sarıyor seni, meleklerin kollarında bayılıp ayıldım dersin, demir şamdanlarda mumlar yanıyor, incelmiş alevleri..."

"Aklıma esti bir hamam yaptım, top sahası, şu dağın ardına lunapark kurdum, gelip giden olmadı, söküp dağıttım... Elim boş kaldıkça çanak, çömlek..."

"Kimseyi sokmuyorsa, nasıl gireceğiz içeri peki?"

"Parolayı biliyorum, gireceğiz, arabanı sürmene bak sen... Üst yanı çıplak, kara bir pantolonla karşımızda belirecek, kaynak gözlüğü, kalkanıyla, kısa boylu bir adam, gülmeye hazır çocukların muzip ifadesi var yüzünde, saçı sakalı birbirine karışmış...."

"Söyle o zaman, neymiş parola..."

"Her yerde aradık, o testilerden bulamadık, diyeceksin..."

"Demirden tekne yaptım, paslandı bağladığım yerde, denize çıkmaya vaktim olmuyor... Gramaja bağlı, her şeyden yapılır tekne, betondan, tahtadan, taştan..."

Saksıcının atölyesi, önceleri gazinoymuş, üstü kapalı mini top sahasına çevirmiş sonradan, bir zamanlar, taraftarların oturduğu tahta tribünlerde, irili ufaklı binlerce ince boyunlu testi dizili şimdi...

"Yanımda çalışanlar vardı, evlerine gönderdim hepsini, çıkardım işten, saksılarımı, çömleklerimi kırıp paramı çaldılar, bir başına çalışmaktan güzeli yok..."

Eli boş kalmasın diye, katamaran yapıyormuş, triomaran... Su kontrplağından, büyük küçük, on ayrı model, Alman tuvaleti olacakmış içlerinde, Çin yatakları... Kimse denize açılsın diye yapmıyormuş, boş duramadığından, ölüm gelip yetişene kadar gücü kuvveti yerinde olsun...

"Şu küplerden al istersen, testileri oynatamam yerlerinden, birini çekersem hepsi birden devrilir, kendin seç, buraya geldiğine göre sen de deli olmalısın, kaç tane saksı istiyorsan yükle arabana götür dışardan, kırılmamışlarından..."

Birkaç çanak alıp bindim arabaya, "Nasıl buldun, kiriyle pasıyla o eski adamlara benzemiyor mu?" dedi Muinar, "Sır olmasa da söylesem, içinde kimin ruhu var."

"Anladım Muinar, gönül hasretini dindirmeye geldik senin buraya, adamın çalışması çarptı beni, sus."

"Geçip gitme, yavaşla duralım biraz, güzel bir yere benziyor burası... Şuraya inelim, ağaçların avlusuna... Ah,

şu kaybolma duygusu yok mu, yüreğimi her gün sarsa mutlu olurum. *Peronu kocamış bir istasyonun, Bilmediğim akşam saatı, hüzün, Yanımda, şaşırdım yönleri.* Aç kulağını, şiir okuyacağım sana... Eve gidip bir çay demleyelim... Adı İstasyon bu şiirin..."

Yukarda bırakmıştım seni, gökte
Karanlıktı ağaçlar ve yol,
Karanlıktı ak giysilerin.

Gece, o hazne, yabancı taş,
Ağaçların üstündeydi penceren.
Artık ses ve demir onamaz beni.
İşte burada saatlardayım,
Saatlar hiçbir yerde değil, değil
Ne bu yönde, ne o yönde,
Yukarıda bırakmıştım seni, gökte.

"Bir de Red Kit cildimiz olsa, çay içerken karıştırsak..." dedim, "kafam durdu, şaşkına çevirdin beni, unutturma da çayın yanına bir şey alayım. Sokağa çıkılmaz seninle..."

Eve kadar söylendi Muinar, günde beş kez, ara öğün atlamadan "Nerede Belinur'un ağız tadı..." deyip duruyor zaten, lezzet duygumuz farklı, yeme içme zevkimiz uyuşmuyor. "Sadece makarnayı güzel yapıyorsun sen, ne alacağız çayın yanına, frambuazlı pasta bulunmaz ki burada, bademli mekik... Zengin yolcular için freeshop şehir yaptılar, pastane yok içinde...

"Gideceğimiz zaman, otobüsle gidelim İstanbul'a, otobüs yolculuğunu özledim çok... Hem sen de gözlerini alıştıra alıştıra girmiş olursun şehre, ağır ağır Elime..."

"Konuşur oyalarsın beni, on üç saat buradan oraya, hissetmem yolun uzunluğunu, Tanrılara seslenirsin, su gibi şırıldar gece... Uçakla gidip ortasına düşmektense, mahalle mahalle çarpsın gözüme, otobüs hızıyla burulmak daha iyi... Bursa'yı, Yalova'yı karanlıkta geçiyorsun, Eskihisar'ın denizinde başlıyor felaket, açıyorsun gözlerini, sabah alacasında tır tekeri büyüklüğünde denizanaları çırpınıyor suda, vapura sıçrayıp insanların suratını yakıvereceklermiş gibi, avuç içi kadardılar, daha ne kadar zaman önce, ne akıyor denize, sır... Nasıl büyüdüler öyle?

"Göreni mutlu eden o ipeksi uçuşmaları gitmiş...

"İster gün ışırken ağır ağır gir içine, çöpler daha toplanmamış olsun, ister kuşluk vakti yukarıdan pat diye kucağına düş İstanbul'un... Her gittiğimde her şeyi daha da büyümüş buluyorum, gözlerimden taşıyor neye baksam, kirpiklerim yolunuyor... Bendeki anıları hem eski, hem küçük kaçıyor bildiğim mekânların..."

"Burnumda tütüyor Elime, İstanbul'a laf söyletmem, yok durakları çalıntı, cadde mobilyaları taklit... Park düzenlemeleri yanlış, trafik eziyetinden filan söz etme bana, usandım bu laflardan... Yok içim boşalıyor, yok uğultusuyla dıştan yıkılıyorum, sinirlerimi bozacaksan vazgeçelim gitmekten."

Nin işaru muhişar! Kokusu var zamanın...

"Son gidişimde, yine aynı düşünce pıhtılaştı alnımda," dedim, "yerini genişletmeyen her şey yok oluyor... Büyüyen yalan geliyor bana, küçülüp yiten gerçek, Aslı Başka Yerde Şehir, İstanbul o işte... Durup orada neye baksam, bu onu son görüşümmüş gibi bir duyguya kapılıyorum... Trafik üst katta oturuyor, İstanbul halkı alt katta, şehrin kahramanı kapkaççılar... Gitmek istiyorsun da, Kulüp-Şehir olmuş İstanbul, parolayı bilmiyoruz, büyüme kulübüne üye değiliz."

"Dinleyip duyan olsa, kederin benim kederimden derin sanır... Bir sözle yok ederim yalan İstanbul'u. Yıldızını, güneşini, denizini katar karıştırırım birbirine, arasınlar Ga-

lataport'u, Ninhaftnar'ın resmini çıkarırım üstüne, satamazlar ellerinde kalır, onlar düşünsün parolayı... Uyandırırım Faliha'yı, Belinur'u, niyetini bozma gidelim."

"Havasından ürküyorum Muinar, gitmeyelim demiyorum da, semalarına bir şey fişkırtmışlar, basıyorum ayağımı toprağına, ticaret soluğu doluyor içime, kâbus ticareti mi yapsam, çığlık ticareti mi? Öleceğim, bir şey satmam lazım, öyle bir basınç oluşuyor üstümde, Temizel Manavı, Kebapçı Bahçeli Ev, Şimdicik Kuaför... Bir daha uğranamaz biçimde büyümüşlerdi yani, sevdiğim bir sürü insan yaşıyor İstanbul'da, alttan alta duvar yıkıyorlar, çökecek evler diye korkuyorum, düşünebiliyor musun, yedi tepesi uçurum olmuş birden..."

"Korktuğun ne varsa söyle bana, sakin kafayla otur bu gece, liste çıkar, çöp bidonlarına mı karşısın, dubalarına mı, neyse... Havasını mı araştırmak gerekiyor... Otel mi, yol mu, durak mı? Ayağını kullanıp geziyorum dünyada, yap listeni koy önüme, serin tut içini."

"Sen içimde uyanmadan önce bir rüya görmüştüm, Beşiktaş'tan Sarıyer'e kadar, sahil boyunca alevler yükseliyordu, birden sönüyordu sonra yangın, tek bir insanın tırnağı tutuşmamış, kırk yıl önceki Boğaz çıkıyordu karşıma... Oraları, birden öyle rüya alevleri sarabilir mi? Şeref Stadı'nda, kız futbol takımının emeklilerle maçı varmış, maça gidiyormuşuz mahallece, kızların abileri toplanıp stadı basmış, bırakmıyorlardı bizi içeri, Boğaz'a doğru yürüyüşe geçiyormuşuz, Ortaköy'den Kuruçeşme'ye sıra sıra kömür depoları... Diskoları sualtı diskosu olsun!.. Yuvasını yıktılar denizin, eskiden böyle akmıyordu, ters döndü akıntısı, dalgalarını düzene koysun..."

"Kıyameti sen yönet Elime, biz uğraşmayalım hiç, ken-

dini gençlik anılarına kaptıracak olursan, sonuç alma ihtimalim zayıflar..."

"Beşiktaş'tan Yıldız'a doğru çıkarken, cehennem yuvarlağı bir otel var hani, kara buluta sarıp duygusuz düşünce boşluğuna savuramaz mısın onu, yaparsın canın isterse, aşağıdan yukarı kuvvetli bir rüzgâr estirsen, dut ağaçlarını, ceviz ağaçlarını indirsen gökten..."

"Irmak şırıltısının çetesine mi yazıldın, ne oldu sana böyle, otel sayıklıyorsun Elime?"

"Kıvrılıp bir köşede uyumuşum gibi, her şeyin eski duygusu olduğu gibi duruyor içimde, çıkar listeni koy önüme diyen sensin, Hanımeli Mantıcısı'na bir iyilik düşün o zaman, yutamadım kadının mantısını, boğazıma takıldı, pişman oldum gittiğime gideceğime, bizim mahalleden iki semt ötede, sekiz katlı bir yere taşınmış, 5. cadde, 6. gökdelen, Amerika'da mantıcı dükkânı açacakmış, ölüm uykusuna yattım da, rüyada mı dinliyorum Tanrım, New York'a yer bakmaya gidip gelmiş, üstünden önlüğünü atalı üç yıl oldu olmadı... Sil git anısını, uğrama semtine, dükkânına, mantısı çiğnenip yutulmaz olmuş..."

"Mantı, kebap... İstanbul'da bana ne yedireceğin anlaşıldı, Faliha'yla Urcan'a, Abdullah'a giderdik, patlıcan pane, tavşanlı perde pilavı... Belinur'la dünyanın orasında burasında yiyip içtiklerimizi bilsen, dudağın uçuklar, lüks otellerin çatı katı restoranlarını tercih ederdi o...

"Ah, ne deli günlerim geçti Perüzar'ın yalısında, seyrederiz şöyle camlarını, bahçesini, Boğaz vapuruna bineriz... Kaldır üstünden tasasını diyorum sana, büyümüşler, küçülmüşler, yazalım biz raporumuzu, Tanrılar sorsun hesabını... Ticaret odasına mı satılmış, banka mı el koymuş, öyle bir akibete uğramış yalı, olacağına bak... Perüzar'ın

ablasının diskotek sıçanı bir kızı vardı, konuşmaz kemçirir insanın yüzüne, 'Motosiklet kızıyım ben...' diyerekten, suratını gördüm, satanist bu dedim, anlamını bilmiyor Perüzar, alınıp darıldı sözüme, o kıza kaldı yalı, gidip gelip yokladım bir zaman, pes ettim sonunda, oturdu yalının üstüne, üç günde motosiklet ahırına çevirdi, lüz mı yapmış ne yapmışsa, hamam duvarına çarpmış kafasını, suçum yok, benden bildiler, öldü gitti, Siyutu devreye girmese sıyıramayacaktım davadan, deliller aleyhime... 'Deniz kızlarına bırak Perüzar, Boğaz melek kaynıyor, güzelliğine bu yakışır senin...' Dinletemedim sözümü...

"İçinde uyandığımda dünyada kimi kimsesi kalmamıştı, bir hamster'ı vardı, candan gönülden dost edinmiş onu, bir de o saçaklı yeğeni, ahır sıçanı... Öyle güzellik vermiş Allah ona, faresiyle gezip dolaştı, Çankaya, meclis, Anıtkabir, nereye gitse kafesi elinde, o farenin ziyarette bulunmadığı devlet adamı kaldı mı diye sor, çıkmıştı aklımdan, ateş bastı suratımı, nereden hatırladım şimdi...

"Parti başkanlarına, milletvekillerine rezil oluyorum ki nasıl, utançtan kıvranıyorum içinde, okşuyor hamster'ını, ince tüy yürüyor ruhuma, 'Ben ağlıyorum, o da benimle ağlıyor,' diyor, kuyruğu olsa tutup fırlatacağım Boğaz'a lanet fareyi, bıraktım çiftleşsinler, kafesine pembe kurdele bağladı hamster'ın, mavi trende fare doğursa şaşırmayacağım, o vaziyetteler...

"Ankara'ya taşınmadan önce, parti başkanlarından birini yemeğe çağırdı bu, geçmiş gün hatırlamıyorum kim olduğunu, üstüne bastı faresinin, çıt! etti kırıldı bacağı, Perüzar kapandı üstüne hıçkırıyor, adam dört dönüyor etrafında, suçlandı mı aç acına, döküldü o yemeklerin hepsi, tam masaya oturacaklar, ziyafet sofrası çöpe, telefon diplo-

masisi neymiş o akşam anladım, bir saatten fazla sürdü farenin ameliyatı, ayağına platin takıldı, gazetelere haber uçmuş o arada, koştular mı hastaneye, Perüzar bayıldı bayılacak parti başkanın kucağına, 'Çekip basacaklar fotoğrafınızı, topla saçını, kuyruğu...' Milletvekilleri çember oldu, dönüyor bunların etrafında, o vakitler trafik falan yok, tıkadılar yolu, sinirden çatlayacağım içinde, kaldıramadı ameliyatı öldü fare, bir ağır mektup yazdı seninki o parti başkanına, çerçeveletti hamster'ın fotoğrafını, astı yalının duvarına, eksik kalsın vapurumuz, geçmeyelim Boğaz'dan..."

Eve kadar sustu sonra Muinar, anılarına daldığını hissedip kendi haline bıraktım onu... Belinur'un fotoğrafını nereden bulup bana göstereceğini düşünüyormuş... "Kayıkta yatan sevgililerine baskın yapıp deneriz şansımızı, birinden birinin cebinde çıkar fotoğrafi nasıl olsa," dedim.

"Dağılırım onları öyle görürsem, yüreğim kaldırmaz," dedi.

SEN O OYUNU BİLİYOR MUSUN MUİNAR?

— *Hangi şehri istiyorsun?*
— *İstanbul'u...*

— *Gel İstanbul*
yiyeyim içeyim
hoş muradına geçeyim
sizin tavuk, bizim tavuk...

"Eskiden dereymiş burası, Barbaros Bulvarı açılmadan önce... Çocukluğumda Yıldız'dan aşağı inen kamyonların freni patlardı hep, bu yol üstündeki ahşap köşkleri kamyonlar yıktı biliyor musun, öyle söylendiği gibi sahipleri filan yakmadı apartmana çevirmek için, ben şahidim, yalan laf onların hepsi...

"Nasıl kokardı bu çarşı bilsen, 'Allah kimseyi Beşik-

taş'ta fakir etmesin,' derdi annem, kangal kangal sucuklar, pastırmalar, adım başı kurabiye fırını, turşucu, kuruyemişçi, şekerci, börekçi, baklavacı... Koku yukarı çekilir derler ya, kamyon şoförleri Yıldız Yokuşu'nun başında, çarşının kokusunu alıp baygın mı düşerlerdi artık, bilemiyorum, kaza üstüne kaza, dalarlardı bir bahçeden içeri, öyle gitti yok oldu köşkler... Buralardan başlar, Maçka'ya kadar bisküvi kokusu yayılırdı, o koku göğe çekilmiş... Belki yıkmamışlardır, gelmişken fabrika binası duruyor mu gidip bakalım, un fabrikasını dershaneye çevirmişler."

"Bir de hamama girelim bari, anı gezmesine çıktık madem."

"Nefret ederim hamamdan, onu isteme bak benden, çocukken bayılmışım kurnanın başında... Tüy dökücü kremler, epilasyon aletleri yoktu o zaman, kadınlar hamamotu sürerlerdi kılları dökülsün diye, bellerinden aşağılarını yemyeşil vıcık vıcık bir çamura bulayıp otururlardı hamamın ağzında, ne kötü kokardı o ot bilsen... Kocaman demir bir soba, gürleyen alevlerle yanıp durur, çevresinde hamamotu yeşiline boyanmış dev karıları..."

"Sahiden berbat kokardı, anlatma, fena olacaksan, girmeyelim canım..."

"Hâlâ duruyor, bu bahçe yazlık sinemaydı eskiden, yarısı otopark, yarısı ocakbaşı meyhane olmuş. Çocukluğumda yazlık sinemalarda film arasında adam vururlardı, buradą da vurulmuştu birileri, hatırlasam da kim oldukları söylesem, ünlü kabadayılar..."

"Söyleme, ne yapacağım ölmüş gitmiş adamların adını duyup da..."

"Okumadın ki Muinar, seni beklerken, bir film öyküsü yazdım, olay, altmışların sonunda geçiyor, Beşiktaş'ta...

Adı, Balkonlu Ev... Çekiliriz bir kenara, okursun belki, yanıma aldım, dolaşırken konuşuruz üstünde... Yaslı, kasvetli İstanbul, sarı bulutlar altında iç çekiyor, kapanmış havası, yanıyor köşkleri, duman sızmıyor dışarı... Anlayana aşk olsun, sarnıçlardan mı çekip çıkardılar kutu kutu boyaları, bir günde boyadılar yalıları, tahta evleri. Yoksul kiracıların yatakları, yorganları sokaklara dökülüp saçıldı, çığlık, kıyamet, nereye çekilip gittiler kimbilir?"

"Kadınına düşmüştüm Elime, bana mı anlatıyorsun, Faliha'yla yaşadım o yılları, 'Kolera, veba yayılacak, kafalarını fareler kemiriyor bunların...' İlaçlattırmadan kiracılarından gelen paraya elini sürmezdi, yanaklarında tırnak, diş iziyle, tek kulak dolaşıyor sanıyordu onları, çenelerinin eti sıyrılmış, burunlarının ucu yok... Kolera geçirecekler diye korkusundan konyağın yanında sirke içiyordu sabah akşam..."

"O zaman da öyle korkuyorlardı, hatırlıyorum... Gidip âşık olduğu mozaik yüze bakalım diyecektim, boş ver... İstanbul'da verevine büyüyen şeylerden biri de bu zaten, varoş korkusu... Güvenlik için harcadıkları paraları yoksullara dağıtsınlar desem, ellerine yılan dolanmış... Kapılarına diktikleri kulübelerde bekleşenler, yoksul değil mi bunların, korkarım yatağıma serilip uyumaya...

"Her köşkün kara yılanı vardı, dolandı ellerine ne yapacaksın... Boynu bukleli göbeğini yayıp kurulmuş milletin tahtına, gerdanını kırıp sallıyor şapkasını, birer birer sökülüyor bostanlar... Yoksuluna mı üzüleceksin, lahanasına, maruluna, çileğine mi? İsterdim, ölümsüzün de kaderi var, Faliha'nın gözünden seyrettim olanları, dokunaklı yıllardı.

"Güzide, Azrail'e faşist diye bağırdığında, faşist kime denir bilmiyordu insanlar, ayaklandı gençler, *Katil Ameri-*

ka defol! Boyalarının rengi siyah, sürüyorlar duvarlara, Zam! Zam! Zam!.. Vurup devirdikleri gençler, göğün en üst katında bir cennet ülke yarattılar ki, dil yetmez anlatmaya, dönelim İstanbul'dan, o geceyi örterim üstüne, rüyana girsin, meleklerin soluklanmaya gittiği ülke... *Nin işaru muhişar... kun serutungişar... in dihrun...* Kokusu var zamanın, sarar soluğunu insanın, dalı yaprağı yok, görünmez ağacı boşluğun, tüter inceden inceden tozu buharı, demişler... İstanbul karanlıkta güzeldi, onu bilir, onu söylerim, elektrikten önce, ayla yaşayacaktın gecelerini, ah!.. O zaman da padişahlar, çivili ayakkabıyla cariyelerin karnına basıp dikilir... Tut saçından, koy çuvala, at Boğaz'a... Anlat hadi, neymiş yazdığın film öyküsü..."

"Deniz kenarına gidip oturalım azıcık, yoruldum dolaşmaktan, okursun orada işte, kısacık bir şey zaten..."

"Sonra hiç gördün mü Nilgün'ü?"

"Muinar, içinden okur musun, bakıyorlar etraftan..."

"Başına açıklama yazmamışsın, film öyküsü diyorsun, kişileri belirteceksin önce, Nilgün kim? Gece mi, gündüz mü? Nerede, ne zaman konuştuklarını bilmeden, içine nasıl gireceğim bunun."

"Boş ver hadi, sonra okursun, senaryo değil bu, denizi seyredeceğim."

BALKONLU EV

Balkon demirinde bir kuş oturuyor, azıcık kırmızı, kahverengi, mavi... İnsana güvenmeyen yabani kuşların bilgeliğiyle, her an uçup gidecekmiş gibi tedirgin... Yan dönüp gagasını göğsüne saplıyor...

"Sonra hiç gördün mü Nilgün'ü?"

"Bir an uzaktan, yıllar önce vapur iskelesinde..."

Bakışları kirpiklerine takılıyormuş gibi bir duygu çırpınıyor kadının gözlerinde, dağılıp bölünerek konuşuyor, kuşu izliyor içeriden.

"Yine öyle dimdik... Mağrur yürüyordu, vapurdan

boşalan kalabalığın arasında, başımı sallayıp gülümsedim arkasından, hayat işte, tembel kız, dedim içimden, ne aptaldın ama... Televizyonda görüyorsundur onu belki."

Boynu uzayıp kısalıyor kuşun, o ürkek yan gaga titremesi... Âniden çeviriyor başını.

"O yıllar öyle uzak ki, kömür kokuyor, tozlaşmış zihnimde artık... Burnunu yaptırdı diye tam sayfa haber çıkıyor hakkında... Mağrur şımarık... Sen gördün mü Kaya Abi Nedim'i sonra peki, nerelerde o? Şakaydı aramızda bu, hatırlıyor musun, 'Niye öyle derin gülümsedin, kaşlarım sızladı...'"

"Çıkmış aklımdan, hayır, komik geldi birden, güldüm işte... Tıp öğrencisiydik biliyorsun, geçenlerde tam sayfa haber vardı onunla da ilgili, Amerika'daymış, ünlü bir göğüs cerrahı şimdi... Sen niye güldün?"

"İçimden taştı, bilmem ki, sevinçten sinirlerim bozuldu herhalde... Gençleştim bir anda, ihtiyarladım... Böyle karşılaşmamız çok hoş, yıllar sonra."

Mavi kahverengi uçup gidiyor kuş, bir kanat çığlığı kopuyor havada, kapanıp açılıyor kadının gözleri...

"O yaşlarda, Nedim Abi bana çok yakışıklı, çok heybetli gelirdi, öyle miydi gerçekten? Sen, ben, Nedim Abi... Onun kız arkadaşı, Nilgün, sinemaya gitmiştik... O gece ateşim çıkmıştı, dersler de öyle kesildi zaten, hastalandım, dönemedim okula bir daha... Nedim'in kız arkadaşının adı aklımda kalmış, Güneş... Yemyeşildi gözleri, Nilgün'le aşk hakkında konuşmuştuk film boyunca, fısıldaşmıştık... Dümdüz sarı saçları vardı,

çilleri olduğunu bile hatırlıyorum, Belma Hanım Teyze'nin yüzü silindi artık, yok... Yıldız kurabiyeleri aklımda ama, muzlu süt yapardı bize hatırlıyor musun... Gözleri var sadece, ağır makyajlı, kömür dedim ya, az önce... Ne tuhaf kadındı, seni de o bulmuş..."

"Nedim'e yakası biyeli atletler, gömlekler dikip giydirirdi, yanımda soyunmaya utanırdı, takılırdım hep, enstitü mezunuydu sanırım, okul yemeğinde bulmuştu beni."

"Avcıydı o kadın, nişan alıp vurdu bizi, yaralandık... Sürükledi kanadımızdan, beden eğitimi dersinde yanıma sokulmuştu benim, okul aile birliğindeymiş... Kızına sinir oluyordum hem de, ince sesli, çöp bacaklı, sonra sevmiştim gerçi de... 'Eviniz nerede, baban kim, ne iş yapıyor?' Nereliymişiz... Annem ev kadını mıymış? Sınıfın en çalışkan çocuğunu araştırıp izini sürmüş, kızımla arkadaş ol diyor bana... Dünya güzeli kızıyla arkadaş olup ona ders çalıştırmamı istiyor, kucağına yatırıp mavi prensesim diye okşar severdi, gözleri maviydi ya, güzel filan değildi oysa, güzel olacakken direkten dönmüş, en fecisi... Onlar kendilerini hep güzel zannederler... Evimize gelip babamla konuştu, yüzü silindi, ama o gün yağmurluk giydiğini hatırlıyorum bak, puanlı şemsiyesini... Öyle yağmurda gelmesine şaşırmıştı bizimkiler, yoksullar şemsiye filan bilmez, o yıllarda... Kayıtlarımı bile kendim yaptırırdım, okula gelip gitmezlerdi.

"Yağmur, kar durduramazdı onları, bir şeye kalkışmıştı o sırada insanlar, kadınlar özellikle... Küçüktün sen, hatırlamazsın pek..."

"Bizimkiler gelecek safıymış, hayat dediğin günü güne eklemek, sabaha çıkalım da... Çocukları için elli yıllık fedakârlık planı yapacak halleri yoktu, geriye doğru dönüp düşündüm bunları, Belma Hanım Teyze'yi yaşadık ne de olsa... Üzücü komiklikteydi olanlar, tüm insanlara bulaşmıştı o hava, bizim mahallede herkes üst kata taşınmak istiyordu, ellerinde görünmez iğneleriyle dolaşıyordu kadınlar, hayata gelinlik dikip muratlarına ereceklerdi, yaptılar o düğünü işte. Nilgün televizyonla evlendi, Nedim Abi Amerika'yla evlenmiş... Oynardım sokakta onun kızıyla uğraşacağıma, kendi başına resim ödevlerinin, müzik ödevlerinin bile içinden çıkamazdı, boşuna sinir olmuyormuşum, iğrenç bir kadın programı yapıyor şimdi, aile sorunlarına çözüm arıyor, kaç kadını intihara sürükledi... Ama Nedim Abi tıp öğrencisiydi, çalışkan olması gerekmez mi? Tembel miydi ki? Sen de hep onu çalıştırdın... Sanki babaları yok gibiydi, hayal meyal hatırlıyorum."

"Nedim başarılı bir çocuktu ama, annesi daha da yükselsin istiyordu, yakışıklıydı gerçekten, kızlar peşindeydi, annesini korkutuyordu sanırım bu... Okul yemeğinde çalışkanlığımı övüp evlerine davet etti beni, akrabalarımızın yanında kalıyordum o sıralar... Babaları... Öyle, evet... Sessiz bir adamdı."

"Gülünç bir yanıyla da... Yakala yoksul çalışkan çocukları, yağmurda evlerine koş, çocuklarınla arkadaş olsunlar diye uğraş, köfte yapıp yedir onlara... Avcı dedim ya, hesaplı bakış avcısı... Sonradan utanmışlar mıdır bizi öyle kullandıkları için?"

"Nedim'le ilişkimiz ben okulu bıraktıktan sonra

koptu, bir daha karşılaşmadık hiç... Bu aklımda kalmış bak, sana üç köfte, bana dört..."

"Anlamazlardı niye güldüğümüzü, köftelerinden birini benim tabağıma koyardın hep, ben de geri verirdim, gizlice o tabağa, bu tabağa... İkimiz arka balkonda konuşmaya dalardık, yolda karşılaşsak, tanır mıydım Kaya Abi seni, bilmem ki, sonra hiç görüşemedik... Ara sıra düşünürdüm, doktor olmuşsundur diye tabelaları okurdum, adına rastlarım belki... Küçük ve büyük hoca, biz birbirimizi sevmişiz... O para çalma hikâyesi ne korkunçtu, Nedim Abi suçunu söyleyene kadar, nasıl soğumuştu kadının bakışları bize karşı... Kıza aldığı kolyeyi annesinden geri istemişlerdi, ikimiz de oradaydık o akşam, 'Bey beyliğini verir, kız kızlığını vermez, oğlumun evleneceği zaman değil, şu cenazeyi kaldıralım ortadan.' Ne oldu kimbilir o kıza, bebeğini aldırttılar, nasıl ağlamıştı annesi, "Sofranıza bir tabak koyamaz mısınız, babası duyarsa öldürür, ben onu ne güçlüklerle büyüttüm, etmişler bir cahillik, kıymayın yavruma...' Balkona kaçmıştık ikimiz... Ne yapmıştı bana biliyor musun o kadın? Okul çayına beni değil ablamı götürmüştü, ablamın bizim okulla ne ilgisi var, ben eğlenceden anlar mıyım, anlamam ki, ders kızıyım, ablama da kızmıştım, kalbim kırılmıştı, taftadan, karpuz kollu, kabarık bir elbise dikmişti ablama, gözüm kalmıştı...

"Mısırlı Bostan Altı Sokak, ne güzel gelirdi o ev bana, içindeki eşyalar, duvarlardaki resimler... Baktıkça büyülenirdim... Film o evde çekilmiş..."

"Yaşlı bir karıkoca oturuyor şimdi, çekim için onlardan kiraladık."

"Nedim Amerika'daysa görmemiştir ama Nilgün gördüyse bozulmuştur, insan unutmak ister böyle şeyleri... Senin bütün ailen dilsizmiş, doğru mu Kaya Abi bu? Niye bilmiyorum, sormaya çekinmiştim o zaman... Nilgün bana, hepsinin zekâsı Kaya Abi'de toplanmış demişti."

"Sağır ve dilsizlerdi, evet, doğru bu..."

"Cıvıldaşır dilsizler hep, ben kuşlara benzetiyorum dilsizleri..."

"Daha zekiydiler benden, aptal değillerdi, aksine..."

"Yooo... Âniden başlarını çevirirler ya, çığlık atarlar, hareketlerini söylüyorum, boyunları uzar kuşlar gibi hani..."

"Nilgün söz vermişti, adresinizi araştıracaktı, okulu bıraktığını öğrenince, konuşmak istemiştim seninle, 'Taşındılar, uzağa gittiler,' demişti.

"Yatıştı o zamanki duygularım, silindi artık... Film şirketinden aradık ablamla seni, telefonunu vermek istemediler... Sonra bir mektup yazıp bırakmak geldi aklıma, elim gitmedi, en iyisi o fotoğrafı koymak dedim, Nedim Abi çekmişti, benim çok az küçüklük fotoğrafım var, aramızda o kadar da yaş farkı yokmuş... Ama bana büyük gelirdiniz o zamanlar..."

"Arka balkonda gülerdik ikimiz, gülen yüzünle aklımda kalmışsın, bir de alnındaki izle... Hâlâ dert ediyor musun bunu?"

"Hayır, hiç... Unuttum alnımı... Filmde küçük hocayı bir taksi şoförüyle evlendirmişsin, şaşırdım seyrederken, evlendiğim adamdan önce bir taksi şoförüne âşıktım, olmadı... Bir kızım var, benim o yaşlarımda

şimdi, gelirken düşündüm de... Ayrıldım eşimden, ablam da ayrıldı, üçümüz oturuyoruz, ben evi geçindiriyorum işte, süpermarkette kasada çalışıyorum. Ya sen Kaya Abi, evlendin mi o kızla? Filmde yok peki, Nilgün nişanlanacağını söylüyordu..."

"Yok, hayır, istemedim olmasını... Dilsiz bir kıza âşıktım... Evleneceğimiz sıra içeri düştüm, çocukluk aşkı, hatırlıyorsun demek bunu... İçerdeyken başkasıyla evlendi..."

"İkimiz yolda kaldık diye mi? Niye bu hikâye..."

"Yavaş yavaş çözüldü kafamda, olmuyordu bir türlü, içeride yazmaya başlamıştım, saplantı halinde hep o zamana dönüyordum, neden yazamıyorum, bırakıyordum kalemi... Hikâyenin merkezine ikimizi oturtmaya çalışıyordum çünkü, oysa Nedim'le Nilgün'ün hikâyesiydi bu, biz onlara yol açan ara kahramanlardık..."

"Evet, dershanelerin olmadığı dönemde... Öyle de olsa, filmde biz parlıyoruz."

"Çayını içtiysen kalk hadi, Belma Hanım kimse, onu merkeze koyup baştan yaz sen bu öyküyü, Boğaz'a gitmiyor muyuz, orada bakarsın denize."

"Açıkça söyle beğenmediysen Muinar."

"Kendime takıldı kafam, beğenmedim değil, kaç kadına ders verip laf anlattığımı düşündüm de, yerle gök arasında onca zaman gidip geldim, saplantı yapıp da, filmini çekeyim demedim hiç... Yaşadıklarımın yanında böcek ısırığı kalır."

"Küçük, tahta kepenkli bir manavdı bu, sokak arasında, bir merdiven altı oyuk işte, ufak tefek, kırmızı yanaklı bir oğlancık, Salih... Temizel Manavı, hem yetim, hem öksüz büyümüş, amcasının yanında, at arabasıyla gelirdi başlarda, eğilip müşterisinin elinden para almaya utanırdı, torbayı uzatır, 'Ne olacak, bir daha ki sefere, sonra verirsin be abla...' derdi, yorardı alıcısını öyle, para kabul ettiremezsin, mahcup bakışlı, hep güler, dönüp yürürsün, bir elmayı suya tutup koşturur arkandan, almazsan gücenir, gönlü kırılır, 'Benden olsun bu da, eve kadar, yolda yersin, tadı güzel...'

"Altı yıl önce, cadde üstünde, az gidince Boğaz'ın göründüğü bir apartmanın giriş katına taşındı Salih, büyütmüş yerini, yan daireyi satın alıp manav dükkânını genişletmiş, yıktırmış ara duvarları... Döner bilgisayardan satış yapılan asma kata çıkarken, demir merdivende adımlarım şaştı, düşüyordum az kalsın...

"Boğaz'daki büyük lokantaların çoğunun sebzesini, meyvesini ben veriyorum, Fransa'ya, Yunanistan'a mal çıkarıyorum, Antalya'da arazi aldım, seracılığa başladım üç-dört yıl önce, büyüttüm işi abla, para kazanıyorum da tadı var mı ki? O zamanlar olacakmış..."

"Nasıl yetişiyorsun bu kadar işe, Salih..."

"Yalnız değilim, adamlarım var ama yoruldum be abla..."

"Yorulmuşsundur tabii, yorulmaz mısın? Atın parladı koşuyorsun arkasından..."

"Söyleme be abla, yıllardır çabalıyorum, biliyorsun, oğlum oldu, öpmeye vakit bulamadım... Tohum işine girdim, üstüme ağır yük bindi..."

"Dükkânı büyütmüşsün de sebzelere ne olmuş böyle, ufalıp küçülmüşler, cinlere mi satıyorsun bunları..."

Naylon kutularda parmak boyunda kabaklar, patlıcanlar...

"Kendi seramda ben üretiyorum abla... Hormonsuz... Büyüklerinden daha çok aranıp isteniyor bunlar, yabancılar alıyor, müşterisi bol... Sana bir koli yaptırayım, götür istersen, benim hanım bir alıştı..."

"Mor ateşin sıçradı göğsüne, annemin sızısı gibi kokuyorsun, patlıcan çiçeğin gözyaşı senin..."

"Rap söyler gibi ne sayıklıyorsun Elime öyle..."

"Annem patlıcan kızartırken mutfağımızın perdesi tutuşmuştu, hep sen masal anlatıp sayıklayacak değilsin ya... *Yıldız açımı sarı isyan çıkmış... Kabak gezegeninde...* Kafam uçtu gitti, oturup şurada bir lahana bozalım Muinar."

"Yaşlı bir adam daha vardı at arabasıyla sebze getiren, aksi bir zerzevatçı, ne yapıp eder bir kabak, iki domates eksik tartardı, sokaklar daracık, atını onun karşısına çekerdi Salih... Bütün gün söver, bağırırdı çocuğa, 'Git başka yerde dur, ikimiz çayda çıra mı oynayacağız burada, teresin oğlu...' Parasını ödersin adamın, kıyamaz ki sebzelerini versin de gidip evine pişiresin... Bir uğurlama şaşırtmacasıdır, 'Hanım helal olsun, şeker olsun,' son anda elini daldırır sebzelerin arasına, iki patates, bir soğan çalıp kaçırır, geri fırlatırdı arabasına."

"Geldiğimiz yerde sebze, meyve mi yok, dönünce orada sayıklarsın, kuaföre gidelim bari, hamama götürmedin, Belinur'un bir Nazım Usta'sı vardı, öper koklardı saçları-

nı... Soluk bulaştırma, diz dokundurma eğitiminden geçmiş, ses yumuşağı, parmak incesi, gülerdik ah, Belinur'la, 'Seni eritip beni elleyecek,' derdim, sanatçı bakışlı, akar gözlü, boyunlu..."

"Bir ay kapalı kaldık, dekoru yeniledik hanımefendi, müşteri değişiklik istiyor, o arada Paris'e fuara gidip geldik, bu yıl rahat modeller moda, omuz hizasında saçlar, ince kesim, yıka çık, serbest...Yandaki apartmanın bitişik dairesini satın alıp ara duvarı yıktırdık..."

Bordo kapitone sütunlar, bordo tavan, aynaların yan çerçevesi bordo, yan çerçevesi sarı yaldız, kapıdan girene havasını nasıl buldunuz diye soruyorlar, Osmanlı dekoru yaptırmışlar... Aynaların önünde mavi camdan, dibi sarı yaldızlı, ağızları firfirlı kül tablaları... Göz alıyor, baktırıyor dekor kendine....

"Kuaför de büyümüş gördün mü, şu yan tarafımdaki çocuğa bak asıl Muinar..."

Başına şal desenli eşarp dolayıp kendini mihrace yapmış bir oğlan fön çekiyor...

Kızlar ultra modern kahveci güzeli, takma kirpikler, kömür karası gözler... Kalça kıvrımları, göbekleri açıkta. Kuyruk sokumları dövmeli hepsinin, son omurlarının az aşağısında, Kore alfabesinden seçilmiş harflere benzeyen bir tuhaf şekiller...

"İyice şaşırmış bu kızlar kendilerini..."

"Niye canım, güzel olmuşlar, üstlerine bir hava gelmiş çocukların, için kaldırmıyorsa saçını kendin kesip boya evinde."

Bakmaya yürek ister, kadınlar, ince topuk, bir zarif el kol uçuşmasıyla tıkır tıkır bahşiş dağıtıyorlar...

"Tercih ettiğiniz bir model var mı hanımefendi?"

"İstanbul modeli olsun... Beynime doğru metro geçsin alnımın altından, yerüstünden cennete bağlansın, tek biletle o duyguda inip bu sezgide bineyim, kolayca her şeyin anlamına erişebileyim, sırat köprüsünden önce makas değiştirsin keyifle, koç sırtında, boğa boynunda riskli geçişe son, ray üstünde kayarak bulut tüneline girip cennete gideyim, kurbansız, bıçaksız, kanamasın şehir öyle artık, akışkan bukle... Kulaklarıma kâkül kesip ses geçirmez sprey sıkın, kat kat kesin, inceltmeyin. Omzumdan aşağı bırakın saçlarımı, dökülsün buklelerim şöyle, çantamı saçlarımın dalgasına gizleyebileceğim gibi olsun işte, içinden yılan çıksın saldırıya uğradığımda, Zussupuri'nin pullu yılanı."

"Eskiden küçücük bir yerdi burası, arka tarafında, bahçeler içinde tek katlı evler vardı, o evlerden beşini, altısını satın aldılar, aynalı üstgeçit çözümüyle birbirine bağlayıp lunapark mimarisiyle büyüttüler böyle, son geldiğimde kış ortasıydı, kar atıştırıyordu, ağaçlar bakıra kesmiş, yoğurtlu inşaat adanası yedim burada, sen içimde uyanmamıştın..."

Shbelios'un kızlar ordusu ne zaman belirecek ufukta? İnşaat sofrasından kalkıp inşaat yatağına yatıyoruz, oturtsunlar şu ülkeyi yerine, atları suya doymadı mı?

İstinye, Kireçburnu, Tarabya... Yol kıvrılıp bükülüyor, sağ yanımız deniz, sol yanımız yerden göğe ışıl ışıl cam, kilometrelerce git, tek bir balık lokantası, insan merak ediyor, kimdir sahibi? "Tanıyorum şerefsizi," dedi Muinar, "Sorberos alçağı!.. Şehri ele geçirmiş, üç yüz on altı yerde işaretini tespit ettim, anlatırım namussuzun hikâyesini sa-

na, kompleks yığını, sığ kafalı, para düşkünü bir yaratık, atılmış Tanrılardan, hükmediyor insanlara, göklerin patronu ilan etti kendini... Gölge sahip, sürveyan bu aşağıdakiler, büyüyen her şeyin asıl sahibi o, koşup toplantılarına oturacak değilim zenginlerin, kim uyaracaksa uyarsın onları, bir gecede boşaltırlar kasalarını, haberleri olsun, çürümüş ruhlar ordusunun işgali altında güzelim şehir, ne konuştuğumu bilmiyorum sabahtan beri Elime, İstanbul'a içim yandı, sezmişsin bir ucundan, kafandaki düğüm çözülsün... Söyle taksi şoförüne, az ileriden içeri sapacağız, yavaşlasın."

Geçtik Tarabya'yı, Belinur'un ölmeden önce yaşadığı evi görmeye gidiyoruz, kaçırdı gireceğimiz sokağı, "Eğ başını, yat!.."

Dağıtmasınlar sesimi İstanbul'da, kol atıyor Sarmaşıklar, söylenerek eğdim başımı, hışırtı fışkırdı yüzümden, devreden çıkaracaklar Muinar'ı, olan bana olacak, o arada gece bastırmış, karanlığa gömülmüş sokaklar, kulağımda çığlık kıyamet koptu, "Aç kapıyı atla Elime, şoför Sorberos'un adamı..."

Panik halinde uzattım elimi, kapı kolunu aranıyorum, uyandım o anda neyse ki, hikâye anlatıyor işte, unutmuş yerini bulamayacak, Belinur'un evini çıkaramıyor, Bedira'yı da o besliyormuş, alçak Sorberos... Bir daha gelir miyim İstanbul'a, gidecek başka şehir mi yok, öyle bir hava esiyor ki, yok!.. Bu ülkenin adı niye İstanbul değil, soruyorum kendime.

Hanımeli Mantıcısı'na son gidişimde bir duygu sarmıştı beni, Salih'in parmak boyunda kabaklarını, patlıcanlarını görünce de, o duygu sızıp içime işledi, aktı yüreğime,

kollarına görünmez varlıklar girmiş, karanlıkta başka bir zamana yürütmüş bunları...

Sorberos'a dudu ana yalanı dedim, inanasım gelmedi, göğün üst katından atılmış başka bir Tanrının uşakları iş başında o zaman.

Havalandı uçak, yarıladık yolu, dönüyoruz İstanbul'dan, sustu Muinar... Aylarca haber çıkmadı ondan... Başımı cama yaslamış, aralanmış bulutların boşluğundan Ege kıyılarına bakıyordum, derinleşti fısıltısı.

"Uyuyacağım, yoruldum... Dünyanın ne gücüne gidiyor biliyor musun Elime... Senin ırmaklarının, dağlarının yeri yanlış demek istiyor bu insanlar bana, kesiyoruz ormanlarını, doldurup düzlüyoruz kıyılarını, kırıyoruz tepelerinin burnunu... İşi doğrusuna getiriyoruz biz, beğenmiyoruz aldığın biçimi, acele soğumuşa benziyorsun, güzel olmamış kabuğun... Uçaklarına pist yapacak yer bulamadılar, havalimanıymış!.. Ölsünler, mil çekiliyor mu gözlerine, su kuşları karşılayacak onları, gagaları demir ateşi, ince dağlama geçecekler üstlerinden, sazlıkların yeri doğru muymuş, anlarlar o zaman... İçdeniz Faşistleri!"

İsrail'de bir iş gelmiş başına, yukarı çekmişler onu...

Döneceğim, merak etme, ebedi adını söylemeyi unuttum, ölmene daha var... Sevgilin dünya olsun, yaşın o yaş Elime... Tungi mira...

Dün gece rüyamda gördüm onu, daktilom bin parçaya bölünüp bir yamaca dağılmıştı, inekler kokluyordu harflerimi... Gülüyordum bir kenarda... Eğilip bükülen otların arasından arılar, çekirgeler fışkırıyordu, rüzgârlıydı hava, topraktan fırlayan yer sincapları daktilomun tuşlarını ke-

miriyordu... Çaylakların süzüldüğü sabah göğünün altında, başımı arkaya yatırıp sönmüş yıldızların ince dumanını soluyordum, Muinar belirdi karşımda, bir an... Dua yumuşaklığında içime doldu hava, tanıdım onu, ayaklarımın dibinden turuncu kabarcıklar çıkıyor, uçuşarak boşlukta biçimleniyor, yükselip göğe çekiliyordu... Adımlarım hafifledikçe, bakışım derinleşiyor... Gözlerim kamaştı, yüzünü bir an görebildim, "Bu benim öleceğim anlamına mı geliyor," diye sordum ona, "Hayır, hiç ölmeyeceğin anlamına geliyor," dedi... Kimsenin olmayan bir sesle... Kulağıma eğilip ebedi adımı söyledi bana, kaldırdım başımı silinmiş yüzü, içimde bir kederle ağır ağır yamaca dağılmış harflerimi gezip dolaşmaya başladım, yakıcı bir sezgiyle başımı kaldırıp göğe süzülen kabarcıklara baktım, pırıltılar bana bir şey söylüyormuş gibiydi, içimin sessizliğinde gümbürdeyen davul sesiyle diz çöküp oturdum otların üstüne... Kalp çarpıntısıyla anlamına eriştim bir cümlenin, *Muinar ışık dilini öğretti bana*... Muinar ışık dilini öğretti bana... Gözümde yaşlarla uzandım sırtüstü, "Güldin Gaşka'ya selam söyle, hoşça kal... Yazacağım romanını, söz..." Okuyup çevirmeye başladım pırıltıları.

En... çok... hep... o... olmayan... konuşuyor... yaşamayan... konuşuyor... daha çok...

"Doruklardan Uçuruma", Pelin Özer'e,
"O Hoş Duygunun Doğduğu Yer", Zeynep Avcı'ya,
"Ne Macera", Nural ve Cem Şentunalı'ya,
"Balkonlu Ev", Barbaros Altuğ'a adanmıştır.

Not: Kitap içinde kullanılan, başka yazarlara ait metinler sayfa sırasıyla şunlardır:

s. 51
Hubert Reevs, *Boşluk*, Popüler Bilim Kitapları, Tübitak Yayınları, 2001.

s. 235
Melih Cevdet Anday, "İstasyon", *Teknenin Ölümü*, Toplu Şiirleri I, Adam Yayınları, Eylül 1996.

"Dünyanın ne gücüne gidiyor biliyor musun Elime... Senin ırmaklarının, dağlarının yeri yanlış demek istiyor bu insanlar bana, kesiyoruz ormanlarını, doldurup düzlüyoruz kıyılarını, kırıyoruz tepelerinin burnunu... İşi doğrusuna getiriyoruz biz, beğenmiyoruz aldığın biçimi, acele soğumuşa benziyorsun, güzel olmamış kabuğun... Uçaklarına pist yapacak yer bulamadılar, havalimanıymış!.. Ölsünler, mil çekiliyor mu gözlerine, su kuşları karşılayacak onları, gagaları demir ateşi, ince dağlama geçecekler üstlerinden, sazlıkların yeri doğru muymuş, anlarlar o zaman... İçdeniz Faşistleri!"

§ EVEREST

ISBN 975-289-365

9 789752 893658

www.everestyayinlari.co